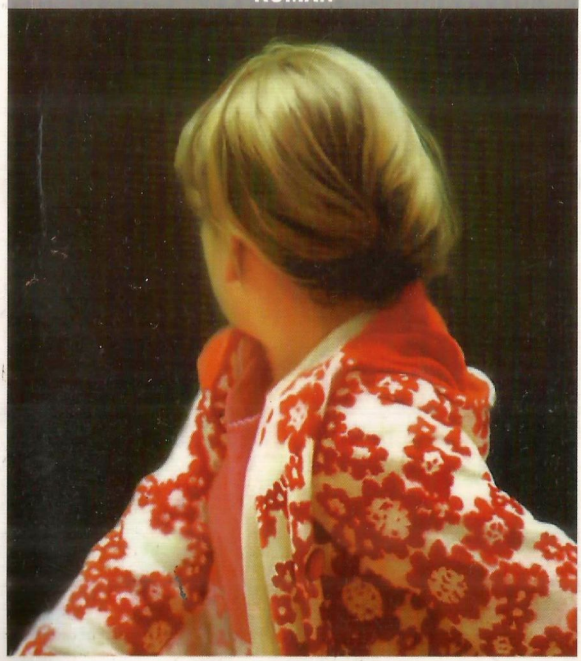
PERİHAN MAĞDEN

Biz kimden kaçıyorduk Anne?

CAN

ROMAN

Perihan Mağden

Biz kimden kaçıyorduk Anne?

CAN

Can Yayınları: 1632
Türk Edebiyatı: 472

© Perihan Mağden, 2007
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

1. basım: Haziran 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzelti: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0791-9

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Perihan Mağden

Biz kimden kaçıyorduk Anne?

ROMAN

CAN YAYINLARI

Perihan Mağden, 1960 yılında İstanbul'da doğdu. *Haberci Çocuk Cinayetleri* (1991), *Refakatçi* (1994) ve *İki Genç Kızın Romanı* (2002) adlı romanları yayınlandı. Romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Macarca ve Flamancaya çevrildi. Ayrıca gazete makalelerinden derlenmiş kitapları ve iki şiir kitabı bulunuyor. Halen Radikal gazetesinde köşe yazarlığı yapıyor. İstanbul'da yaşıyor.

Tülay Tuna'ya:
Bütün kitaplar daima sana.

"Most writers, probably, the writers who are most in tune with our time, write about places that have no texture because this is where most of us live."

Alice Munro

"Yazarların çoğu, muhtemelen, içinde yaşadığımız zamanla en uyum içinde olanlar, dokusu olmayan yerler hakkında yazıyorlar zira çoğumuz oralarda yaşıyoruz."

Alice Munro

BAMBİ

Kaç yıl oldu Annem son okuduğundan beri.
Unutmadım. Hiç unutmayacağım.
Annemin sesiyle gelecek hep kulaklarıma.
Bambi'den satırlar. Sonsuza dek.
Annemin kırçıllı sesiyle. Annemin hiç kimseninkine
benzemeyen sesiyle.

Annemin hiçbir şeyi başkalarına benzemez ki. Ama başkalarını bildiğim de söylenemez.

"Gözümüzün önünden akıp giden görüntülerden ibaret başkaları. Akıp gittiklerinde onlara dair hiçbir şey hatırlamamız gerekmiyor. Hatırlamayacağız," diyor Annem.

Biz yalnızca birlikte yaşadıklarımızı hatırlayacağız Annecim. Tüm o güzel şeyleri. Senin bana *Bambi*'yi okuduğun geceleri.

İki kişilik yatağımızda bir oteldeki, yastıkları arkamıza dayayıp örtüleri üstümüze çekmişiz. Başucu lambalarının ışığındayız. Bana *Bambi*'yi okuyorsun. *Bambi* herhangi bir kitap değil. Bizim için önemli.

"İşaretlerle bezeli," diyor Annem *Bambi* için. "İşaret fişeği."

Bambi'de iki mühim kişi var. İki varlık var yani: Bambi ve annesi.

Bambi'nin annesine çok içerliyor Annem. Tanısak Bambi'nin annesini, otellerden birinde karşımıza çıksa onu benzetebilirmiş yani. Dersini verebilirmiş. O kadar kızıyor Bambi'nin annesine.

"Bambi'nin annesi aptal olmasaydı, tedbirsiz olmasaydı o denli, Bambi yalnız kalmazdı ormanda. Bambi'nin annesiysen hayatta kalmak zorundasın. Bambi'yi yalnız bırakmamak zorundasın."

Annemin ne demek istediğini anlıyorum.

Annem aptal ve tedbirsiz davranıp beni annesiz bırakmayacak. Hiçbir zaman.

Ormanda yapayalnız.

Annem her gece saatlerce kitap okudu bana. Okumayı öğreninceye kadar habire okudu.

"Dünya yüzünde sana okumadığım İngilizce ve Türkçe çocuk kitabı kalmamıştır."

Bambi ama başka. O bizim İşaret Kitabımız. Bazen rasgele bir sayfasını açıp içimizden tuttuğumuz satırlarına bakıp zamanımızın gelip gelmediğini bile anlarız. Eskimiş Yerden gitme zamanımızın.

Bambi'deki tehlikeler bizimkiler gibi: Birer işaret her biri.

Başım Annemin omzunda, iyice uykum gelmişse kucağında; hiç unutamayacağım *Bambi*'nin ilk sayfalarını. Heyecan içinde Annemi dinliyorum. Annem girintili çıkıntılı sesiyle okuyor. Arada durup su içecek. Bazen bir pastil atacak ağzına boğazı yumuşasın diye.

Annem çocukluğundan beri sigara içiyor. Boğazı, ciğerleri bitti bitti. Öyle söylüyor.

"Başka çarem yoktu. Sigara içmeye başladım, çok küçük yaşta. Sigaraya sardırdım. Avutsun beni, oyalasın diye."

Neden çaresiz kalmış ki Annem? Neler yaşamış? Annesi kim Annemin; benim anneannem?

Okuyor Annem. Bugün bile sesi kulaklarımda.

"Bambi, ormanın ortasında, etrafı açık gibi görünen fakat her tarafı dallarla örtülü gizli köşelerden birinde dünyaya geldi. Bu kuytu yer o kadar dardı ki ancak annesine ve kendisine yetiyordu.

Olduğu yerde, ince bacaklarının üzerinde titreyerek doğrulmaya çalıştı. Henüz etrafı göremeyen bulutlu gözleriyle çevresine bakıyordu. Titreyerek başını öne eğdi. Kendine gelemediği anlaşılıyordu. Bu sırada dalın üstüne tünemiş olan saksağan,

— Ne güzel yavru! diye bağırdı."

Annem burada durup mutlaka yüzüme bakacak ve "Aynı doktorların, hemşirelerin bağırdığı gibi seni gördüklerinde," diyecek bana.

Her defasında bunu söyleyecek.

Peki biz yalnız mıydık hastanede bile Anne? Hiç kimse yok muydu yanımızda? Hep mi yalnızdık? En başından beri?

Sormayacağım.

Annem böyle sorulara dayanamıyor.

"Lütfen bebeğim göçürtme beni. Lütfen."

Belki küçükken yapıyordum böyle şeyler. Yanlış sorular soruyordum. Annemi yeterince anlamıyordum.

Böyle şeyler var işte. Asla sorulmaması gereken sorular. Açılmaması gereken konular.

Annesinin terk ettiği bir tilki yavrusunun fotoğrafını gördük bir gün gazetede.

Küçük gözlerini açmış, bakıyordu. Güveneceği kimse var mı diye. Mecburdu.

Annem günlerce fotoğrafa saplandı. Kesip aynanın köşesine yerleştirdi.

"Annesi terk etmiş. İnsanlar bakıyor şimdi tilkiye. İnsanlara alışıyor. Ne acı!"

Biz zaten çoğu zaman gazete almıyoruz. Bu yüzden ve başka yüzden.

Annem tanıdıklarına dair hiçbir haber almak istemiyor. Tanınan biriydi herhalde Annem. Ya da ailesi. Yoksa neden gazetelerde karşısına çıkmalarından ürksün ki?

Ama Annem bana gerekmeyen hiçbir şey sormamayı öğretti.

Annem çok sever aslında soru sormamı. Yalnızca onu göçertecek sorulardan sormamalıyım.

Annem göçtüğünde çok güçsüz düşüyor sonra. Bizi savunamıyor. Derslerini veremiyor onlara.

Bizi avlayabilirler o zaman.

"Av köpekleri gibi peşimizde olduklarından eminim hâlâ," diyor Annem.

Tam onlardan kurtulduk, bizi unuttular derken–

"Onlar hiç unutmazlar. Bu yüzden işte unutmamak zorunda bırakıldım."

Onların unutkanlığına güvenemeyiz. Onların hiçbir şeyine güvenemeyeceğimiz gibi.

Avlanmamak, yakalanmamak için; hep tetikte, dikkatli ve şüpheci olmalıyız.

Göçtüğümüz zamanlarda, ki Annem ne kadar sakınırsam sakınayım, göçebiliyor hiç umulmadık nedenlerle. İçine göçüyor gözlerimin önünde.

Göçtüğü zaman Annem iyice, saklanmalı ve hiç dikkat çekmemeye çalışmalıyız.

O Vakitlerde Annem bizi savunacak durumda değil çünkü.

Benim hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

Aksine hiçbir şey yapmamalı, hiçbir şey görmemeli, duymamalıyım.

"Seni bunlarla kirletemem," diyor Annem.

Onun gibi olmamı o kadar istemiyor ki, hiçbir şey anlamıyorum.

Neden onun gibi olmayayım ki? Çok güzel biri benim Annem. Mükemmel biri.

Ben ama onun gibi olma hakkına sahip değilim.

"Benim geçmişim yüzünden bütün bunlar."

Annemin asla söz edemeyeceği korkunç bir geçmişi var. Çok çok korkunç.

Benimse yok.

Benim geçmişim pırıl pırıl. Geleceğim de.

Öyle diyor Annem. Benim geçmişimde yalnız ve yalnızca Annem var.

Geleceğimde de.

Onun için mutluyum.

Bambi'nin annesi gibi avlanmayacak Annem. Ve ben hiç yalnız kalmayacağım.

Ben Bambi değilim Annem bana Bambim dese de bazen.

Hep Annemleyim ormanda. Ne güzel!

OTELDE ZAMAN

Otelde zaman çabuk geçiyor.

"Otelde zaman çabuk geçer. Başka yerlerde geçtiğinden daha çabuk," diyor Annem.

Bazen de tam tersi.

Otelde zaman geçmek nedir bilmiyor.

Çok bunalıyoruz o zaman. Otelde zamanın geçmemesinden.

İşte o zaman kaçmamız gerektiğini biliyoruz.

Kaldığımız otelden. Artık Eski Yere dönüşmüş o Yeni Yerden.

Geldiğimizde yeniydi: Yeni Yerdi.

Daha önce gelmiş olsak da.

Bazen bunu yapıyoruz. Daha önce geldiğimiz bir yere, uzun uzun ya da kısa kısa kalıp bitirdiğimiz bir yere sonra yeniden geliyoruz.

İlk kez geliyormuşuz gibi.

"Buraya daha önce gelmedik hiç. İlk kez geliyoruz. Her gelişimizde, her yer ilktir. İlk kez geldiğimiz yerdir," diyor Annem.

Bitirip gidinceye kadar.

Annem "Yiyip bitirinceye kadar," diyor. "Yedik bitirdik bu yeri."

O zaman o yerden ayrılıyoruz. Saatin kaç olduğu fark etmiyor.

Otobüs garında, tren istasyonunda, iskelede, havaalanında bekleyebiliriz: Sabahın olmasını, yiyip bitirdiğimiz bu yerlerden bizi bir an önce götürecek şeyin gelmesini.

Otelden çıkmamız gerektiğinde, Annemin bir İç Saati var, fırlayıp gitmeliyiz.

Vakit, bilet, tarife gözetemeyiz.

Annem "Saat tikliyor," diyor öyle zamanlarda. Patlayıcı bombanın tiklemesi gibiymiş aynı. Patlayıp parçalara ayrılabilir, her bir parçası başka bir yere savrulabilirmiş.

Annem böyle hissettiği için ve böyle dediği için, ben de böyle hissediyorum. Onunla birlikte.

Annem ve ben yalnızız. Başka kimse yok yanımızda.

Olmadı ve olmayacak.

Annem bu kelimeyi sevmiyor ve istemiyor kullanmamı.

"Yalnız değiliz," diyor. "Asla o çirkin kelimeye gönül eğdirme. Sen ve ben bir birimiz."

Aslında böyle demiyor Annem.

İngilizce söylüyor: "We are a unit. We are the Moon Unit."

Ay Birimi diyor bizim için.

Bu çok komik.

Ama Annemin İngilizce konuşması pek komik değil. Annem bazen İngilizce konuşuyor. Türkçesine İngilizce karışıyor.

Sinirleniyor ve Resepsiyondaki Kıza, Komiye, Havuz Görevlisine, Otel Müdürüne, Seyahat Acentesine dersini vermesi gerekiyor.

Bizim hayatımız otellerde geçtiği için Otel İnsanlarıyla ve Yol İnsanlarıyla kavga etmesi gerekebiliyor. Onlara derslerini vermesi.

Mecbur bırakıyorlar. Çünkü çok çirkin şeyler yapıyorlar.

Çok çok çirkin şeyler. Gerçekten.

İşte Annemin o zaman bizi savunması gerekiyor.

"Şart bu," diyor Annem. "Keşke onlara derslerini vermek zorunda bırakmasalardı beni."

"Sen kulaklarını ve gözlerini sıkıca kapa bebeğim sana öğrettiğim gibi. Benim şimdi savunmam gerekiyor."

Ben kulaklarımı ve gözlerimi onlar açıkken de kapatabiliyorum. Annem öyle istediği ve öyle gerektiği için.

Öğrendim.

Sonra Annem Savunma Uçuşuna geçtiğinde, geçerken yani, ben düğmelerimi tam kapayamamışsam daha, Annemin İngilizce kelimeler de karıştırarak Türkçesine, sözlü atağa geçtiğini duyuyorum.

O zaman Karşı Taraf daha da afallıyor. Çünkü Annemin dedikleri büsbütün karmaşıklaşıyor. Anlaşılmazlaşıyor.

"Her iki dilin de bütün imkânlarını atak durumunda seferber ediyorum," diyor Annem.

Yine de Annemin bu kadar İngilizce kelimeyi karıştırarak konuşmasını istemiyorum. Burdaysak Türkçe konuşsun sırf.

Son zamanlarda hep Türkiye'deyiz zaten. Hem Türküz biz. Annem "Türkler" diyor "başkaları" yerine.

"Türkler işte her zaman böyle," diyor gözlerini kısarak.

"Anne biz peki?" dediğimde, yani Annem de, ben de Türküz, değil mi?

Annem cevap vermek istemiyor. Anlamamı bekliyor.

Anlıyorum ben de.

Biz bir birimiz: Ay Birimi.

Başkalarına da istediği ismi verebilir Annem. "Türkler" diyor onlara. "Kötü kalabalıklar. Takma ruhlar, burjuvalar."

Otellerde zaman çabuk geçiyor.

Annem buna inanmamı istedi başından beri: otellerde zamanın çabuk geçtiğine.

Otellerde yaşamanın en iyisi, en güzeli, en doğrusu olduğuna.

"En mühimi," diyor Annem sık sık, "en doğrusu bu. En doğrusunu yapıyoruz otellerde yaşayarak seninle."

Bazen zaman çok yavaş akıyor.

Yapışkan bir şeye dönüşüyor zaman.

Ruhumuza yapışıyor pençelerini geçirip.

Annemden anlıyorum. Annem çok kötü oluyor O Vakitlerde. Güçlükle nefes alıp veriyor.

Hiç konuşmuyor. Saatlerce. Günlerce.

Yüzü ya çok kararıyor üzüntüden. Ya da sarı gibi oluyor. Sarı kara.

"Sinirden karardım," diyor Annem. "Üzüntüden, sıkıntıdan. Geçecek tabii ki. Sen meraklanma Bambim."

Güçbela söylüyor bunları. Anlamamı bekliyor.

Ben de anlıyorum zaten.

Hayatımda Annemden başka kimse yok. Onu anlamazsam neyi anlayabilirim ki? Ve ne yapabilirim?

Yalnızca okuyorum, yazıyorum ve Annemi anlıyorum. Bir de yüzme konusu var mükemmel olmamı gerektiren.

Ama otelde zaman çok ağır ve yapışkan ve boğucu olduğunda bile, bazen Annem hâlâ orada kalmamızı istiyor.

Bulunduğumuz yerde.

Bulunduğumuz otelde.

İç Saatini zorlaması gerekiyor. Yoksa İç Saati onu zorlayabilirmiş.

"Bir çeşit terbiye verme."

Annem terbiye vermezse İç Saatine, zor bir İç Saatiymiş onunki; mahvedebilirmiş Annemi. Bizi yani.

Annem mahvolmaktan çok korkuyor. Bir tek bundan korkuyor: Mahvolmaktan.

Annem mahvolursa kim bakacak bana o zaman?.

Kim koruyup kollayacak? Kim ayarlayacak kaçışlarımızı? Bizim devamlı kaçmamız gerekiyor Ay Birimi olarak.

Birbirimize bakmamız. Kollamamız.

Anneme bakıp kollarsam sürekli, Annemi anlarsam her zaman, hayatta kalabiliriz.

"Bize kimse dokunamaz o zaman. Yakalayamaz."

Annem böyle diyor.

Dışardan bakınca hayatımız tuhaf gözükebilir. Ama hiç de öyle değil.

İçindeyiz çünkü biz.

Hem başka çaremiz yok. Başka çaremizin olmadığını yalnızca biz biliyoruz.

Başka çaremiz olmayabilir, ama bu kötü bir şey değil.

İyiyiz biz.

HEP AYNI RÜYA

Annem bazen Ağır Bir Yürekle uyanıyor.

Kötü rüyalar gördüğü zaman.

Ya da o rüyalar gerekmiyor, Ağır Yürek Günleri var atlatması zor olan.

"Özür dilerim bebeğim," diyor sık sık. "Bugün güne başlayamayacağım."

Böyle zamanlarda Annem güne başlayamıyor, günü sürdüremiyor, gün yok olup gitsin istiyor.

Perdeleri açtırmıyor.

İstiyor ki ben kahvaltımı tek başıma edeyim, yüzeyim, yürüyeyim. Ne yapmamız gerekiyorsa o gün işte, tek başıma tamamlayıp odamıza döneyim.

Annem böyle günlerde yemek yemiyor. Su bile içmiyor doğru dürüst. Boğazında dikenler duruyormuş. Göğsünde bir asfalt taşı.

"Konuşmayalım bebeğim. Sessizce geçiştirelim, bitsin gitsin bugün. Yarın, söz veriyorum sana böyle olmayacak. İyi olacağım yarın. Günü başından sonuna kadar katedebileceğim seninle. Yüreğim beni aşağılara çekemeyecek. Batırmayacak yerin dibine."

Bunları söylemesine gerek yok ki.

Ağır Yürek Günlerinde söylendi bunlar. Toplandı, birikti. Ezbere biliyorum tamamını.

O ancak bir kısmını söyleyebiliyor güçlükle. Boğazına batıyor sözler. Gözleri doluyor.

Boş aslında gözleri.

Kara bilyeler gibi donuk ıslak. Bana aldığı oyuncakların gözleri gibi.

Oyuncak gözleriyle bana bakıyor. Habire özür diliyor; elimden bir şey gelmiyor işte, diyor gözleri.

Ne olur özür dileme benden Annecim. Ne olur.

Bir rüya var. Aslında birkaç rüya var da, özellikle biri.

Annem Londra'yı andıran bir yerde. New York da olabilir. Büyük bir şehir. Tam nerde olduğunu bilmiyor da, Türkiye'de değil. İçinde bulunduğu kafeteryanın tabelasını görüyor rüyasında. Hoş ve tuhaf bir ismi var kafeteryanın. İsmini hatırlayamıyor hiç.

Ama her seferinde hoş ve tuhaf bir ismi olduğunu hatırlıyor.

"Koridor gibi bir yer," diyor Annem. "İnce ve uzun bir yer. Küçük dörtgen formika masalar var içinde."

Annemin eski formika masaları sevdiğini, onlara bir bağlılığı olduğunu biliyorum.

Bir keresinde bir eskiciden kırmızıturuncu formika bir masa alıp getirdik otel odamıza. Balkona çıkartıp üstünü çakıltaşlarıyla doldurduk. O masa hep bizim olsun istedim. Bizimle kalsın.

Evimiz olsaydı, olursa yani bir gün– Üç tane, dört tane formika masamız olur. Eskicilerden buluruz, toplarız onları. Tek tek.

Seviyor Annem formikayı. Ben de.

Ama olmayacak bir dilek işte.

Hep otellerde yaşamamız gerektiğini biliyorum.

Hep kaçmamız gerektiğini.

Arada bir ağzımdan böyle bir istek kaçıyor.

Annem duymamış gibi yapmıyor da– Çok tuhaf, anlaşılmaz bir tekerleme söylemişim, o tekerlemeyle o ânı kirletmişim, buna hiç gerek yokmuş gibi yapıyor.

Tekerlemelerden, atasözlerinden, fıkralardan nefret eder Annem.

"Bırak onları kötü ruhlar kullansın. Hakikatte hiçbir şey hissedemeyen, hissedermiş gibi yapan takma ruhlar."

Biz otellerde yaşamak zorundayız.

"Otel perdeleri gibisi yoktur hem," diyor Annem. "En özenli evin perdeleri bile ışığı içeri salıverir."

Ağır Yürek Günlerinde Annem camlardan içeri ışık girsin istemiyor. Işıkla yüzleşmezse günü daha çabuk savuşturabiliyormuş. Daha acısız.

Rüyasında Annem ismini bir türlü çıkartamadığı o ince uzun kafeteryada birileriyle ayaküstü bir şeyler konuşuyor. Ayakta, çünkü birilerine bir şeyler söyleyip çıkacak dışarı.

O yüzden de en yakınında olup bitiyor her şey. Burnunun dibinde. Ayaklarının.

İçeri uzun bacaklı, beyaz bir sokak köpeği girip yere yığılıyor rüyasında. Öyle acıklı sesler çıkarıyor ki.

"Bir bebek ağlaması gibi. Ama çok az sürüyor. Kalbi dağlayan bir yalvarma, kurtarın beni der gibi. Sesi çıkmıyor sonra."

Yerde can çekişmeye başlıyor köpek. Son yalvarışlarıymış duydukları. Son sesleri.

Dehşet içinde yere baktığında, boynunun bir baştan öbür başa bir cam kırığıyla kesilmiş olduğunu görüyor Annem. Hemen oracıkta duran cam parçasını görüyor. Kanlar boşalıyor köpeğin boynundan.

Annem, "Ne olur! Ölüyor köpek! Ölüyor! Çabuk! Çabuk!" diye bağırmaya başlıyor. Bir şeyler yapılsın diye çaresizlik ve dehşetten boğularak.

Rüya bağırması: duyulmuyor.

Başkaları da panik içinde. Onlar da ne yapacaklarını bilemiyorlar. Köpek yerde can çekişiyor. Ama Annem herkesin dehşetini yaşıyor sanki. Rüyadaki herkes adına nefessiz kalıyor. Misliyle boğuluyor. Misliyle.

"Kim kesebilir ki bir sokak köpeğinin boynunu bir cam parçasıyla? Nasıl bu kadar kötü olabilirler ki?"

O bir rüya Annecim. O senin yıllardır kurtulamadığın bir kâbus. Gel köpeğin boynunu dikelim. Ayağa kalksın köpek. Hadi böyle düşünelim. Hayal edelim. Ne olur.

Annem köpek görmeye, özellikle beyaz köpek görmeye dayanamıyor.

Onu o kadar üzdükleri için rüyalarında, görmek istemiyormuş köpekleri. Beyaz köpekleri özellikle.

"Üstelik," diyor iyi bir gününde, kalbi hafifken ve yerindeyken, "bu beyaz köpek ne anlama gelebilir; boynu cam kırığıyla kesili, yerde can çekişen köpek. Bilmiyor da değilim."

Annemin bilmediği hiçbir şey yok.

Yalnızca kötü olduğu zamanlarda nasıl yukarı çıkacağını bilemiyor, o kadar.

"Bu yüzden sen hiç kötü olmamalısın. Ben alışkınım kendime. Ama seni kötü görmeye dayanamam. Ağır bir yürekle aşağı çekilirken görmeye."

Ben hiç kötü olmam Annecim.

Kötü olmam için hiçbir neden yok ki.

Sen her zaman bütün tedbirleri alırsın. Nezle olmama bile tahammülün yok.

"Gerekirse yalar, alırım ruhundan bedeninden bütün hastalıkları. Şaman anne!"

Anneşamanım benim. Benim güzel Annem. Annecim.

Ama Annemin benim için üzülmesi ihtimalinden o kadar korkuyorum ki.

Her şeyden çok.

Sürekli bu korkuyla yaşıyorum.

Nezle bile olamam ben. Olmamalıyım.

"Hiçbir çocukluk hastalığına yakalanmadın."

Annem doğaüstü güçlerle donatılmışım gibi söylüyor bunu.

Ama ben korkum yüzünden hastalanmıyorum Anne.

Benim için üzülmenden o kadar korkuyorum ki.

Bir gün kalbim duracak korkudan.

Bundan korkuyorum.

Yoksa kuş gibi yüreğim. Hiç ağırlaşmadı.

Ağırlaşmayacak.

Sana olan sevgimden bir çift kanadı var.

Merak etme. Bana hiçbir şey olmayacak seni üzmemek için.

Hiçbir zaman.

RESEPSİYONDAKİ KIZ

Tabii ki ilgimi çektiler.

İlgi çekmemelerinin imkânı yoktu.

Bir anne ve kızı. Uzun kaldılar üstelik.

Sonlara doğru, çok kaldıkları için yani, ilgimizi çekmemeye bile başlamışlardı.

Alışmıştık onlara.

Sonra o olay olduğunda ve apar topar gittiklerinde, kaçtıklarında yani, hepimiz "Bi şeyler olacağı belliydi," gibi olduk.

İnsan olur ya öyle geriye dönüp. Hani çok umulmadık bir şey olunca. Başından beri umuyormuş, bekliyormuş gibi olur ya.

Bir kere ikisinin olmaması: Uygun olmaması, denk düşmemesi yani.

Ne bileyim, ilk gördüğünde bunu düşünüyorsun.

Tamam, anne kız oldukları için birinin diğerinin küçültülmüş, çocuklaştırılmış hali olması gerekmiyor. Hiç de benzemeyebilir bir anneyle kızı birbirine.

Ama bu ikisi, bu anne kız yani, galiba havuza bakan çocuk söylemişti. Şimdi hatırlamıyorum tam kimin söylediğini. İlk geldiklerinde aramızda bunun konuşulduğunu hatırlıyorum.

"Bu kadın mı yapmış yani bu kızı?" demişti biri. Havuza bakan çocuk, evet. O söylemişti.

"Yapmış" kelimesi yapışmış işte.

Sonra alıştık herhalde. Onlardan daha az söz eder olduk. Ancak acayip bir şeyler gördüğümüzde konuşuyorduk.

Acayip şeyler yapmazlardı da. Zaten acayiptiler yani.

Ama nasıl söylesem; çok gayret gösterir gibiydiler dikkat çekmemek için. Fazla bir gayret.

Özellikle anne yani. Öyleydi.

Hep saklanır gibi. Her şeyden gizlenir gibi.

Kızın zaten dikkat çekmemesinin imkânı yoktu.

Size şöyle söyleyeyim: Ömrümde gördüğüm en güzel kız çocuğuydu.

Ömrümde gördüğüm en güzel kız çocuğu, hakikaten filmlerdeki kızlar filan da dahil; oydu.

Kıza bakmamanın; ortalıktaysa yani, havuza giderken, dönerken, kahvaltıya, yemeğe indiklerinde, yürüyüşten geldiklerinde, önümden geçerlerken işte–

Tam giriş kapısının karşısında olduğu için resepsiyon, bütün otellerde de böyledir, müşterileri en çok biz görürüz.

Görmek istemesek bile.

Bazen çok insan gördüğümü, çok geliş gidiş, çok giriş çıkış gördüğümü hissederim.

"Artık kimseyi görmek istemiyorum," derim içimden.

Yok öyle bir lüks işte! Hep görür, hep kaydedersin. Kim giriyor, kim çıkıyor, kim üstünü değiştirmiş, kim kafayı bulmuş, kim odasına bağlattığı telefondan sonra kendine gelememiş, kim kahvaltıya yetişemiyor bir türlü sonra ağlamaklı bir sesle kontinental bir kahvaltı ısmarlıyor, kim temizleyicideki gömlekleri için sabırsızlanıp acısını senden çıkarmaya kalkıyor ve başka şeylerin acısını.

Offff yani.

Ne kadar kapatsan da kaydeder kayıt cihazı. Resepsiyonistlerin kara kutusu, diyorum arkadaşlarla konuşurken.

Kızı fark etmemenin imkânı yoktu. Dünyanın en güzel, en terbiyeli, ışıltılı çocuğu. Normal değildi. Fazla bir güzellik. Fazla bir şey.

Belki annesi o kadın olmasaydı, o kara kuru, sinirden, üzüntüden besbelli kurumuş kalmış o yaşlı kadın.

Yaşsız kadın, daha doğrusu.

Yaşını anlamanın imkânı yoktu.

Çünkü ara sıra, çok ara sıra ama, bakarsın saçlarını at

kuyruğu yapmış, yeni bir şeyler geçirmiş üstüne, yüzü güler gibi azıcık, günaydın, nasılsınız, teşekkür ederiz gibi şeyler söylüyor. Sıradan, normal şeyler.

Öyle zamanlarda, yani birkaç ay kaldılar burada; dört ya da beş kez öyle görmüşümdür. Ama iyi olduğu zamanlar da vardı işte diyorum şimdi kendi kendime. Hepten hasta değildi o anne yani.

İşte o zamanlar on yaş, on beş yaş daha genç gözükürdü. Çocuğun ablası filan gibi. Ona benzemeyen; esmer, güzel bir abla.

Zaten incecik bir kadın. Bir deri bir kemik denir ya hani. Blucininin üstüne çizgili bir gömlek giymişti bir gün. Çok iyi hatırlıyorum: Lacivert beyaz çizgili, biraz uzun bir gömlek. Saçlarını ensesinde toplamıştı. Dışardan gelmişlerdi. Yürüyüşten. Dağılmıştı saçları ince, uzun yüzünün etrafında.

Nasıl güzeldi o gün, anlatamam.

Başka biri gibiydi: başka bir kadın. "Bu güzel çocuğun annesi işte bu olmalı." Böyle geçtiğini hatırlıyorum içimden. Yakıştıramıyordunuz yoksa ikisini birbirine.

Rahatsızlık duyuyordunuz.

O incecik damar damar eller, içe dönük bir yüz. Size bakarken bile bakmaz işte. Yüzüne değil de, ellerine bakardınız siz de onla konuşurken. Sanki öyle ister, öyle yaptırırdı. Öyle bi gücü de vardı insanın üstünde.

Bir gün arkalarından "Çalmış mı bu kadın bu güzel kızı birilerinden?" deyiverdim. Unutmuyorum hiç. Ayıp ettim.

Ama öyle insanı sinir eden bir suratsızlığı, yok saması vardı. İnsanı kötü bir şeyler yapmaya, söylemeye iten bir yanı.

Çok yapıldı sonra bunun geyiği: "Çalmış mı bu dünya güzeli kızı?"

Kızdan gözlerini ayırmak istemezdin önünden geçerken.

Bugün ne giymiş? Nasıl selam verecek? Saçlarını ne yapmış? O tuhaf şapkalarından birini takmış mı? Ne söyleyecek anahtarları verirken, alırken, önümden geçerken?

Hani ünlü birilerini, televizyonda film yıldızlarını filan

gözetlemeye doyamaz ya insan. Ne yapsa özel olur ya hani.

Bir kız çocuğu işte. Kurumuş annesiyle çalıştığım otelde kalan bir kız çocuğu. Bu kadar takacak ne vardı ki?

On üç-on dört yaşındaydı herhalde. Belki de on beş filandı; küçük gösteriyordu. Üstünde hep bebek renkleri. Garip giysiler. Sanki küçük göstersin diye seçilmiş giysiler yani.

Artık öyle giyinmiyor ki çocuklar. Öyle konuşmuyorlar. Hiçbir zaman öyle oldular mı, ondan da emin değilim.

Farklı bir çocuk işte. Başka bir dünyadan. Filmlerden. Bilmediğimiz, alışık olmadığımız yerlerden.

Tamam güzel olmasına güzel. Çok çok güzel. O kocaman kirpikler, gözler, minnacık burun filan. Hem öylesine kibar, gönül alıcıydı ki. Erirdiniz karşısında.

Kaç kez gördüğümüzü söyleyip birbirimizle yarışırdık. Kaç kez görebildiysek gün içinde, günümüz iyi geçecekmiş gibisinden.

"Ben altı kez gördüm. Tam altı kere bugün!" Böyle bir yarış gibi. Saçma bir oyun.

Bu kadar takmamızda elbette, annesiyle mutlak yalnızlıklarının, tuhaflıklarının payı vardı.

Takmıştık işte ve "Bizimkini gördün mü bugün?" diyorduk mesela. "Ben göremedim hiçbir yerde. Havuza bile inmedi. Günüm kötü geçti zaten. Müdür de iğrençti. Yapılmadık eziyet bırakmadı kimseye."

Böyle bir uğur, tılsım haline getirmiştik onu.

Nasıl desem? Kullanıyorduk.

Gerçek bir çocuk değilmiş de bir hayal, bir rüya, bir melekmiş gibi.

Onu görmek bize iyi geliyordu. Peki o ne haldeydi?

Olanı biteni düşününce kendimden utanıyorum.

Ona yardım etmeye çalışabilirdik. Onu kurtarmaya.

Bilmiyorum yapabilir miydik? Kurtarabilir miydik?

Anlamadık ki hiçbir şeyi.

Aklımızın ucundan bile geçmedi.

Görmek istemediği şeyleri, görmüyor insanın gözü. Yüreği.

ÇAKILTAŞLARI

Genellikle deniz kenarındayız.

Denize bakan odalarda kalıyoruz. Denize yürüyüş mesafesinde.

Küçük, terk edilmiş deniz kasabaları. Keşfedilmemiş, ya da gözden düşmüş kasabalar. Kalabalıkların tercih etmediği mevsimler. Onlar geliyorsa, biz gidiyoruz.

Annem kalabalık yerlerden korkuyor. Sosyetik yerlerden.

"Dünyada hiç kimse, ama hiç kimse üst sınıf Türkler kadar tiksindirici olamaz."

Biz sınıfsızmışız, öyle diyor Annem. Paramız var; ama sınıfımız yok işte.

Gittiğimiz yerlerdeki en iyi otelde kalıyoruz hep. En büyük, en manzaralı odada.

Ama eskiden daha pahalı otellere giderdik. Yurtdışına giderdik daha sık.

Artık terk edilmiş ya da kullanılmadan yıpranmış otellerindeyiz çoğunluğun gitmek istemediği sahil kasabalarının.

Sahilde yürüyüşteyiz. Bazen bütün gün çakıltaşı topluyoruz. Ve tabii midyekabukları.

Bez torbalarımızla iniyoruz sahile. Torbaların tamamı tıkabasa dolu, odamıza dönüyoruz.

Bazen günde üç ya da dört kez indiğimiz bile oluyor sahile. Annem çakıltaşı toplamaya doymuyor.

"Dünyada en azından bazı şeylerin mükemmel olabile-

ceğini gösteriyor çakıltaşları. Onların bir dili var; her birinin bir güzelliği, bir özelliği. Biz onların dillerinden anlarız. Bir şeyler söylüyor her biri."

Hepsini tek tek banyonun lavabosunda yıkıyoruz. Bazen lavabo tıkanıyor onlarla gelen kumlardan. Resepsiyonu arayıp birini yollamaları için bir yalan uydurmamız gerekiyor.

"Çakıltaşlarının, midyekabuklarının kumundan tıkandı diyemeyiz ya," diyor Annem. "Uygun bir şeyler bul, söyle işte Bambim."

Diziyoruz çakıltaşlarını. Çiftini yitirmemişlerse midyekabukları kelebeklere benziyorlar. Sehpaların üstüne, masaların üstüne, komodinlerin.

Uzun kalmışsak bir yerde, yataklardan birinin üstüne bile taştığımız oluyor.

Sonra Annem "İçlerinden iki-üç tanesini seç," diyor. "Çantana daha fazlasını koyamayız."

Küçükken ağlardım ben üç tanesini seçerken: Annecim n'olur daha çok alayım diye ağlardım.

Ama Anneme göre çakıltaşlarının güzelliği burada: bağlılık gerektirmemelerinde.

"Öylece deniz kenarında duruyorlar. Dünyanın her yerinde hiç ummadığın güzellikte çakıltaşları, midyekabukları deniz kenarında öylece durup seni bekliyorlar. Gelip onları bulacağını ümit ediyorlar. Ümit etmeden hiç, ediyorlar."

Ben üç taş seçiyorum, Annem bazen bir tane.

Kalanları torbalarla geri taşıyoruz. Son gün. Son gece. Sahile: ait oldukları yere.

Bazen ama, aniden ayrılmamız gerektiği zaman hepsini odada bırakıyoruz.

O zaman ben yine ağlamaklı oluyorum. Onları annelerinden, arkadaşlarından, yuvalarından ayırmışız; şimdi de odanın birinde bırakıp kaçıyoruz.

"Çakıltaşlarının annesi yoktur ki Bambim," diyor Annem. "Sen hiç merak etme, bir not bırakıyorum."

Annem oteldekilere bir not yazıyor. Çakıltaşlarını sahile bırakmalarını rica edip para bırakıyor.

"Para bırakınca yaparlar; merak etme."

Giysilerimizi de öyle.

Giysilerimizin çoğunu; sonra ayakkabıları, şapkaları, tokyoları, kitapları, oyuncakları, yastıkları, lambaları. Ne almışsak orda yaşarken, hepsini bırakıyoruz.

Küçük bir sırt çantasını aşmamalı, hiçbir zaman bagaj teslim etmemeliyiz.

Bagajsız yolcu: daima öyleyiz.

"Ağırlaşırsak yakalanırız bebeğim. Daima hafif dolaşmalıyız. Her şey var zaten her yerde."

Annem hep aynı şeyleri giyiyor. Siyah ya da beyaz gömlekler, tişörtler, kapüşonlu montlar, blucinler, altı kalın botlar.

Eskiyince gidip aynısını alıyor. Bulamazsa aynısını bozuluyor, kızıyor.

Bana sürekli alışveriş yapılıyor ama. Toz pembeler, bebek maviler, nil yeşiller, uçuk sarılar. Annem sarışınların böyle renkler giymesi gerektiğini söylüyor. Bu renkler yakışıyormuş bana.

Bunlar bebek renkleri ama! Ben de siyahlar giymek istiyorum. Kapüşonlu montlar, bol blucinler, koyu renk gömlekler. Annem gibi giyinmek istiyorum.

"Bebeğim mutsuz bir çocuk musun sen? Bunu mu söylemek istiyorsun bana?"

Bir çocuk gibi giyinmeliymişim. Ama beni bir bebek gibi giydiriyor. Oyuncak bir bebek gibi. İstediği renklerde giysileri güçlükle buluyoruz. Büyüdüm artık ben.

Peki sen mutsuz musun Annecim? Hep mutsuz musun?

Annem hiç inkâr etmedi mutsuzluğunu.

"O denli üzüldükten sonra, artık sevinç mümkün mü bilemiyorum."

Ölebilirmiş üzüntüsünden Annem. Ölebilirmiş ve ölüyormuş az daha. Sonra bana hamile kaldığını öğrenmiş. Çok geç öğrenmiş. Ölmesine az kala.

"Senin için hayatta kaldım. Senin getirdiğin mutlulukla kalabildim buralarda."

Ama benim getirdiğim mutluluk da işte, düzenimizin getirdiği huzur da, Annemin büyük mutsuzluğunu azaltamıyor.

Mutsuzluk dalgaları Annemi altına aldığında, alaşağı ettiğinde hayatımızı, O Vakitlerde her zamankinden daha çok öğrenmek istiyorum Annemin geçmişini. Geçmişimizi.

Benim babam kim? Ondan mı kaçıyoruz sürekli? Benim doğmamı istemedi mi babam? Şimdi de yaşamamızı mı istemiyor? Yoksa Annemin annesi ve babası yüzünden mi her şey? Onlar mı peşimizde? Ne istiyorlar bizden? Ne yapabilirler ki? Öldürmek mi istiyorlar Annemi, beni? Neden peki? Biz kimden kaçıyoruz Anne?

Annem bu soruları sordurmuyor.

Sorduğumda o kadar üzülüp hastalanıyor ki, soramıyorum bunları.

Bir gün her şeyi anlatacakmış.

"Bir gün her şeyi öğreneceksin, ne olur sabret bebeğim. Sen büyümüş olacaksın. Ben tamamen iyileşmiş olacağım. Her şeyi anlatacağım sana. Anlayacaksın. Hak vereceksin. Yaptığımız her şeyin bir nedeni var. Kaçmamız gerekiyor: Peşimizdeler."

Haklısın Anneciğim. Seni O Vakitlere göndermemeliyim. Ya çıkamazsan O Vakitlerin içinden? Ya bir şey olursa sana? Bir daha hiç dönemezsen gündelik hayatımıza?

Topladığımız her şey, satın aldıklarımız, tek tek özenle seçtiklerimiz otel odalarında bırakılıyor. Kapıyı çekip çıkıyoruz.

Annem otelin perdesinin desenine ya da pikelerin sentetikliğine katlanamamışsa, kafayı bir şeylere takmışsa– Gidiyor kendi yatak örtülerimizi alıyoruz. Kendi perdelerimizi iğneliyoruz otelin perdelerinin üstüne. Kendi gri, mor, bordo havlularımızı satın alıp kullanıyoruz. Kendi aldığımız kumaşlar serili oluyor koltukların üstünde.

Sonra her şeyi bırakıp kaçmamız gerekiyor.

Yeni bir yere. Yeni bir otele.

"Hiçbir şey için üzülme Bambim," diyor Annem. "Hiçbir şeye bağlanma. Bizim birbirimize bağlılığımız yeter. Başka hiçbir şey gerekmiyor bize."

Hiçbir şeye bağlanmıyorum Annecim.

Bir kere Cenin'e bağlanmıştım azıcık, o kadar.

Sana olan bağlılığım yetiyor bana.

Senin bana bağlılığın yetiyor.

Nasıl yaşamamız gerektiğini biliyorum. Hiç yükümüz olmamalı ki kaçabilelim kolayca. Yakalayamasınlar bizi.

Hayatta kalabilmemiz için şart bu.

Senin mutsuzluktan ölmemen için.

Madem sen benim için kaldın bu dünyada, ben de senin için var olmalıyım. İstediğin ve söylediğin gibi.

"Başka çaremiz yok."

Biliyorum.

KÜÇÜK BİR MASA

"Ne konuştukları, ne düşündükleri bizi ilgilendirmez. Onlarla konuşmamaya, laflarını duymamaya çalış. Yoksa sakilliklerinin içinde buluruz kendimizi. Onların dünyalarının orta yerinde buluruz."

Annem çok önem veriyor buna.

Başkalarının konuşmalarını dinlememeliyim.

Başkalarının laflarını duymamalıyız.

Bizim ikimize ait bir dünyamız var. Biz bir Ay Birimiyiz.

"We are the Moon Unit," diyor Annem. "Sakın pisliklerini topraklarımıza boca etmelerine izin verme."

Çok banal şeyler konuşuyorlar hep.

Çok düşük konular.

Bizi hiç ilgilendirmeyen, ilgilendirmemesi gereken şeyler.

Cep telefonları var ve cep telefonları onları görünmez duyulmaz yapan bir kalkanmış gibi, habire bağıra çağıra konuşuyorlar.

Aileleri hakkında konuşuyorlar.

Sevgilileri hakkında konuşuyorlar. Ama en çok para pul meseleleri.

Annem ne kadar uyarsa da bazen dayanamıyorum. Duyuyorum işte. Dinliyorum.

Bizim paramız azalıyor.

Annemin çok parası vardı ben doğduğumda. Biliyorum.

Ama doğduğumdan beri kaçmak zorunda olduğumuza göre, otellerde yaşamak zorunda olduğumuza göre.

Artık uzak ülkelere çok daha seyrek gidiyoruz.

Sık sık ülke değiştiremiyoruz artık.

Annem paramız bitince gidip bankadan çekiyor.

Ama paramızın azaldığını hissediyorum.

Yine de konuşmamalıyız para pul hakkında. Onların konularına gönül eğdirmemeliyiz.

Onların konularının ruhumuza kaçıp bizi zehirlemelerine izin vermemeliyiz asla.

Ama bir şekilde ulaşıp bize, ya da Annemin dediği gibi "bulaşıp" zehirliyorlar ruhumuzu.

Ayrımcılık yapıyorlar. Ve müthiş kabalıklar. Bu Annemi delirtiyor. Hem yaralıyor çok, hem de kızdırıyor.

"Bizi hor görmeye teşebbüs ediyorlar," diyor Annem. "Belledikleri kalıbın dışında olduğumuz için bir nevi cezalandırmaya. Ne kadar çirkin, ne kadar ayıp!"

Otelin yemek salonunda her odaya bir masa ayırıyorlar.

O otelde öyle. Her oda için ayrılan belli bir masa var kaldığın sürece.

Aşağı indiğimizde bir masanın üstünde oda numaramızın yazılı olduğu metal üçgeni buluyoruz. Demek oturmamız gereken masa burası.

"Demek oturmamız geren masa burası?" diyor Annem kaşlarını havaya kaldırarak.

Çok büyük iki masanın ortasına sıkıştırılmış tek kişilik, peki iki kişilik olsun, çok küçük bir masa bu. Çok çok küçük.

Annem etrafa bakıyor.

Ben de onunla birlikte bakıyorum. Biliyorum ne arıyor, nereye bakıyor.

Bütün yemek salonunda bize ayırdıkları kadar küçük bir masa daha yok. Hem de böyle iki kocaman masanın arasına sıkıştırılmış bir masa.

Masamız öyle bir yerde ki, o iki kocaman masada oturanlar yerlerine geçerken kalkıp yol vermemiz gerekiyor. Habire kalkıp oturmamız.

En küçük masa. En sıkışık masa. Ve en rahatsız. Habire kalkıp oturmamız gerekiyor, onlar oturup kalktıkça tabaklarını doldurmak için. Açık büfe.

Yemeğimiz bitince Annem Başgarsonu çağırıyor. "Kabak suratlı herif ne diyecek bakalım?"

Kabak Suratlı masamıza geliyor.

Güçbela geliyor. Sallana sallana.

Annem birtakım çiftleri gösteriyor: "Şu masaya bakar mısınız? Ya da şu masaya? Şu karşı köşedekine?"

Birkaç çifti gösteriyor: karı kocalar, sevgililer, bir adamla bir kadın ikilisi bütün ikililer.

Onlar dört kişilik masalarda oturuyorlar. Öyle iki masa arasına sıkıştırılmamış, konumları da, boyutları da normal masalarda.

Annem tüm o masaları tek tek işaret ediyor.

Kabak Surat hiçbir şey anlamamış gibi yapıyor. "Buyrun hanfendi?" diyor Anneme. "Ne arzu etmiştiniz peki?"

"Hiçbir şey," diyor Annem. "Hiçbir şey arzu etmemiştim. Bu salonda bizim oturtulduğumuz dışında, bu boyutlarda bir masa daha bulunmuyor, bilmem farkında mısınız?"

Başgarson çok afallamış, çok sıkılmış, ayrıca acelesi var da kaçmalıymış gibi ifadeler takınarak eliyle masamızdaki sürahiyi düzeltiyor. Doğru cümleyi bulduğu anda sarf edip tüyecek. Derin derin nefes alıp veriyor. Sıkıntısını kabullenip azat eder belki de Annem.

"Sürahinin sığması bile bu iki tabağın yanına bir mucize, değil mi bu küçük masada? Sehpa kelimesini tercih edebiliriz aslında masamızı tasvir etmek için. İki kocaman masanın arasına sıkıştırılmış bir sehpa?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diyor Başgarson. Annemin elinden oflayıp puflama ifadeleriyle kaçamayacağını anladı. Yine de sinirlenmeye başladığını belli etmemeye çalışıyor.

"Şunu demek istiyorum," diyor Annem. "Bu salondaki kutsal çiftlerin hiçbirine layık görülmeyen bir masa, pardon bir sehpa, yalnızca bir anneyle kızı olduğumuz için bize verilebiliyor. Ve siz bunu hiç fark etmemiş gibi yapıyorsunuz. İki müşterinizin ne denli rahatsız koşullarda yemek zorunda bırakıldığını hiç görmemiş gibi yapmak. Evet, şimdi yapmak istediğiniz tam da bu."

"Başka masa yoktu," diyor Başgarson. Biraz paniklemeye başladı. Annemin girintili çıkıntılı sesi öylesine güzel ki.

"Bize bu masayı uygun gördünüz," diyor Annem. "Bir erkek ve bir kadının oturtulmayacağı bu masayı, mademki iki kadınız: bir anneyle kızı, garip, alışılmadık bir durum işte. Tabii, bu rahatsız masayı da bize sunarsınız; öyle değil mi?"

"Değiştirelim hemen," diyor Başgarson. Artık nefes nefese. Hem sinirlenmiş, hem de yenilgisini kabullenmenin en doğrusu olduğunu bilerek. "Siz nerde oturmak istiyorsanız bana gösterin. Orayı hazırlatayım sabah için."

"Bu masa dışında herhangi bir masada," diyor Annem. "Diğer kutsal çiftlerin oturduğu gibi dört kişilik bir masada. Ve tabii iki masanın arasına sıkıştırılmamış. Aynen diğerlerine uygun gördüğünüz gibi: bir kadın ve erkekten oluşan ikililere. Ayrıca bu terbiyesizliğinizin cezasız kalmamasını diliyorum. Hem terbiyesiz ve düşüncesizsiniz, hem de hiçbir sorun yokmuş gibi yapmaya teşebbüs ettiniz çözüm bulmak, özür dilemek yerine."

"İleri gidiyorsunuz ama," diyor Başgarson. Sinirinden boğuluyormuş gibi bir sesle.

Annem masadan kalkarken iskemlesi devriliyor. Herkes dönüp bize bakıyor artık. Annemin sesini duymamış olanlar, iskemlenin devrilme sesini duydular.

Elimi tutup yürümeye başlıyor.

"İleri gitmiyorum ve ileri gitmediğimi henüz, ama dilersem çok ama çok ileri gidebileceğimi biliyorsunuz."

Çıkıp gidiyoruz yemek salonundan.

Annem otelin zehirli olduğuna karar veriyor. Odamıza çıkıp eşyalarımızı topluyoruz.

Zaten çok az eşyamız. Biz hep hafif yolculuk ediyoruz. Bir an önce gidelim o küçük masayı bize uygun gören kötücül yerden.

Çok üzülüp çok kırılıp yaralanıp bir şeylere meydan vermeden.

Hemen kaçalım Annecim.

Üzmesinler seni burada. Sen onlara derslerini vermeden gidelim hemen.

KAR FIRTINASI

"— Biz de bir gün fare öldürecek miyiz?
— Hayır.
— Hiç mi?
— Hiç.
Bambi ferahlayarak:
— Neden? diye sordu.
Annesi:
— Çünkü biz hiçbir şey öldürmeyiz, dedi.
Bambi'nin içi rahat etti."

Annemin kırçıllı sesi her tarafıma dolanıyor. Her tarafıma. Örtüyor sesi beni. Yorgan gibi.

Küçüğüm daha. Annemin hâlâ *Bambi*'yi okuduğu yaşlardayım. Başım kucağında. Beş kişilik koltuklarda bizden başka kimse oturmuyor. Boş bu uçak. Bomboş.

"Ayaklarını da uzat Bambim," diyor Annem.

Uyuyakalacağım New York'a kadar.

Londra'dan New York'a uçuyoruz. Gece uçamadık. Saatlerce bekledik Londra Havaalanı'nda.

Annem anons seslerinin duyulmadığı salona götürdü beni. Orada kitap okuyup televizyon seyrederek bekledik saatlerce. Uyumamı istiyor Annem. Ama uyuyamadım ben.

Arada bir salondan çıkıp koridordaki ekrana bakıp "Delayed," diyor dönünce. "Yine. Yine."

Beklemenin huzursuzluğundan uyuyamıyorum. Annemin üstünde tuhaf bir sevinç hali var. Kar fırtınası yüzünden uçağımızın kalkamaması onu neşelendiriyor sanki.

"Yine delayed," derken çınlıyor sesi. "Yakındaki otellerden birinde geçirecekmişiz geceyi. British Airways'in davetlisiyiz! Kar fırtınası yüzünden, kaldırabilseler bile indiremeyebilirlermiş uçağı."

Annemin başkalarıyla da paylaşılan felaketlerde böyle bir neşelenme huyu var, artık biliyorum.

Belki yalnız değiliz, diye. Yalnız onun ve benim katlanmak zorunda olduğumuz bir ağırlık değil de, herkesin başına geldi, gelebiliyor diye.

Annem bir havaalanı otelinde geceyi geçireceğiz diye sevinç içinde işte. Bu ayrıntıları nasıl hatırlıyorum bilmiyorum. O fırtınalı geceden bazı parçalar bir cam keskinliğiyle aklımda hâlâ.

Tamamı değil. Her şey değil. Bazı şeyleri hiç hatırlamıyorum Union Square'deki otelde yaşananlardan.

Ama Union Square'i hatırlıyorum: Otelin, kalmaya çalıştığımız otelin Union Square'de olduğunu.

"Union Square," dedi Annem taksiye bindiğimizde. Şoföre söylediği gibi. Sesi kulaklarımda hâlâ.

Ertesi gün yine bir sürü ertelemenin ardından en nihayet kalkıyor uçağımız.

Gecenin çok geç bir vaktinde kar fırtınasında taksi bekliyoruz.

New York'ta havaalanının önünde.

Göz gözü görmüyor. "In this fucking blizzard," diyor Annem dışarıda sıraya girip taksi beklemek zorunda kaldığımız için.

On dakika-on beş dakikada bir ancak bir taksi yanaşıyor. Kuyruk uzun, biz en arkalardayız.

"Bavulumuz yüzünden," diyor Annem. Çok bekliyoruz o ısıran soğukta. Çok.

"Üşüdün mü bebeğim?" diyor Annem ikide birde. Eldivenli ellerimi eldivenli elleri arasında ovuşturuyor. Beremin kulaklıklarını bağlıyor yeniden. Atkımı sıkılaştırıyor.

"Ne olur üşüme Bambim. Hastalanma sakın. Benim düşüncesizliğim yüzünden hastalanma. Bok vardı bavulla seyahat edecek. New York'tan alırdık gereken her şeyi."

Annem üzülmesin diye hiç hastalanmadım ben. O gece de üşümüyorum taksi beklerken. Hiç üşümüyorum Annecim. İyiyim ben.

Bir cam keskinliğinde hatırlıyorum Annemin taksiye bindiğimizde, "To Union Square," dediğini. Annemin kesik kesik kareli sesi.

Güçbela o küçük otele girişimizi hatırlıyorum. Annemin bavulumuzu buz tutmuş kaldırımda zorlukla çekiştirişini.

Otelin; o küçücük, çok ısıtılmış otelin içindeyiz.

Kâbus gibi; çünkü otelin içindeki bazı detayları o kadar net hatırlıyorum ki. Hatırlamadıklarımla, bu kadar net hatırladıklarım çok tuhaf bir karışım oluşturuyorlar. Sabah uyandığında kâbuslarda olduğu gibi.

Resepsiyondaki Adam çok iriyarı. Çok kocaman bir adam. Hakikaten. Başında bir beyzbol şapkası, üstünde gri bir svetşört var. Sakallı. Kıpkırmızı, kocaman bi sakalı var. Kan rengi.

Eliyle tezgâhın üstüne vurdukça Elvis bebeğinin kafası oynuyor. Hem gitarı sallanıyor, hem kafası oynuyor adamın Elvis bebeğinin. Gri svetşörtünün üstünde kocaman yeşil harflerle TENNESSEE yazıyor.

Resepsiyondaki Adam, Anneme çok kızmış olmalı. Habire eliyle vurdukça kafası ve gitarı sallanıyor Elvis'in. O kadar çok sallanıyor ki, yüzüstü kapaklanacak diye korkuyorum tahta tezgâha. Ben gözlerimi ayırmadan adamın Elvis bebeğine bakıyorum. Düşmesin diye, dua ediyorum.

"Ne yani? Kredi kartı nasıl kabul etmezsiniz gecenin bu vaktinde?" diyor Annem. "O kadar para yok üstümde. Sabah hemen çeker getiririm."

Hemen çekip getirseymiş Annem. Otelin iki blok ötesindeki makine ne güne duruyormuş. Orda onun kuralları geçermiş. Gecenin bu vaktinde bizi kabul etmek mecburiyetinde değilmiş. Elvis'in kafası da, gitarı da sallanıyor delice.

"Cash!" diye bağırıyor. "If I say cash; you pay cash!"

"In this fucking blizzard?" diyor Annem. "With my child?"

Resepsiyondaki Dev Adam içinde bir sürü "fuck" geçen bir cevap veriyor.

Havada "fuck"lar uçuşuyor. "Fucking", "fuck", "fucked".

Annemin "You fucking fascist, racist redneck!" dediğini duyuyorum ona. "It's because of our passport; isn't it?"

Gözlerim Elvis'te Annem bu lafı söylerken. Sonra yüzükoyun tezgâha kapaklanacak Elvis. Dev Adam son bir şey daha söyleyecek Anneme. Sesi tamamen kapanmadan son bir şey daha.

Annem orda duran bir şeye uzanırken "It's because of our passport, isn't it redneck?" diyecek.

Dev Adam'ın sakalının koyu bir kırmızıya bulanması çok tuhaf. Bulanıyor ama gözlerimin önünde.

Annem ellerini siliyor çantasından çıkardığı kolonyalı mendillerle.

"Hadi Bambim, gidiyoruz buradan."

Artık çok üşüyorum. Çok çok üşüyorum. Donuyorum Annecim. Sen üzülmeyesin diye tuttum hep üşümemi. İçime atıp yok ettim.

Ama şimdi çok üşüyorum.

"Hadi bebeğim!" diyor Annem. Öylesine kötü sesiyle söylüyor ki, ağlamaya başlıyorum.

Kaldırımda yürüyoruz. Annem güçbela bavulumuzu çekiyor.

Ağlamaktan ıslanan yanaklarım çok acıyor. Eldivenlerimle sildikçe daha da çok acıyor.

Burnum yanıyor. Yanaklarım da. Kar Fırtınası'nda ağlamamalı hiç kimse.

Annem buz tutmuş kaldırımlarda bir eliyle bavulumuzu çekiştiriyor, bir eliyle de beni. Arada durup hınçla tekmeliyor bavulu. "Burada bırakırsak içindekilerden kim olduğumuzu anlayabilirler sonra."

Karşı kaldırıma geçiyoruz. "Otelden uzaklaşmalıyız iyice," diyor Annem. "Şu kavşağa kadar dayan Bebeğim."

Kavşakta da karşıya geçtik. Bir tekme daha savuruyor Annem bize güçlük yaratmaya yeminli bavula.

"Bi taksi yolla çabuk bize." Böyle diyor Annem gökyüzüne bakarak.

"Anne bak bi taksi geliyor!" diye bağırıyorum. Kar Fırtınasında, gecenin o vaktinde bir taksi gelip duruyor önümüzde.

"Hemen havaalanına," diyor Annem. *"Uçağımıza yetişmeliyiz."*

Yok ki uçağımız, uçak biletimiz. Havaalanında saatlerce bekleyeceğiz.

Bulduğumuz ilk uçakla döneceğiz Londra'ya. Bir daha o şehre hiç adım atmayacağız.

Belki onun için hatırlıyorum Kar Fırtınasını. Belki de soğuktan o kadar canım yandığı için.

Bir daha hiç bavulumuz olmayacak New York'tan sonra. Yalnızca küçük sırt çantalarına sığmak zorundayız. Bu iyi ve kötü işte. New York'u bir daha hiç görmemek de öyle.

HAVUZA BAKAN ÇOCUK

Sabahları bi saat, öğleden sonraları bi buçuk-iki saat yüzüyodu o kız çocuğu.

Her gün. Her Allahın günü.

Sıkılmaz mı, diye düşünürdüm. Yorulmaz mı?

Bezmez mi harbiden? Hep annesi. Hep annesi.

Sabahları ilk onlar gelirlerdi. Akşamüstleri de, en geç. Onların işi bitince kapatırdım ışıkları, kapıları. O kadar geç yani.

Kimsenin olmadığı saatleri kolluyodu annesi.

Söylüyodu da. "Kimse yokken daha rahat çalışırsın," diyodu.

Yüzmeye çalışıyodu kız yani. Çalıştırıyodu cadı anası.

Ama hiç de şikâyetçi görünmezdi. Hep öyle güzel güzel gülümser. Tatlı tatlı konuşur bi şey isterken, sorarken.

Bi keresinde, "Yarına sıcaklık biraz artırılabilir mi?" diye sormuştu. Dışarsı çok soğuktu. Üşümüş çalışırken.

Elim ayağım boşaldı heyecandan. Öyle gözlerini gözlerime dikip de o küçücük sesiyle konuşunca–

Üstelik ona alıştığım zamanlardı. Artık dibim düşmüyodu.

Yani ilk gördüğümde; ben daha önce öyle bi kız görmemiştim ki. Dizilerdeki, kliplerdeki kızlardan bile güzeldi.

Onlardan küçüktü esasında. Kız çocuğuydu daha. Benden beş-altı yaş küçüktü kesin. Eminim yani.

Ama inceydi. Boyu da uzundu. Tam anlayamıyodun yaşını. Öyle mırıl mırıl bi kız çocuğu sesiyle konuşuyodu. Ya-

şını hep aşağı çekmek, ne bileyim belli etmemek ister gibiydiler ikisi.

Hep annesi yanında yamacında. Hep ama hep annesi.

Bütün işi gücü kızı herkesden uzak tutmaktı. Kimse yanaşmasın. Kimseyle arkadaş olmasın. Kimse görmesin, kimsenin gözünün ucu değmesin.

Atmaca gibiydi etrafında. Hissediyodun yani.

Onun için de kurmalı bebek gibiydi kız. Öyle bebek bebek konuştukça korkup ürküyodun da.

Hakiki değil gibiydi. Robot kız gibi. Fazla güzel, fazla kibar, fazla iyi. Fazla fazlaydı harbiden.

Yanaşamıyodun sen de rahat rahat. İki kelime bulup edemiyodun.

O cadı anasının istediği de buydu: o güzel kızı bi kendiyle bırakmak.

Bi o olsun kızın hayatında. Bekçi gibi. Gardiyan, rehineci gibi.

En doğrusu bu işte: rehineydi o kız kadının elinde. Rehin alınmıştı filmlerdeki gibi.

Sonra hiç de benzemiyolardı. Hiç ama hiç! İnsan anasına bu kadar mı benzemez ağbi yaa?

Yani o kadının o kızın annesi olduğu ne malum ya? Haberlerde görüyoruz habire. Deli kadınlar hastanelerden mastanelerden bebek kaçırıyolar.

Bu cadı kadın da hemşireydi belki de. Çaldı bunu küçücükken. Bebekken çaldı kaçırdı yani.

Kamçı gibi bi şey düşün. Kayış gibi. Kurumuş kalmış bi dal gibi. Öyleydi kadın işte. Kara, kavruk bi şeydi. Öyle bi haşindi ki ağbi ya. Ağzını açıp da bi şey söyleyecek diye korkudan kalbim ağzımda atardı.

Çok konuşmazdı esasında. Hiç konuşmazdı.

Kızıyla bile azıcık. Herhalde ben varım diye. Yoksa ikisinin çok konuştuklarını, çok anlaştıklarını da hissederdin.

Öyle kronometre tuttuğunda, kız elli metreyi serbest yüzmüş, annesinin gözlerine bakarken mutluluk içinde. "27 saniye, azıcık salise," der mesela. "Bu senin yaşındakilerde nerdeyse dünya rekoru bebeğim."

Ya "bebeğim" der kıza, ya "Bambim". Bambi de o çocuk filminden herhalde. Hani yavru ceylanın annesini vuruyorlar ya. Karacanın. Neyse işte.

Kadın havuzun kenarındaki şezlonglara uzanıp kitap okurdu habire. Sigara içer fosur fosur. Bazen de yüzer. Ama çok bazen.

O kadar sigara içmeye sıkı yüzerdi ama. Hayret edersin, şekil mekil o biçim!

"Benim kurbağalamam iyiydi senin yaşında. Serbestte hiç senin kadar iyi olamadım," der kıza.

Habire aynı şeyleri konuşurlar. Ezberlemişim dinleye dinleye.

Demek kadın da yüzermiş, yüzücüymüş kız kadarken. İnsan onu o yaşta filan düşünemiyo ya.

İşte öyle kronometre tuttuğunda, kızla derecesine sevinirlerken, böyle gözleri pırıl pırıl bi birbirlerine bakışları vardı-

Seviyo o kız bu cadıyı olurdun yani. Aralarında öyle acayip, büyük yani, alıştığımızdan öte bi sevgi olduğu–

Belliydi de harbiden. Anlıyodun. Anladığında da utanıyodun kendinden.

Sana ne ulan! oluyodun. Bi anayla kızı işte. İsterlerse bütün gün yüzme çalışırlar. Alan razı satan razı. Sana ne yani?

Ama işte, işkilli bi durumları vardı. O kadar yalnız olmaları. Onca zaman otelde kalmaları. Ne bileyim apayrıydılar herkeslerden.

Bi gün bizim otelin müdürüne denk geldiler havuzda. Herif de hava basacak. Tam adamını, kadınını buldu yani. "Git," dedi, "git söyle, sigara içilmesi yasak havuz kenarında."

Bu bi ağzına sıçtı müdürün!

Üstelik öbür şişko karılar şey yaparlar hep. Bana konuşurlar. Bu cadı ânında müdüre daldı!

Orda sigara içmek hiç de yasak değilmiş. Kül tablaları duruyormuş, şuymuş buymuş. Normalde, normal biri söylese yani, normal normal söylese öyle tadından yenmeyecek şeyler de değil. Kaldırılır, katlanılır yani.

Ama ağbicim bu öyle bi sıçtı ki müdürün ağzına burnuna. Yalnızca söyledikleri değil. Tamam lafları çok ağır. Kaldırılır gibi değil. Ama bi konuşma şekli vardı ki. Yani bi takım sözler bu kadar mı kinle, nefretle söylenir?

Herif yavrusunu öldürmüş sanki ormanda. Evini yakmış yıkmış sanki. Öyle acayip bi kin. Elle tutulur, gözle görülür cinsinden bi öfke. Bi silah gibi.

Ben ömrümde daha böyle şey görmedim. Allah göstermesin yani.

İşte o zaman, bu kadın harbi arıza oldum yani. Normal olmadıkları, her bi şeylerinin bi şey olduğu zaten belliydi.

Var bu işin içinde bi şey; patlar bu hadise de oluyosun. Oldum valla billa ben, müdürün ağzına sıçtığı gün.

Sonra tabii o olay olup bitince, ben anlamıştım önceden deyince– Oteldekiler makarayı çıkardılar. Yok madem o kadar uyanıkmışım, dedektifmişim, açıkgözmüşüm niye uyarmamışım sağı solu? Niye bunları otelden attırmamışım? Niye koşmamışım jandarmaya? Bu kadar çok biliyomuşum madem. Zarttır da zurttur da. Düştü çeneleri.

Ağbi her şey yaşanıp bittikten sonra dank ediyor. Sırf bu olayda değil, her şeyde öyle.

Arızaya bağlamış kadın harbiden; ama o kız da vardı arada. Her şey bi yana, onu üzmek kırmak istemezsin. Bi şeyler çaksan bile, kıyamazsın kıza.

Şimdi düşünüyorum da, manzaralı bi dekor gibiymiş o kız. Sen kıza bakarken aval aval; onun o güzelliğine, tatlılığına dikmişken gözlerini– Annesi yiyomuş bu haltları icabında.

Ama işler karışık da. Belki bu kadar güzel bi kızı olmasaydı kadının, kafayı da çizmezdi onu korumakla kollamakla. Ya da o kadar yalnız olmasalardı ne bileyim?

O lafları, son lafları insanın içini dağlıyor harbiden. Zor hikâye. Mühendisi hayatın, çıkamaz işin içinden.

Ben hissetmiştim ama. İçime doğmuştu müdürü parçaladığı gün sözleriyle. Sözleriyle bunu yapan demiştim, başka şeyleri de parçalar elleriyle melleriyle.

Yapar mı yapar demiştim. Harbiden demiştim kendi kendime.

OYUNCAK YÜZLERİ

Annem her yerde "satın alınmayı hak eden" oyuncaklar bulur. Bizi bekleyen oyuncaklar. "Manaları olan."

Her yerde.

En umulmadık otobüs garlarında, plaj büfelerinde, havaalanı dükkânlarında, kırtasiyecilerde, tuhafiyecilerde, eczanelerde.

"Dikkatli bakarsan bir sürü yerde oyuncak da satıldığını görürsün. Dayanamaz dükkân sahipleri, en azından birkaç oyuncak alıp oraya buraya saklarlar. Esasında satılmalarını istemezler. Onlar da biraz, oyuncaklarla yaşamak isterler."

Hiçbir şey bulamamışsak, oyuncak yani, şişme deniz şeylerinden alıp otel odamızı onlarla dolduruyoruz. Kaplumbağa deniz yatağı, koca kafalı köpek simit, Mikili şişme havuz, ördek kafalı kolluk, köpekbalığı bot.

Çakıltaşları ve oyuncaklar. Onları toplamaya doyamıyoruz. Bunlar otel odalarını bizim yapan şeyler, değil mi Annecim? Evimiz yapan.

Annemi bir raftan aldığı oyuncağı evirip çevirirken seyretmeye bayılırım. Gözleri ışır, ağzı yayılır. Gevşer mutluluktan.

Eline ilk aldığı oyuncağı bırakıp aynısından bir tane daha alır. Bir tane, bir tane daha. Bakar da bakar yüzlerine. Çünkü yalnızca bir tanesi bizim almamız içindir. Bizi bekleyendir.

"Bak oyuncak yüzlerine bebeğim. Çinlilerin on binlerce, yüz binlerce imal ettiği oyuncaklardan bile olsalar, fena hal-

de seri imalat dahi olsalar, her birinin yüzü diğerinden farklıdır. Birinin ağzı daha kapalı, birinin bir gözü aşağı kayık, birinin saçları yana yatık. Aslında her oyuncak fark edebilen gözlere nasıl da eşsiz benzersiz, nasıl da bir tanedir."

Benim bir tanem sensin Annecim. Eşsiz benzersizsin.

Büyük şehirlerde kalırken eskiden, çok daha fazla oyuncak alıyorduk. Elimiz kolumuz oyuncak paketleriyle dolu dönüyorduk her gün otelimize.

Sonunda, bir oyuncakçı dükkânına gizlice girmiş de orda yaşar gibi oluyorduk. Temizlikçiler şaşıp şaşıp kalıyorlardı odamız habire doldukça.

Ama çakıltaşları gibi, bırakıp gitmemiz gerekiyordu ansızın hepsini.

Annem bir tehlike hissedince, bir tehdit; izimizi bulabileceklerini hissedince artık Eskimiş Yerde, hepsini terk edip gidiyorduk.

Ben alıştım hem her şeyi geride, otel odalarında bırakmaya. Biz hep böyle hafif, çantalarımızı aldığımız gibi aniden, gitmeliyiz. Gidebilmeliyiz.

Bagajsız Yolcu: her zaman bagajsız yolcu biziz. Kaçması gereken yolcu: izini kaybettirmesi.

Ama küçükken, beş-altı yaşlarındayken Londra'dan kocaman bir Bambi aldık bana. Nasıl kocaman! Benim kadar.

Üstüne çıkıyorum bazen. Yastık gibi üstüne tünüyorum. Boynuna sarılıp uyuyorum. Nasıl yumuşak ve güzel. Nasıl Bambi. Bambi!

Yürüyüşe çıkarken onu da götürmek istiyorum. Kucağıma almak istiyorum.

"Bu Bambi senden büyük Bambim," diyor Annem. "Odamızda kalsın da, dönünce karşılasın seni."

"Bambi de sıkıldı," diyorum. "O da yürüyecek." Küçüğüm daha. Tutturuyorum. Şımarıyorum.

"Şımarık olma bebeğim," diyor Annem. "Ne olur yorma beni. Bak yorgun annen."

Annem yorgun hep. Onu daha fazla yormamalıyım. Kaçamaz sonra. Beni kaçıramaz. Yakalanırız onlara.

Londra'daki otel odamızı oyuncaklarla dolu bırakıyoruz işte. Tıkabasa. Silme.

"Bir tanesini alabilirsin bebeğim," diyor Annem.

Ben Bambi'yi seçiyorum. Kardeşimi.

"Çok kocaman bir oyuncak bu," diyor Annem. "Onu alma da, taşıyabileceğin bir oyuncak al istersen."

"I-ıh" diyorum. "I-ıh. I-ıh." Çok kez, birçok kez bunu diyorum.

"Bak bunu al; bu ne tatlı," diyor Annem. "Yedi cücelerden Bashful. Bak, önlüğüne adını da yazmışlar. Çok güzel ifadesi, nasıl bakıyor insana alttan alttan. Aynı senin gibi utangaç o da."

Bambi'de inat ediyorum. Bambi de Bambi!

"Peki," diyor Annem sonunda.

Yordum onu. Zaten yorgun. Üstelik bir an önce gitmeliyiz oradan.

Çok küçüğüm o zaman. İçinde bulunduğumuz durumu anlayamıyorum.

"İçinde bulunduğumuz durumu anlamalısın bebeğim. Yoksa alırlar seni benden. Hayatta kalamaz annen."

Havaalanında bir tuvaletin önüne gidiyoruz.

"Gir çişini yap uçağa binmeden," diyor Annem. "Ben seni burda bekliyorum."

"Gel, kukumu sil."

"Kendin sil," diyor. "Kendin sil iyice. Büyüdün artık sen. Bambi'yi de tuvalette bırak. Ellerini de yıkayıp gel buraya. Kalkmak üzere uçağımız."

"Hayırrrr! Anne hayırrr! Anne hayır hayır hayır! Bu Bambi benim oğlan kardeşim. O da gelsin bizimle İstanbul'a. Gelsin o da. Gelsin! Gelsin!"

Bambi kucağımda kendimi yere atıp ağlamaya başlıyorum. Tepiniyorum. Ter ter tepiniyorum.

Annem iki elimi sıkıca yakalıyor yere oturup.

"Bak gözlerime," diyor. "Bak çabuk gözlerime."

Korku içinde gözlerine bakıyorum.

"Şimdi seni terbiye etmem için şu gözlerimden birini çıkarıp atmamı ister misin?"

Arka cebinden bir şey çıkarıyor. Açıyor o şeyi: Çok keskin. Çok keskin bir ucu varmış. Açınca ortaya çıkıyor.

"Kesip çıkarırım şimdi gözümü. Eğer beni dinlemeyeceksen, beni dinlemeyi öğrenmeyeceksen, öğrenemeyeceksen, gözümü oyduğumda gelir aklın başına. Akan kanları görünce – akan kanları hatırlıyor musun?"

Hayır, hayır! Akan kanları hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum. Akmadı hiç kan. Kan nasıl akar bilmiyorum.

Anne çıkarma gözünü. Gözünü çıkarma Annecim. Annecim n'olur oyma gözünü. Benim yüzümden gözsüz kalma. Çirkin olma Annecim. Çirkin ve sakat kalma.

Klozetin kapağını kapatıp ağlaya ağlaya Bambi'yi üstüne oturtuyorum. Boynuna sarılıp öpüyorum.

Hoşçakal Bambi. Oğlan kardeşim benim.

Elim Annemin elinde biniş kapımıza doğru koşarken, altıma kaçırıyorum.

Öyle çok ağladım ki, altıma kaçırdım işte.

Uçakta Annem altımı siliyor, kuruluyor. Temiz bir don giydiriyor. Islak donumla eteğimi uçak tuvaletinin çöpüne tıkıştırıyor.

"Bak, o kadar çok oyuncağım vardı ki benim. Özel olarak yapılmış bir oyuncak odam vardı. Giysi odam vardı. Şimdi yok hiçbiri. Bunun hiçbir önemi de yok bebeğim. O kadar mutsuzdu ki annen. Öyle kötü şeyler yaşattılar ki. Hiçbirini aramıyorum, hatırlamıyorum; hatırlamak da istemiyorum. Oysa sen her şeyini güzellikle hatırlayacaksın. Yalnızca yanına alamayacaksın, o kadar. Annen kötü hiçbir şey yaşatmayacak sana. Söz veriyorum."

"Annecim. Annecim!" Annemin boynuna gömüp yüzümü, kokusunu içime çeke çeke ağlamaya başlıyorum.

"Yalnızca her şeyi her zaman geride bırakıp kaçmaya alışmalısın. Yoksa güçsüz düşeriz. Aşağı çekiliriz. Onlar da yakalar, avlarlar bizi. Anlıyor musun beni bebeğim? Dinliyor musun iyice?"

Alıştım Annecim. Alıştım sonra ben her şeyi geride bırakmaya. Hatırlamamaya da alıştım.

Ama o zaman çok küçüktüm ve çok ağlamıştım Bambi için.

Her çocuk bir oyuncakta kendini bulur. Kardeşini bu-

lur. En sevdiği kardeşini. Sonra da kaybeder. Ormanda kardeşsiz kalır.

Tek başına kalmaz ama. Annesiyle kalır.

Mühim olan da budur zaten. Annesiz kalmaz şanslı çocuklar. Hep Anneleriyle kalırlar. Sırf Anneleriyle.

PİS KAPLICA OTELİ

Neden o oteldeyiz hiç bilmiyorum.

Daha o kadar parasız kalmadık ki.

Sonraları bile, çok sonraları, paramızın iyice azaldığını Annem ne kadar hissettirmemeye çalışsa da fark edeceğim zamanlarda dahi, hiç böyle kötü bir otelde kalmayacağız.

Böylesine bizi rahatsız eden, içimizi bulandıran bir otelde yani. Kötüden de kötü. Bunaltıcı pis. Bulaşıcı.

Sonraları, mecburen daha fenalarında kalacağız.

Ama daha fenaları bile bu kadar yapışkan kirli değildi işte. Bu otel başka pis. Başka kötü.

Deniz kenarında değil, denize yakın bile değil. Bu içerlerde bir yerde bir Kaplıca Oteli.

Havuzunda yüzemiyorum bile. Yüzüyorum da çok küçük havuzu. Altı-yedi kulaçta katediyorum. Dönüp yeniden. Yeniden. Habire dönüş çalışmış oluyorum.

"Bu da iyi," diyor Annem. "Dönüşlerin iyice hızlandı çalışa çalışa bu berbat küçük havuzda. Ben dönüşleri bir türlü beceremezdim."

Aslında taksiden indiğimiz, Kaplıca Oteli'nin girişindeki kırık ve çirkin heykeli gördüğümüz andan itibaren o otelden nefret ediyor Annem. Tiksiniyor.

"İnsan tamir ettirmez mi otelinin girişine koyduğu heykeli?" diyor nefretle. "Hem berbat bir heykel, hem de kırık. İkisi birden: tam girişte nasıl olabilir ki?"

Annem korku içinde karar verdi ortalarda bir yerdeki bu hiç özelliksiz şehrin Kaplıca Oteline gelmemize.

"Burda bizi bulamazlar bebeğim. İzimizi süremezler. Burası akıllarına dünyada gelmez." Habire bu lafları söylüyor odamızdaki havluları, eşyaları toplarken.

Tuvalet fırçasını bile çağırttığı oğlana veriyor. "Bunları alın isterseniz. Biz bugün yenilerini alıp koyacağız."

Sivilceli Çocuk, Annemin kapının önüne yığdığı otel eşyalarına hiçbir anlam veremiyor. Sesini çıkarmıyor ama. Ne desin ki?

Annem yeni havlular, bornozlar, örtüler, perdeler alıyor hemen o gün. O özelliksiz küçük şehrin orta yerindeki dükkânları altüst ediyor.

Buluyor ama istediklerini. Annem her yerde istediklerini bulur. Yeni bir tuvalet fırçası bile alıyor.

"En azından bizi idare ederler bebeğim. Ruhumuzu kirletmezler."

Döner dönmez aldığımız havluları, örtüleri, pikeleri, çarşafları otelin çamaşırhanesine yolluyor. Kuru temizlemeye değil. Kuru temizlemeyle hiçbir şey gerçekten temizlenmiyor. Yalnızca üstüne pis havalar üfleniyor.

Bu da çok büyük bir sorun bizim için. Kaldığımız otelin yakınlarında bir yıkamaevi yoksa, Annem otelin çamaşırhanesini kullanabilmemiz için ısrarcı oluyor. Onlar kuru temizleme servisini kullanmamızı istiyorlar. Oysa Annem kuru temizlemede hiçbir şeyin gerçek anlamda temizlenmediğini biliyor.

Onlara da öğretmesi gerekiyor. "O pis havaları kendi giysilerinin üstüne üfletsinler."

Annem için hayat çok zor, çok yorucu. O kadar üzülüyorum ki Annem için. Neler nelerle uğraşması gerekiyor. Ve neleri neleri öğretmesi habire.

Ama Kaplıca Oteli çok pis, çok yapışkan ve Annem banyoyu çarşıdan aldığımız süngerler ve temizlik malzemeleriyle kendi temizliyor. Uzun uzun. Elleri açılıncaya dek. Köşe bucak.

Bunun onun için ne kadar yorucu olduğunu biliyorum. Çünkü Annem istemediği şeyleri yaparken hareketleri çok küçük parçalara ayırıyor. Ve her parça daha yapmadan bu-

naltıyor Annemi. İçine içine batıyor. Çok canı yanıyor istemediği şeyleri yaparken.

"Sen otur kitabını oku Bambim. Bu çileye tek başıma katlanmalıyım."

Annemin bu çileye tek başına katlandığını bilmek beni öyle üzüyor ki.

Gözlerim yaş içinde olduğu için satırları göremiyorum. Ama kitabım elimde, Annemin yeni aldığımız mor keten bir örtüyü serdiği koltuğun üstünde, okurmuş gibi yapıyorum.

Çıt çıkarmadan. Çünkü Annem her hareketi onlarca, yüzlerce parçaya bölüyor. Kafasında tekrar tekrar bölüyor. Her bir parça bir kırığa dönüşüyor. Bir kesiğe. Annemin canı acıyor.

O Pis Kaplıca Otelinin banyosunu, lavabosunu, klozetini, fayanslarını, yer karolarını, aynasını temizlerken sinirinden, üzüntüsünden ince ince ağlıyor.

Ben de. Ben de ağlıyorum. Bu otel bize çok kötü geldi Annecim.

"Gidebilir miyiz?"

"Hayır bebeğim. Burada bizi bulamazlar. Eski Yerden güç kaçtık inan ki. Peşimizde, tam ensemizdeler. Hırslarını ve kızgınlıklarını hissediyorum. Sabret birazcık, üzme Bambim anneni."

Sonunda odayı bizim yaptık. Yeni aldığımız pikeleri, çarşafları, yastık kılıflarını, perdeleri, havluları, bornozları çamaşırhanede yıkayıp ütüleyip getirdiler. Annem üstlerine lavanta kolonyası serpti iyice. Tamamen temizlemiş oldu her şeyi.

Kaplıcalarının bile pis olduğunu düşünmeden edemiyor Annem. O sıcak sular bile pis olabilirmiş. Yeraltından gelen sular.

O Pis Kaplıca Otelinde korka korka kalıyoruz. Çok üzülerek. Dokunduğumuz her şey canımızı sıkıyor. Annem kendi çatal bıçaklarımızı, tabaklarımızı da aldı. Otelin yemek salonuna onlarla iniyoruz.

"Havuzu senden başka kimseler kullanmıyor. Bugün zorla suyunu değiştirttim."

Koridorlarda, asansörde, yemek salonunda hep tetikteyiz. Hiçbir şeye dokunmayalım diye. Korku ve tiksinti içindeyiz. Öyle zorlanıyoruz ki orda kalırken.

Üstelik civarda hemen hiçbir şey yok: Yürüyüş yapabileceğimiz, o Pis Kaplıca Otelinden kaçıp sığınabileceğimiz hiçbir yer.

Bahçe var yalnızca. Otelin güllerle, isimlerini bilmediğim çeşit çeşit bitkilerle, çiçeklerle dolu bahçesi var.

Annem çiçeklerin, ağaçların, balıkların; herhangi bir şeyin işte adını sorarsam çok sıkılıyor. "Yok kafamda hiçbir iyi aile çocuğu bilgisi. Sana yeni bir ansiklopedi alayım da, öğren istersen. Ben o zamanlarımdan hemen hiçbir şey hatırlamıyorum inan. Unutmak istedim, unuttum hepsini."

Odamızda değilsek toprağın üstüne havlular serip bahçede oturuyoruz. Hem bizden başka kimse de olmuyor otelin bahçesinde.

Bahçenin bir ucundaki deponun kapısının açık bırakıldığını fark ediyor o gün Annem. Oturmuş kitabımızı okurken o gri metal kapının aralık olduğunu görüyor.

"Gidip bir depolarına bakayım."

Niye ki Annecim? Ama açık bırakılmış bir kapı da bir leke, bir kırık, bir kusur Annem için. Gidip kapamazsa kapıyı oturup kitabını okuyamaz orda. Biliyorum.

Annem depodan elinde bir baltayla çıkıyor. Kedi adımlarıyla otelin girişine doğru yürüyor.

Kapıdan birileri çıkıyorlar. Annem baltayı arkasına sakladı. Gülümser taklidi yapıyor çıkanlara.

Arabalarına binip gittiler.

Annem baltayla heykeli parçalamaya başlıyor büyük bir kinle. Bizi bu kadar üzmüş, içimizi pisliğiyle, çirkinliğiyle, kusurluluğuyla daraltmış otele duyduğu bunca günün öfkesiyle. Hıncıyla.

O kusurlu, o kırık ve çirkin heykel paramparça yerde şimdi. Annem güzel güzel gülümsüyor hakiki gülümsemesiyle.

Yolda bir taksi durdu. Annem baltayı yere fırlatıp bana doğru koşuyor. Taksiden inenler arkasından şaşkın şaşkın bakıyorlar.

"Çabuk odaya," diyor Annem.

Sırt çantalarımız küçücük zaten. Hemen hazır oluruz biz Annecim.

Odadan çıkarken telefon çalmaya başlıyor.

"Merdivenden inelim," diyor Annem. Merdivenlerden inerken bizim katta asansörden çıkanların bağırtılarını duyuyoruz.

"Göstericem o manyak orospuya gününü! Heykelime mi ulan! Uğurum ulan o benim!"

Annem sıkıca tutuyor elimden. "Duyma bunları bebeğim. Kapa bir güzel kulaklarını."

Biz tam kapıdan çıkarken süslü ve kabarık saçlı bir kadınla, bıyıklı, gözlüklü, plastik maske suratlı bir adam taksiden iniyorlar. Hemen içine atlıyoruz. "Çabuk otobüs garına," diyor Annem. "On beş dakika sonra otobüsümüz kalkıyor."

Hakikaten on beş dakika sonra kalkan bir otobüse yetişiyoruz.

"İğrençti o heykel," diyor Annem. "Üstelik kırıktı. Kimse bizi yakalayamayacak bebeğim. Bambi'nin o aptal annesi gibi değil senin annen. Faka basmayacak."

TAKMA RUHLAR

O küçük sahil kasabasındaki otele sonbaharın başlarında geliyoruz.

Denizi dalgalı ve birden derinleşiveriyor. O yüzden kalabalıkları çekemiyormuş bir türlü bu güzel sahil kasabası.

Üstelik okullar açıldı. Deniz kenarları boşalır artık.

"İyice bize kalır," diyor Annem. "Tamamen bizim olur sahiller. Onlara katlanmak zorunda kalmayız. Gürültülerine ve görüntülerine. O çirkin ve insanın üstüne üstüne gelen görüntülerine."

Sonra Annem birden suyun altında kalıyor. Üzüntüsü, sıkıntısı onu altına alıyor. Yukarı çıkmak istese de, çıkamıyor. Ağır Yürek Günleri, biliyorum.

"Bir asfalt taşı bağlanmış gibi içime. Yukarılara çıkıp nefes dahi alamıyorum."

Odamızın perdeleri sürekli kapalı. Annem hemen hiç yataktan çıkmıyor. Devamlı ağlamaklı. Bu yüzden de çok az konuşuyor; üzmek istemiyormuş beni.

"Yüreğim beni en aşağılara çekiyor bebeğim. Sabret ki, geçsin. Beni görmezden gel bu zamanlarımda. Sabret ve affet anneni."

Havuzda yüzüyorum her gün iki-iki buçuk saat. Denizde yüzüyorum. Sahilde çakıltaşı toplayıp odamıza getiriyorum. Anneme gösteriyorum en güzellerini isterse. Otelin bahçesinde kitap okuyorum. Defterimi dolduruyorum.

Yemek salonundan yemek seçip getiriyorum. Hemen hemen hiçbir şey yemiyor Annem. Çok çirkin plastik bir

tepside getiriyorum odamıza yemekleri. Tepsinin tahta taklidi desenini bile fark etmiyor. Görmüyor gözü hiçbir şeyi.

Benim programımı sürdürmemi istiyor ama: her şeyi vakitlice yapmamı. Ne zaman girdiğimin ve çıktığımın odamıza farkında mı; tam bilemiyorum.

Zamanla ilişkisi kopup gidiyor O Vakitlerde. Saatleri, dakikaları parçalara ayırıyor; çok küçük, çok acıtıcı bölmelere. Vakit geçmek nedir bilmiyor Annem için. Duyuyorum içimde.

Sabredip bekliyoruz ikimiz de. O, yüreğinin hafiflemesini ve gündelik yaşantımıza dönebilmeyi bekliyor. Ben Annemi bekliyorum. Ağır Yürek Günlerinden çıkıp gelmesini.

Havuzdan dönerken rastlıyorum O Kadına. "Sen ne güzel bir kızsın öyle," diyor gözlerini gözlerime dikerek. "İnsan yüzüne bakmaya doyamıyor."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. Ne yapabilirim ki bir an önce elinden kurtulabilmek için?

Ama kurtulamıyorum. Hep peşimde. Habire ona rastlıyorum. Kahvaltımı ederken gelip karşıma oturuveriyor. "Sen yalnız mısın burada güzel kızım?"

"Annemleyim," diyorum yüreğim ağzımda. Annem çok korkar yabancılarla konuşmamdan.

Ama Annem yukarda odamızda yatıyor habire ve O Kadın, Yılan Dilli Burjuva Kadınlarına benzemiyor. Ne bileyim daha dağınık, yoksul kılık kıyafeti. Üstelik komik ve saçma biri. Ondan kaçmaya utanıyorum.

Ufak tefek bir kadın. Kıvır kıvır kahverengi saçlarının arasında beyazlar var. Bir de çok parlak ve ıslak, köpek gözlerine benzeyen gözleri.

"Sen Türk müsün; annen Türk mü?" Konuşkan, canlı bir kadın. O parlak köpek gözlerini suratıma dikerek habire sorular soruyor. Çoğu zaman cevap vermiyorum. Cevap vermezsem gücenmiyor ama. Hemen sorulacak başka bir soru buluyor, ya da konuşacak başka bir konu. Zihni, neşeli bir köpek gibi ordan oraya atlıyor.

Öyle çok, öyle aralıksız konuşuyor ki.

Saçma sapan da olsa konuştuğu şeyler, içime öyle iyi geliyor ki.

Yukarda Annem o karanlık odada ağzını bile açamaz halde yatıyor. Bazen kitap okur gibi yapıyor. Ama kitap okuyacak halde bile değil. O Vakitlerin altında eziliyor Annem. Yalnızca soluk alıp verebiliyor.

Konuşkan Kadın ise havadan sudan, televizyonda gördüklerinden, otelde ve etrafta olan bitenden konuşuyor. İçim hafifliyor, rahatlıyor. Sorularıyla beni rahatsız etse de, korkutsa da meraklılığıyla; sürekli Annemi düşünmenin, onun için üzülmenin ağırlığından, kahrediciliğinden beni kurtarıyor.

İyi geliyor işte O Kadın bana. Tüm o yapayalnız, çaresiz çıkışsız günlerimde çok iyi geliyor. Korkutmakla birlikte, içimi iyi ediyor.

Annecim ne olur kızma bana. Hiç olmazsa iyi ve samimi biri O. Basit ve saçma. Tam ihtiyacım olduğu gibi. Anla beni Annecim, n'olur anla.

"Evet Türküz tabii. Annemleyim. O odamızda yatıyor, çok kötü grip oldu. Bazen yurtdışında yaşıyoruz. Okulumdan izin aldım. Biraz geç başlayacağım. Babam ben küçükken ölmüş. Hayır, özlemiyorum."

Bunlar dışında hemen hiçbir şey söylemiyorum O Kadına. Zaten bunların da yarısından fazlası gerçek değil ki.

Bir gün kasabanın çarşısına gitmemizi öneriyor Konuşkan Kadın. Çok matrak dükkânlar varmış. Öyle diyor.

Önce hayır diyorum. Sonra tekrar tekrar söylüyor. O gitmiş yine. Çok iyi vakit geçirmiş. Habire otelde hapis gibiymişim. Hapis miymişim? Neymişim?

"Annen çok güzel olduğun için mi böyle hapishanede gibi yaşatıyor seni? Sanki kısacık bir iple ona, odanıza bağlısın. Niye gelemiyorsun benimle çarşıya yani?" Habire ısrar ediyor, habire.

"Peki gidelim bugün. Tabii ki hapishanede filan değilim. Annem iyileşemedi hâlâ. Yalnızca onu merak ediyorum."

Çarşıda dükkânları dolaşıyoruz uzun uzun. Bir sürü kıyafet denetiyor bana. Hepsi de saçma sapan şeyler. Ama giyip çıkardıkça giysileri O Kadın ve tezgâhtar kızlar o kadar

bağırıp çağırıp şamata yapıyorlar ki, dayanamıyorum deniyorum hepsini.

"Aman Allahım!" diye ellerini çırpıyor Kadın. "Ben ömrümde senin kadar güzel bir kız görmedim."

En sonunda zorla fırfırlı mini bir etekle, kırmızı üstüne beyaz puantiyeleri, yakasında dantelleri olan kısa kollu bir bluz alıyor bana. Altına da beyaz, topuklu ayakkabılar. Ömrümde ilk kez topuklu ayakkabılar giyiyorum.

"Minnie Mouse'un kıyafeti gibi oldu," diyorum. Aldırış bile etmiyor.

"Fıstık oldun fıstık, fıstık!"

"Nasıl yani? Ne demek fıstık oldun?"

Otele döndüğümüzde güçbela ondan ayrılıp havuzun soyunma kabinlerinde üstümü değiştirmek istiyorum. Ama peşimden geliyor.

"A, utandın mı sana aldıklarımdan? Göstermeyecek misin annene? Yoksa kızar mı?"

"Yok canım. Neden kızsın ki?"

Artık yoruldum ve sıkıldım da ondan. Koşarak odamıza kaçıyorum. Annem fark etmez bile üstümdekileri. Hemen değiştiririm banyoda.

İçeri girdiğimde Annemi perdeleri sonuna dek açılmış odada bir aşağı bir yukarı turlarken buluyorum.

"Nerdeydin?" diye haykırıyor. "Ölüyordum merakımdan. Nasıl yaparsın bunu bana?"

"Annecim, bir şey olmadı ki. İyiyim işte. Sen çok kötü olduğun için oyalanayım diye–"

"Ne yapıyorsun oyalanasın diye? Ne? Ne? Bu korkunç kılık kıyafet ne üstündeki? Kim böyle çocuk fahişeler gibi giydirdi seni? Kimleydin, nerelerde, nelerle? Çabuk söyle!"

Annem bir yandan çığlık çığlığa bağırıyor, bir yandan yumruk yaptığı elleriyle kafasını yumrukluyor.

Biliyorum, bana vurmamak için kendini dövüyor.

"Annecim! Annecim yapma! Vurma kafana Annecim. Bir kadın vardı işte, var yani. Çok tutturdu, birlikte çarşıya gittik. Bir daha görmem yüzünü. Konuşmam onla. Annecim vurma kafana; vurma! Vurma!"

Koşarak Annemin yumruklarına yapışıyorum. Annem elimden kurtulup kafasını duvara vurmaya başlıyor. Alnından kanlar boşalıyor. Banyodan bir havlu kapıp koşuyorum.

"Korkmalısın onlardan. Yanına yaklaştırmamalısın. Takma ruhlar onlar. Önce iyi ve sıcak görünüp sonra kuyunu kazarlar. Sırlarımızı ele geçirirler. Bizi ele geçirirler. Bizim kim olduğumuzu dünyaya ilan ederler."

Kimiz ki biz? Bilmiyorum ben kim olduğumuzu.

"Çabuk çıkar üstünden o fahişe kılığını! Çabuk! Nasıl iğrenç şeyler giydirmiş sana. Takma ruhlardan o. Görmüyor musun? Çıkar çabuk şunları!"

Annem üstüme atılıp bluzu parçalıyor.

Ağlamaya başlıyorum. Ben ne yaptım ki? Çok yalnızdım. Dayanamadım işte. O kadar yalnızdım ki dayanamadım Annecim. Yoksa Takma Ruhlarla görüşüp seni üzmek, kızdırmak istemezdim.

"Affet beni Annecim. Konuşmayacağım bir daha hiç Takma Ruhlarla. Onların tuzaklarına düşmeyeceğim. Affet beni Annecim, affet."

Annemle birbirimize sarılıyoruz sıkıca. Ağlaya ağlaya uyuyakalıyoruz. Sabaha karşı uyanıp gideceğiz o yerden. Takma Ruhların yanımıza yanaşamayacağı bir yere gideceğiz. Yeni ve tertemiz bir yere gideceğiz Annemle.

DELİ RAHİBE

Piazzale Michelangelo'dayız Annemle. Floransa'yı seyrediyoruz.

Annem İtalya'yı hiç sevmiyor. Ama görmem lazımmış.

"Bir görüp bakman lazım İtalya'ya Bambim. Sonra annem İtalya'yı göstermedi bana diyemezsin."

Demem Annecim. Her yeri gösterdin sen bana. Görülmesi gereken tüm yerleri.

"Roma bir nebze daha iyidir gerçi. Ama Floransa'ya ayılıp bayılır herkes. İşte sana kuşun bakışıyla Floransa!"

Annem öyle neşeli, öyle canlı ki bugün. Biraz korkuyorum da. Neden bilmiyorum. Belki alışık olmadığım için böyle olmasına. Belki de kaydıraktan iner gibi çok çabuk kayar diye O Vakitlere. Kayarken kendini tutamaz diye.

Ben seni tutarım Annecim. Siyah gömleğinin üstüne saldığın kuzguni saçların, yaşama sevinciyle parlayan kara gözlerinle öyle güzelsin ki. Dünyanın en güzel Annesisin.

"Bak aşağılar ne güzel, ne yeşil bebeğim."

Kıvrılarak inen yolun kenarından, yeşilliklerin içine dalıyoruz. Öyle yeşil, öyle bol bir yeşil ki her yer.

Yeşilliklerin içinde yüzer gibiyiz. Aşağılara doğru koşmaya başlıyoruz. Ben önden koşuyorum. Annem biraz nefes nefese. Çok sigara içiyor Annem. Mecbur olduğu için, başka çaresi olmadığı için sigara içiyor. Nefesini çalıyor sigaralar Annemin. Annemin nefesini çaldıkları için sigaralardan nefret ediyorum.

Ama toprağın üstünde, yeşilliklerin arasında aşağı doğru koşarken mutluyuz. Çok mutluyuz işte.

Birden irkiliyorum. Tuhaf sesler çıkararak, hiçbir insanın, hiçbir hayvanın çıkarmayacağı kesik çığlıklar atarak, döne döne tırmanan yoldan yukarı çıkıyor birisi. Önce çığlıklarından yüreğim ağzıma geldi. Toprağın asfaltla birleştiği noktada O'nu görüyorum.

Ufak tefek kırk yaşlarında bir kadın! Çok şaşırdığımı, korktuğumu daha doğrusu görüyor gözlerimde. Okuyor yüzümde.

Dehşetimi, korkumu görmesiyle birlikte korkunç bir yüz yapıyor. Dilini sonuna kadar çıkarıp gözlerini açarak. Dilini ileri geri oynatıyor. Gözlerini döndürüyor. Çığlıklarını upuzun bir haykırışa çevirdi. Hiçbir insandan çıkmayacak bir sesle haykırıyor.

Donakalıyorum korkudan.

Korkum onu daha da delirtiyor. Gözlerini çeviriyor. Dilini sokup sokup çıkartıyor. Çığlığı kesilmiyor. Kesilmiyor. Çok korkuyorum. Çok. Çok korkuyorum.

Annem arkamdan yetişiyor.

Asfalta çıkıyor anında yeşilliklerin arasından.

"Stop it! Stop it bitch! Why are you doing this? Why are scaring my daughter, bitch!" Annem boğazı yırtılırcasına bağırmaya başlıyor.

"You fucking crazy bitch! How can you scare a child? A baby! How dare you scare my baby?"

Kadının çığlıkları durmuyor. Bir an durur gibi oldu Annem karşısına fırlayınca. Dilini de içine çekti. Ama gözleri fırıl fırıl yerinde dönmeye ve çığlık atmaya devam ediyor. Durmuyor. Zembereğinden boşanmış bir saat gibi ötüyor. Ötüyor!

Annem bana dönüp "Çabuk yukarı!" diye bağırıyor. "Koşarak hemen yukarı!"

"Annecim, Annecim!"

"Bir kez daha söyletme," diyor Annem. Korku içinde yeşilliklerden yukarı doğru koşmaya başlıyorum.

Daha az önce, biraz önce Annemle aşağı doğru koşarken ne kadar mutluyduk. Nerden çıktı O Kadın? Niye korkuttu beni? Neden bağırıyordu öyle? Ben ona bir şey yapmadım ki.

Onu tanımıyorum bile. Ben küçük bir çocuk değilim artık. Ama büyük de değilim, çocuğum hâlâ. Bana niye bunu yaptı? Ne yaptım ki ben ona? O kadar korkarak baktım diye mi? Neden, neden bu kadar üzdü, korkuttu ki beni?

Boğulurcasına ağlayarak, yeşilliklerin arasından en tepeye, asfalttan ayrılıp da toprağa atladığımız yere varıyorum.

Çıktım işte asfalt yola. Annemi bekliyorum.

Annemi bekliyorum.

Annecim O Deli Kadın bir şey yaparsa sana? Annecim iyi misin? İyi misin Annecim? Çok endişeleniyorum.

Annem yeşilliklerin arasından değil de, döne döne tırmanan asfalttan geliyor işte. Geliyor Annem! Anneme bir şey olmadı. O Deli Kadın hiçbir şey yapamadı Anneme.

Yanıma vardığında beni sıkıca kucaklıyor. Korkudan hâlâ tirtir titriyorum.

Şakaklarıma gözyaşlarımla yapışmış saçlarımı iterken elinden kir bulaşıyor yüzüme. Pas rengine bulanmış Annemin elleri. Yapış yapış olmuşlar.

Habire ellerini blucinine siliyor. "İyi ki falçetem yanımdaydı," diyor. "Allahtan falçetem çantamdaydı. Manyak pislik! İğrenç deli karı!"

Ağlamamı durduramadığım için kesik kesik, "Falçeta ne demek Annecim?" diyorum.

"Fal-çe-te! Falçata derler bi de lümpenler, ses uyumuna uydurup. Falcetto, aslı. İtalyanca'dan geliyor; iyi mi? Bak işte annen bilir böyle zırvalıkları."

"Annecim. Annecim."

Burnumu Annemin boynuna gömüyorum. Annem olanı-biteni unutayım diye bu saçma konuşmaları yapıyor, biliyorum. Ama duramıyorum. Ağlamamı, korkmamı, şaşkınlığımı, dehşetimi ve neden bu haksızlığa uğradığım hissini durduramıyorum.

"Durduramıyorum. Özür dilerim Annecim. Çok korktum. Sana bi şey yapacak diye de çok çok korktum."

"O deli rahibe mi?" diyor Annem. "O pislik mi bir şey yapacaktı bana? O manyak pislik mi?"

"Rahibe değildi ki," diyorum iç çeke çeke. "Rahibe kıyafetinde değildi ki."

"Üniformayla dolaşmıyor artık hepsi. Ailem beni o korkunç rahibeler okuluna gönderdi. Onları beş kilometreden tanırım. Ayakkabılarını görmedin mi? Rahibe ayakkabıları!"

"Nasıl olur ki rahibe ayakkabıları?"

"Hadi otelimize dönelim bir an önce bebeğim. Unut hem o iğrenç deliyi. Öyle olurlar işte: bağcıklı, topuksuz, küt burunlu ve taze boyanmış siyah. Binlerce ayakkabının içinden tanırım ben onların ayakkabılarını. Uzaklardan koklarım."

Otele dönünce Annem gömleğini ve blucinini uzun uzun yıkıyor. Sonra onları bir torbaya tıkıştırıyor. Çantasını da boşaltıp aynı torbaya attı. Falçetesini de herhalde. Nasıl bir şeyse artık. Göstermiyor bana.

"Gir bir duş al Bambim. Sonra da beyninin sil düğmesine bas. Seni nasıl korkuttuğu aklıma geldikçe ağzını burnunu tekmeleyerek dağıtmak istiyorum o deli karının hâlâ."

Girip uzun uzun yıkanıyorum. Ağlamam, şaşkınlığım, korkum geçmek bilmiyor. "Niye yaptı ki?" diye sorup kendi kendime kahroluyorum. Durduramıyorum bu soruyu. Kafamdan atamıyorum.

Annemin dediği gibi deliydi herhalde.

Ama rahibe miydi? Bir rahibe bunu yapar mı?

Üstünde lacivert bir hırka, bej bir gömlek ve uzun lacivert bir etek vardı. Hâlâ gitmiyor gözümün önünden görüntüsü. Yaptıkları. En çok da dili. Dilini sokup sokup çıkarışı. Çığlıklarından çok dili ve sonuna kadar açılmış habire döndürdüğü gözleri.

Annem nasıl tanıyor ki rahibeleri? Ayakkabılarından nasıl anlayabilirsin ki? Üstelik Annem İsa'yı çok seviyor. Bir haçı var çantasında taşıdığı. Bazen boynuna takıyor. Kaç kere söyledi bana başı sıkışınca İsa'ya yalvardığını. O kadın rahibeyse peki, İsa'ya adanmış değil mi? Niye korkuttu ki beni?

Ama unutmalıyım onu. Annem sil düğmeme basmamı

söyledi. Benim mükemmel bir sil düğmem var. Mükemmelleştirdim onu. Bastım mı, hiçbir şey kalmıyor geriye.

Mükemmelleştirdim mi? Peki neden bu kadar çok şey hatırlıyorum, hatırlayabiliyorum ki?

Hatırlayamadıklarım da var Annecim. Hiç hatırlamadıklarım. Var inan bir sürü şey. Öyle bulutların, dumanların, perdelerin, yorganların altında. Kat kat yorganların.

Sonra hemen ayrılacağız otelden. Floransa'dan da gitmemizi istiyor Annem bir an önce. Deli Rahibelendi orası bizim için. Kirlendi; bozuldu. Mahvoldu.

Annem ıslak şeylerle dolu torbayı havaalanındaki çöp kutularından birine atıyor.

Uçak bulamayacağız o gece. Havaalanında sabahlayıp erkenden kalkan bir uçakla Türkiye'ye döneceğiz.

Bazıları bir yere yurt diyorlar. "Bizim yerimiz yurdumuz yok," diyor Annem. "Biz otel kuşlarıyız. Otelden otele konarız Bambim. İnan, böylesi çok daha güzel. Bizi yakalayıp yerle bir edemezler."

Biz otellerde çok mutluyuz Annecim. Ve Deli Rahibeler çıkmazsa karşımıza, yeşilliklerin içinden koşarken aşağılara, sevinç içindeyiz.

Onlar niye varlar ki? Niye buluyorlar bizi? Seni ve beni neden üzüyorlar Annecim? Biz onlara hiçbir şey yapmadık. Onlar peki niye üzüyorlar, yaralıyorlar bizi?

KONUŞKAN KADIN

Otelin bahçesinde bir ağaca sırtını dayamış kitap okuyordu. Fark etmemenin imkânı yoktu.

Yapayalnız bir kız çocuğu. Nerdeyse bir genç kız. On dört-on beşinde vardı herhalde. Üstünde garip giysiler, başında garip şapkalar. Tuhaf tuhaf renklerde.

Mayosu bile – mayosu bile çok kapalıydı. Öyle, çok muhafazakâr bir ailenin kızı gibi giyiniyordu. Ama ecnebi filmlerdeki eski zaman ailelerinin. Bizlere benzemiyordu, yabancı gibiydi. Farklıydı her şeyiyle.

Zaten yabancıdır diye düşündüm ilk gördüğümde. Hangi Türk aile o yaştaki kızını öyle sürekli yapayalnız bırakırdı ki?

Üstelik güzeldi, ama nasıl güzeldi. Bakarken kötü olurdum. Arkasından tahtalara vururdum. Kırk bir kere maşallah çekerdim habire.

Hani insan çok sevdiği bitkisini salonunda soldurur ya. Nazarımın değmesinden korkardım. Öylesine güzeldi. Gözlerimi ayıramazdım. Herkesler de öyleydi. Başkalarının bakmasından korkardım. Nazar değdirmesinden.

Bi de o boynunu eğişi, yan yan yatırışı kafasını. O kıvrık ve uzun kirpiklerinin altından mahcup mahcup bakışı insana. Erirdin. Öyle acayip bir şeydi. Kimselere benzemezdi.

Ormanda kaybolmuş bir ceylan gibi. Hep o hissi uyandırdı bende. Annesi kaçmış gitmiş, ya da vurmuş işte avcılar; öyle yapayalnız kalmış ormanda. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemiyor. Güzel ceylan. Ceylan güzeli.

Kucaklayıp evine götüresin gelir ya. Tam da bu hissi verirdi. Annesiz kalmış bir kedi yavrusu. O kadar temiz ve güzel bir his verirdi insana. Canım benim, çok ama çok tatlıydı. Çok hakikatliydi. Çok terbiyeliydi – erirdin.

Sonra otelin havuzunda gördüm, çalışırken. Öyle derdi. "Gidip havuzda çalışmam lazım," derdi ikide birde.

Dolap beygiri gibi bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı. Otelin o bomboş havuzunda habire yüzerdi. Zavallım benim.

Annesi zorluyordu herhalde.

Hoş, annesinin yüzünü görmek hiç nasip olmadı ya. Habire "Annem annem; annem şöyle, annem böyle." Korkuyordu besbelli kadından. Bi şeylerden nasıl da korkuyordu güzel ceylan. Hemen anlıyodun. Anlamamanın imkânı yoktu.

Bir gün yüzmesin mesela; bir gün başında tuhaf şapkalar, sahilde saatlerce yürümesin – imkânı yoktu. Yok-tu. Vazife verilmiş gibi işte.

İnsan biraz televizyon seyreder, biraz laklak eder, biraz çarşı pazar dolaşır. Nerdeyse genç kızsın işte. Şöyle biraz oğlan aranırsın etrafta; değil mi ama?

Hayır! Bir çeşit hapishanede gibiydi. Söyledim de ona. Tutsak gibiydi o kız çocuğu! Resmen annesinin tutsağı gibiydi.

"Odamıza dönmeliyim," diye tutturur. Tepsilerle yemek taşır odalarına, annesine.

En hasta insan bile arada bir yemek salonuna iner, yüzünü gösterir. Ölüyo musun yani hastalığından be kadın? Değil mi ama?

Böyle kısacık iplerle bağlamış sanki annesi çocuğu kendine. Biraz konuşacak olsa, içini açacak, açılacak olsa– Hop, yukardan bi yerden ipi çekilir. Bizimkinde bet beniz atar, "Ben döneyim artık odamıza. Annem merak eder," diye tutturur.

İpini çekiyor işte habire çocuğun. Şöyle bir kendine gelmesine, kendini bulmasına izin vermiyor. Hepsini hissettim, duydum içimde de söyleyemedim.

Hem kime söyleyeyim? Kime şikâyet edeyim?

Pişmanım eşekler gibi şimdi tabii ki. Bu işin ucunu bırakmamalıydım. Madem kızı o kadar sevdim, o kadar acıdım; kıyametleri koparmalıydım.

Bir gün artık dayanamadım, direttim de direttim birlikte çarşıya ineceğiz diye. Gün yüzü görsün yavrucak. İki gülsün, eğlensin, açılsın istedim.

Hem o garip kıyafetler üstünde. Ne bileyim, eski zaman filmlerinden fırlamış gibi dolaşmasın ortalıkta. Zaten güzel, zaten dönüp de bakmamanın, bakıp da bi daha bi daha bakmamanın imkânı yok. Bari normal bi şeyler giysin istedim üstüne. Şimdikilerin, yaşıtlarının giydiği gibi şeyler işte. Değil mi ama?

Tezgâhtar kızlar ayılır bayılır, çocuk ne giyse yakışıyor; öyle Allah övüp yaratmış. Ayağına beyaz topuklular filan da aldım. Manken gibi oldu resmen. O kliplerde gördüğümüz kızlar gibi oldu. Hoş onların cümlesinden de güzeldi. Kimseler eline su dökemezler çocuğun.

O gür saçlarını açıp omuzlarına saldık. Yürüttük bi aşağı bi yukarı. Bizimki de mutluydu ama; eni konu mutlu olmuştu. Anlamaz mıyım? Gözlerinin içi gülüyordu.

Zavallı ceylan yavrusu. Acınmaz mı ona? Acımamanın imkânı mı vardı? Ormanda öyle yapayalnız, annesiz kalmıştı. Her halinden belliydi anlayana.

Otele dönerken daha, bizimkinde bet beniz attı. Nasıl korkuyor annesinden; nasıl korkutmuş, sindirmiş, terbiye etmiş onu o hain kadın, o saniye anladım.

Teselli etmeye çalışıyorum, "Ben de geleyim seninle odanıza. Suçu üstüme alayım. Annene anlatayım," diyorum, imkânı yok dinlemiyor.

Duymuyor bile söylediklerimi. Gözlerine, kulaklarına korkudan birer perde indi.

İlk iş saçlarını topladı otele girerken. Eteğini çekiştirmeye başladı. "Korkuyor musun?" diyorum, onu diyorum, bunu diyorum kâr etmiyor. Duymuyor bile sesimi. Yüzümü bile görmüyor.

Önce bi havuza doğru koştu. Peşinden seğirtince de fır-

ladı yukarı; doğru odalarına! Annesine. Bu nasıl bir korkuysa! Tutsak etmiş işte çocuğu kendine o hain kadın.

Tabii sonra gazetelerde kadının resmini görünce her şeyi anladım.

Eşşek kafa! eşşek kafa! deyip durdum kendime günlerce. Niye alıp kaçırmadım ki o güzelim çocuğu? Niye annesinin elinden kurtarmadım ki?

En azından büyük bir rezalet çıkartabilirdim. Kıyametleri koparıp oteli birbirine katabilirdim. Belki kurtarırdım yaralı ceylanı kadının elinden. Belki de kurtaramazdım. Ne bileyim; değil mi ama?

Hoş, ertesi sabah mutlaka bir şeyler yapacaktım. Kararlıydım. Gece uyumadan evvel karar almıştım. Telefonda evdekilere de anlattım uzun uzun. Onlar da hak verdiler. "Bildiğin gibi yap," dediler.

Hoş, sıkardı başka türlü bi şey söylemeleri. Kafama koydum mu Roma'yı da yakarım. Herkesler de bilirler.

Sabah erkenden başladım bizimkini fener gibi aramaya. Sahilin en ucuna kadar gittim yok, kahvaltıda hiç yok, havuzda yok, bahçede yok; yok Allah yok.

Öyle deli danalar gibi dört dönüp arıyorum. Bazen saklanırdı da benden. Rastlamak, benimle vakit geçirmek istemezdi – biliyorum.

Ama sonunda bir yerde kıstırırdım işte. Konuşmaya başlayınca da, dayanamazdı. Boynunu eğe eğe öyle, güzelim bebek sesiyle tatlı tatlı– Bazen cevap vermez de. Duymamış hiç gibi yapardı.

Bazı sorularım ona fazla gelir, ne bileyim münasebetsiz gelir. Rahatsız olur, çekinir. Eşşek değilim ya, anlardım. Üstelemezdim. Varsın cevap vermesin. Polis değilim ya ben de. İster cevaplar, ister cevaplamaz. Keyfi bilir.

Sonunda dank etti işte. Yoksa kaçırmış olmasın yavruyu? dedim kendi kendime.

Soluğu resepsiyonda aldım. Haklıymışım tabii ki. Karga bokunu yemeden çekip gitmişler.

Soyadlarını öğrenmek istedim. Adreslerini. Türk müymüşler hakikaten, kimlerdenmişler, neciymişler? Hepsini öğrenmek istedim tek tek.

Resepsiyondaki oğlan da huysuzun teki çıktı. Müşteri bilgilerini paylaşamazlarmış! Kıçımın kenarı!

Sonra katlarına çıkıp temizlikçileri yakaladım. Masaların, komodinlerin üstünde, balkondaki iskemlelerin, yığın yığın çakıltaşı bırakmışlar geride. Yavru ceylan topluyordu ya habire.

Bir sürü kıyafet de bırakmışlar. Ama nasıl kıyafetler! Yepyeni bir çift beyaz pabuç, fırfırlı bir etek, yırtık puantiyeli bir bluz.

Benim yavru ceylana aldıklarımı bırakmışlar işte. Hemen anladım.

Bu işte bir iş var ya – oldum. Olmuştum zaten. Çoktan şüphelenmiştim. Ama kadın malum, kaçın kurası. Benim kıza sahip çıkacağımı anlamasıyla birlikte – pırrrr.

Kaptığı gibi kaçırdı yavruyu. Oysa benim kızım olmasını ne kadar isterdim. Benimle kalmasını. Hem ona nasıl bakardım prensesler gibi. Normal normal bakardım. Normal yapardım işte.

Herkesler gibi giyinir, oturur laklağını yapar, süslenir püslenir, gezer dolaşırdı. Peşinde de bi oğlan ordusu. Onlarla baş etmeyi de bilirdim; zamanı gelince hayırlı bi kısmetle baş göz etmeyi de–

Kısmet değilmiş; kaderinde hain annesiyle onları yaşamak varmış.

Bahtsız ceylanım benim. Aklıma geldikçe hâlâ özler, kederlenirim. Kurtarabilirdim, kıl payıyla kaçırdım elimden.

Ne acıklı, ne kahredici. Yenilir yutulur gibi değil şimdi düşündükçe.

Değil mi?

CENİN

Belki de Annemle geçirdiğimiz en güzel günlerdi onlar. Hindistan'da, Goa'daki günlerimiz.

Biz hep çok iyiyiz, çok mutluyuz, huzurluyuz aslında. Ama bazen işte başımıza kötü şeyler gelebiliyor. Onlar yüzünden. Onlar çoklar ve kötüler.

Karşımıza çıkıp bizi rahatsız edebiliyorlar. Huzurumuzu kaçırıp Annemi atağa geçmek zorunda bırakabiliyorlar.

Annem hiç istemiyor aslında bunu. Bizi savunmak zorunda kalmak istemiyor. "Zaten kaçmak zorundayız," diyor. "Kaçmak zorunda olmamız yeterince ağır zaten. Bir de onlara karşı kendimizi savunmak zorunda kalmamız ne acı, ne acıtıcı!"

Ama bazen dünyanın ufacık bir köşesine sığınıp başımıza hiçbir kötü şey gelmeden yaşayabiliyoruz işte. Öyle güzel ki o zamanlar. Annem Ağır Yürek Günlerine girmiyor hem. Zaman kayıp kayıp gidiyor. Her gün, her gün tökezlemiyoruz Ahnecim. Kırıklarını döküklerini toplamak zorunda kalmıyorsun sen.

Goa'nın o küçük plaj köyünde, Arambol'de böyleyiz. Tek odalık beton bir evimiz var. Kapımızı açtığımız anda kumların üstündeyiz.

Kuyudan su çekiyoruz yıkanmak için. Çamaşırlarımızı yıkamak için kuyudan su çekiyoruz. Plastik bakraçlarımız var boynuna ip bağlayıp kuyuya saldığımız. Ev sahibemizin bize verdiği, boyunları bu iş için ince yapılmış, şişman göbekli bakraçlarımız var pembe ve yeşil.

Annem sonra pazarda eskiden kullanılan bakır bakraçlardan bulacak. İki tane alacağız: benim için küçük bir bakır bakraç, Annem için büyük bir bakır bakraç.

Annem, Analı Kızlı diyor onlara. Bakraçlar da yaşıyormuş gibi davranıyor. Annem bazen oyuncaklara ve midyekabuklarına da öyle davranıyor. Keyfi yerindeyse. Bazen.

Bakraçlarımızla kuyudan su çekip kapımızın önündeki tahta parçasının üstünde çamaşırlarımızı yıkıyoruz mavi sabunlarla. Kumun üstünde yalınayak, üstümüz başımız ıslana ıslana, böyle kocaman bir tahta parçasının üstünde çamaşır yıkamak o kadar zevkli ki!

Annem benim de çamaşır yıkamama izin veriyor. Bayılıyorum Arambol'de, Hintliler'in mavi sabunlarını süre sürte, çitileye çitileye, incecik Hint pantolonlarımızı, donlarımızı, tülbentten gömleklerimizi, eprimiş tişörtlerimizi yıkamaya.

Her şeyimizi o kadar sık yıkıyoruz ki Hintliler gibi, inceldi, eskidi, şeffaflaştı hepsi. Annem tek göz evimizin önünde oturup habire sökük lerimizi dikiyor. "İlerledi burda dikişim. Bak nasıl güzel onardım gömleğini."

Kimi zaman ziyaret ettiğimiz başka plajlardan, Arambol sahilinden topladığımız midyekabuklarını iplere diziyoruz. Evimizin kapısında, iki kocaman penceremizde bir sürü ipe dizili, yüzlerce, binlerce midyekabuğu asılı.

Çamaşır yıkama tahtamızın hemen yanında bir de Midyekabuğu Çamaşırhanemiz var. Öyle diyor Annem daha ufak olan tahta parçasına. Onun üstünde midyekabuklarımızı tek tek yıkayıp kurutuyoruz. Deliği olanları ayırıp iplere diziyoruz. Çok zevkli!

Çarşamba günleri tıklım tıkış minibüslerle Ancuna Bit Pazarı'na iniyoruz. Tam üç minibüs değiştirmemiz gerekiyor. İki buçuk-üç saat alıyor Ancuna'ya varmamız. Ama köydeki ormanın ortasına yayılmış o pazar o kadar eğlenceli ki, iki haftada bir mutlaka gidiyoruz.

Lapis lazuliden yapılmış kocaman kolyeler, bilezikler alıyoruz kendimize Keşmir işi. Racastan'dan gelen aynalı yeleklerden, eteklerden alıyoruz hiç giymeyeceğimizi bildiğimiz halde.

Kocaman bez sırt çantaları alıyoruz: Üstünde bir sürü ayna parçası, kuş desenleri. "Kuşlar gibiyiz biz de," diyor Annem. "Cıvıl cıvıl ve özgürüz. Değil mi Bambim?"

Evet Annecim, Goa'da, o zaman diliminde, çok zamandır hiç olamadığımız kadar neşe içinde ve mutluyuz.

Sonra bir gün kapımızın önünde Cenin beliriyor. Küçücük, açlıktan karnı çıkmış, kirli beyaz bir köpek. Sivri sivri ve suratına kocaman gelen kulaklarıyla öylesine tatlı ki! Dayanamayıp görür görmez kucağıma alıyorum. "Annecim, bizim olsun mu bu yavru?"

"Ömrümde gördüğüm en çirkin şey!" diyor Annem gülerek. Annem de çok sevdi onu. İçi gitti, sesinden anlıyorum.

"Uzaylılara benziyor. İsmi Uzaylı olsun mu?"

"Cenin olsun," diyor Annem. "İlkokuldayken bizi okulun yakınındaki Kızılay dispanserine götürmüşlerdi. Kavanozların içinde etiketlerinde üç aylık, beş aylık, altı aylık yazılı ceninler vardı. Sınıf arkadaşlarım korkudan neye uğradığını şaşırdı. Yıllarca unutamadılar kavanozlardaki cenin sergisini. Rüyalarına girdi."

Annemin korku hikâyesine aldırış etmiyorum. Annem yavruya isim verdi. Bizim oldu. Bizim köpeğimiz oldu! Cenin benim oldu!

"O kavanozlardaki ceninler gibi çirkin bu da. Ama kendini toparlayıncaya kadar bakalım bari."

Kucağımda Cenin'le Annemi kucaklıyorum. Annem elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor. Kendi sarılmamışsa, onu kucaklamamdan tedirgin oluyor.

Ancuna'dan aldığımız güzel bez bir kolyeyi küçültüp Cenin'in tasması yapıyoruz. Habire yıkıyoruz onu. Pire tozlarıyla ovuyoruz. Dünyanın en temiz bebeği oldu. Bazen havlusuna sarıp bir bebek gibi kucağımda, bacaklarımda sallıyorum onu. Köpek gülüşüyle sırıtıyor bana. Öyle akıllı, anlayışlı ki.

Rosebud isimli barın yakınındaki bakkaldan süt ve ekmek alıyoruz bazen. Oralarda köpek maması yok tabii. Lokantalardan artıklarımızı getirip kabında iyice ezip veriyoruz. Yumurta kabuklarından vitamin yapıyoruz.

O kadar sevgiye aç, açık bir köpek ki Cenin. Annem bizimle plaja inmesini istemiyor. Saatlerce güneşin altında yorulur, üzülürmüş. Ona bakmak zorunda kalmasaymışız.

Ama illa peşimizden geliyor biz plaja yürürken. Çalıların arasına saklanıp onu şaşırtmaya çalışıyoruz. Kimi zaman eve dönsün diye bağırıyoruz.

Öyle akıllı ki Ceninim. Mutlaka buluyor beni. İnce, uzun kuyruğuyla trampet çalıyor sevinçten. Dayanamayıp kucaklıyorum.

"Annecim taşırım ben onu kucağımda. Ağacın altında, gölgede bekler bizi."

Annem gülümsüyor. Annem gülümsüyor.

Annem kadar güzel gülümseyen birini görmedim ben daha.

Annem, Cenin'i kucağına almıyor. "İyi ki beyaz değil. En azından beyaz ve tüylü değil."

Annecim beyaz köpeklerle meselen olduğunu biliyorum. O korkunç kâbusunu da. Ama Cenin yavru daha. Küçücük, tüysüz bir yavru. Kimse bir şey yapmaz ona. Hem bize öyle ihtiyacı var ki. Benim ona o kadar ihtiyacım var ki. Onunla olduğum için, ona bakabildiğim için o kadar mutluyum ki.

"Hep burada, Arambol'de kalalım mı Annecim? Burası artık bizim evimiz olsun mu?"

"Kalamayız bebeğim. Hiçbir yerde kalabileceğimizden uzun kalamayız. Haber alırlar, bulurlar, buldururlar bizi. Biz birbirimizin eviyiz. Hiçbir yere sonsuza dek yerleşemeyiz."

"Onlar kim Annecim? Neden peşimizdeler? Ne yaptık ki biz onlara? Sana ne yapmak istiyorlar ki?"

Gülümsüyor Annem. İçini acıtıyorum biliyorum. Ama orda, Arambol'de içi yumuşadı Annemin. Okyanusa bakan bambu lokantada köpekbalığı tava yiyoruz, lasi içiyoruz.

"Bak okyanus ne kadar güzel. Ne denli sonsuz bir lacivert. Yemeğini bitir Bambim. Hiç de fena değil köpekbalığının lezzeti. Alıştık burda iyice, değil mi?"

Alıştık Annecim. Ben hep alışığım. Ben hep böyle yaşıyorum. Benim evim, yurdum, dünyam ve okyanusum sensin.

"Cenin üzülmüştür yalnız kaldı diye. Hadi artık evimize dönelim."

"Evimiz değil orası. Evimiz yok bizim. Bambim, yakında gideceğiz buradan da. O zaman Cenin'i bıraktığın için üzülüp onu almana izin verdiğime pişman etmeyeceksin, değil mi? Kocaman, akıllı mı akıllı bir kızım var benim. Sana güvenebilirim sonuna kadar, değil mi bebeğim?"

Güvenebilirsin Annecim. Cenin'i bırakıp giderken bir damla yaş bile gelmeyecek gözlerimden.

Seni pişman etmeyeceğim onu sevmeme, bakmama ona izin verdiğin için.

İçimdeki bütün tellerin koptuğunu hissedeceğim ama. İçimde üzüntünün gözlerimden, burnumdan başlayarak büyüyerek aşağılara indiğini. Hiç bu kadar büyük bir acının altında kalmadığımı.

Tüm bunları hissedip sana bir şey belli etmeyeceğim.

Haftalarca uykumdan Cenin'in ağlama seslerini duyarak uyanacağım. Hasretiyle iki büklüm olarak.

Bombay havaalanında elimi sıkıp "Aferin bebeğim," diyeceksin. "İşte tam da böyle olmalısın. Her an, her şeyi geride bırakabilmelisin. İkimizin hayatta kalabilmesi için şart bu. Seni benden almamaları için. Seni alırlarsa benden, yaşayamam ben. Sağ ol bebeğim. Çok teşekkür ediyorum sana, güçlü, akıllı Bambim benim."

ANNE KARGA

"Evimize bir tuhaf ve dik merdivenlerden çıkılarak varılırdı," diyor Annem, "bir de arkadaki caddeden dolanarak. Ben hep merdiven sokaktan çıkardım nefes nefese. Nasıl olsa hep korku içinde burkulacak içim evimiz denen yerde. Hep yüreğim ağzımda olacak; bugün nerden kavga çıkaracak annem, bana nasıl eziyet edecek, nasıl dağlayacak içimi dışımı diye."

Annem unutmuş her şeyi geçmişine dair. "Neleri unuttuğumu dahi unuttum," der ikide birde.

Ama bazen işte; bir karga, bir işaret yani, Anneme geçmişini getiriverir. O zaman sesi değişir, gözlerinin rengi de. Işığı yok olur gözlerinin. Matlaşır. Sesi bağcıklanır. O güzelim kırçıllı sesi gider. Yerini kareli bir ses alır: Enine ve boyuna doğranmış bir ses.

Geçmiş Zaman Sesi diyorum o sesine. Kesik kesik. Boğuk boğuk. Anlatmaya başlar.

Öyle uzun uzun değil. Kısa da değil ama. Anlatır geçmişte yaşadıklarını. Nasıl korktuğunu, korkutulduğunu.

"Geçmişim yok artık Bambim. Geçmişimdekiler de yok, hepsi yok oldular. Ama yine de bir yerlerden çıkıp bir kuyudan, delikten fırlayıp çekiverecekler beni geçmişime diye korkmadan edemiyorum. Korku öyle bir şey. Bir kere nüfuz etmişse ruhuna, en umulmadık anlarda pençelerini geçiriverir yine. Korkunun lekeleri hiç çıkmaz, yalnızca büyür de büyür kendi kendine."

Sahilde yürürken bir karga görüyoruz. Kapkara. Karga kara. Annemin kargaları sevdiğini biliyorum. Bir keresinde

kafasına ağzındaki cevizi düşürmüştü karganın teki. Annem "Seni gidi aptal karga; hani kuşların en akıllısıydın sahip çıksana malına," diye gülmüştü de gülmüştü.

Bu karga ama, yürürken rastladığımız karga, bir uğursuzluk bulutu gibi çöküyor Annemin üstüne. Annemin Geçmiş Zaman Sesine geçmesine neden oluyor.

"Büsbütün nefes nefese kalmak için koşarak çıktığım o merdivenlerde, yavru bir karga gördüm bir gün. Kanadına bir şey olmuştu. Göğsü hızla inip kalkarak bir basamağın köşesinde yatıyordu. Ne olmuş kargacığa bakayım diye yere eğildim. Eğilmemle birlikte, anne karga demek oralarda bir yerdeymiş, kimseler yavrusuna zarar vermesin diye dört dönüyormuş; bir pike yaptı ki saçlarıma– Neye uğradığımı şaşırdım! Fırladım yerden, koşa koşa merdivenleri çıkmaya devam ettim. Bir yavru karga kadar dahi korunmadığım anneli evime. Bir anne karga kadar beni sevmeyen, sevemeyen annemin evine. Ağlaya ağlaya. Nefes nefese."

Annecim şimdi de nefes nefesesin. Şimdi de ağlıyorsun. Düğüm düğüm Geçmiş Zaman Sesin. Beni bir koluyla kendine çekiyor. Başımı Annemin göğsüne yaslıyorum. İçimi dalga dalga Anne Kokusu kaplıyor.

"Artık anneannen yok zaten. Bana yaptığı tek annelik erken ölmesi oldu. Onun parası sayesinde yaşayabiliyoruz böyle. Onun paralarını yiyoruz. Mirasyedi senin annen! Anne parası yiyen bir fare! Hiç annesi olmayan annesinin."

Gülüyor Annem. Rahatlıyorum. Gitti Geçmiş Zaman Sesi. Sonunda bıraktı bizi. Çekti gitti.

"Anneannem yok mu yani?"

"Yok Bambim. Sen doğmadan öldü. Hiç göremedi seni. Uğursuzluğuyla işaretleyemedi."

"Anneannem yoksa biz kimden kaçıyoruz? Senin baban mı peşimizde? Benim babam mı? Biz kimden kaçıyoruz Anne?"

"Eve gelen zarftan korkardım. Çalan telefondan, her kapı zilinden. Annemin kapısını açmasından kapamasından. Banyosundan gelen su sesinden. Ama en çok ayak seslerinden.

Odama doğru şaklayan topuklu terliklerinin sesinden. Kapımın önünde 'Kapanmayacak bu kapı demedim mi kaç kez sana!' diye bağırmasından. O korkunç sesinden; içinde paranın soğukluğunu, gücün gaddarlığını duyduğum sesinden– Öyle çok korktum ki o evde her şeyden. Annemle babamla ilgili her şeyden öyle çok korktum ki, hiçbir şeyden korkamaz oldum. Korku dışında hiçbir şeyden!"

Annem kaydı gitti yine. Sormasaydım ona, üstelemeseydim, tutturmasaydım Annem geçmeyecekti yine o uğursuz Geçmiş Zaman Sesine.

Aptal çocuk! Büyümedin işte. Büyüyemedin. Anneni üzmekten vazgeçemedin. Öyle çok kızıyorum ki densizliğime. Alt dudağımı ısırmaya başlıyorum.

Annem nefret ediyor alt dudağımı ısırmamdan. Ama engel olamıyorum kendime; alt dudağımı daha da dişliyorum.

Kanlar boşalıyor bir anda.

Bebek mavisi gömleğime kanlar damlıyor şıpır şıpır. Elimle sildikçe büyüyor leke. Annemin Korku Lekesi gibi büyüyor sildikçe.

"Bebeğim! Bebeğim!" Gördü Annem. Gördü ağzımı. Kan içindeki alt dudağımı. Yeni gömleğimi nasıl lekelediğimi. Lekenin bulaşarak büyüdüğünü. Gördü. Oysa ayağa kalkmıştım. Arkamı dönmüştüm. Görmesin diye denize girecektim. Boğazıma kadar batacaktım.

Sımsıkı kucaklıyor beni Annem.

Sımsıkı sarıldık birbirimize. Ağlıyoruz.

"Affet beni. Beni affet. Geçmişim için affet beni. Geçmişimden kurtulamadığım için affet Bambim. Anneni affet."

"Annecim seni çok seviyorum," diyorum hıçkıra hıçkıra. O kadar hıçkırarak ağlıyorum ki, boğulacak gibiyim. Nefes alamıyorum Annecim. Nasıl geldik ki biz buralara? Bu alçak üzüntüye nasıl düştük ki? Demin daha ne kadar iyiydik.

"Benim yaşadıklarımı sana yaşatmamak için her şey. Her şey onların ellerine düşmemen için Bambim. Affet beni ve ne olur gelme üstüme."

"Gelmiyorum Annecim. Özür dilerim. Özür dilerim kalbini kırdıysam Annecim. Sana geçmişini hatırlattıysam çok çok özür dilerim." Güçlükle söylüyorum hıçkırmaktan.

Annem yüzümü yıkıyor deniz suyuyla. Kanlanmış bebek mavisi gömleği sulara atıyoruz. Fanilamla kalıyorum. Olsun. Annem çıkarıp hırkasını giydiriyor.

Taşların üstüne uzanıyoruz.

Soğuk hava. İyice sarılıyoruz birbirimize. Hıçkırıklarım dursun istiyorum. Ama durmuyorlar.

Tekrar iyi olalım istiyorum. İyi Biz olalım istiyorum. Kargayı görmeden önceki biz. Balık lokantasındaki biz. Yürüyüşe çıkmadan önceki.

Şimdi birbirimize sarılmış taşların üstünde yatıyoruz ve kötüyüz. Çok kötüyüz. Ama birazdan dalgalar alıp götürecek içimizdeki üzüntüyü. İyi Biz olacağız yeniden.

Kalkıp otelimize döneceğiz Annecim.

Bu oteli, bu sahil köyündeki oteli çok seviyoruz. Üçüncü gelişimiz buraya. Oysa biz bir otele en çok iki kere gideriz. Bize kötü gelenlere bir daha hiç. Hiç gitmeyiz bir daha. Kaçarak terk ettiklerimize adımımızı bile atmayız.

Otelde Annem "Biz bir Ay Birimiyiz Bambim," diyor. "İkimiz birbirimize yeteriz. Onlar çoklar ve kötüler. Oyunlarına gelmemeliyiz. Bana güven; doğruyu yaptığıma, doğruyu söylediğime güven daima."

"Onlar çoklar ve kötüler Annecim. Biz bir Ay Birimiyiz. Yeteriz biz birbirimize."

"Bambim benim. Sen doğduğun için kaldım ben hayatta. Seni onlara kaptırmamak için yaşıyorum, güzel bebeğim benim."

Sonra uzun uzun saçlarımı tarıyor Annem. Marketten soya sütü almıştık sabahleyin. Onu içiyorum. Uykuya dalmamı izliyor. Ben uyuduktan sonra uyuyacakmış.

Bazen öyle yapıyor. Benim uyumamı bekliyor.

Ben de uyuyorum hemen. Yorgun düştüm ağlamaktan. Hemen uyuyorum.

ALTIN SAÇLI OĞLAN

"Zaman geçiyor ve Bambi çayırdaki otların ne kadar lezzetli, yoncaların ve yaprakların tomurcuklarının ne kadar hoş ve yumuşak olduğunu öğreniyordu. Meme emmek için ne zaman annesine sokulsa, hemen annesi onu itiyordu.

— Sen artık bebek değilsin. Çekil şuradan, beni kendi halime bırak, diyordu.

Çoğu zaman annesi güpegündüz, Bambi ile ilgilenmeden korudan giderdi. Bambi'nin peşinden gelip gelmediğinin farkına bile varmazdı.

Bir gün annesi yine ortadan kayboldu. Bambi böyle bir şeye imkân veremiyordu, bundan bir şey çıkaramamıştı. Fakat annesi gitmiş ve Bambi yalnız kalmıştı."

Annemin bana hâlâ *Bambi*'yi girintili çıkıntılı sesiyle okuduğu zamanlar. Küçüğüm demek ki. Güneydeki o güzel otelde kocaman yatağımızı kaplayan cibinliğin altındayız. Koluyla sıkıca kavramış beni.

Birazdan Annem, Bambi'nin annesinin yaptıklarına dayanamayıp odamızın balkonuna sigara içmeye çıkacak. Hızlı hızlı içine çekip bırakacak sigarasını. Annem sigaraları içmiyor, yiyor nerdeyse. Öyle gözüküyor. Öyle duruyor uzaktan bakınca.

Annem Bambi'nin annesinin şaşkınlığına dayanamıyor. Tembelliğine. Bambi'den başka şeylerle bu denli ilgili olmasına katlanamıyor.

"Kızma Annecim ona. Hem Bambi annesini çok seviyor. Üzülür sonra."

Annemin peşinden balkona seğirtiyorum. Düzayak dizi dizi odaları var bu otelin. Hepsinin balkonu, önündeki kocaman bahçeye açılıyor. Bahçede tavuskuşları, kazlar, ördekler, sülünler dolanıyor.

Erkek tavuskuşları kuyruklarını açtığında, sevinçle el çırpıyorum. Öyle sihirli, öyle güzeller ki. Gökkuşağı, diyoruz onlara Annemle. Gökkuşağı Kuşları, diyoruz.

"Hayatta böyle güzel şeyler de var Bambim. Tavuskuşlarının kuyruğunu açması gibi. Bazı yağmurlardan sonra gökkuşağının çıkması gibi. Allepey'de nasıl yürümüştük seninle uzun uzun gökkuşağının altında, kanalın kıyısında. Peşimize Hintli çocuklar takılmıştı; hatırlıyor musun? Sen ufacıktın daha. Sırtıma almıştım seni dönüş yolunda; uyuyakalmıştın."

Hatırlıyorum Annecim. Yaşadığımız tüm güzel şeyleri hatırlıyorum. En çok onları hatırlıyorum. Hep elimizden alınmaya çalışılan mutluluk anlarımızı, en güzel anılarımızı. Hepsini saklıyorum. Habire ve hâlâ.

"Hadi gidip yüzelim artık Bambim," diyor Annem. "Güneşin zararlı ışınları çekildi artık."

"Bambi bi kere annesinin oğlu! Bu kıza niye Bambi diyosun ki?" diye bağırıyor. Tam balkonumuzun dibine gelmiş. Benim boyumda, benim yaşlarımda bir oğlan çocuğu!

Annem neye uğradığını şaşırıyor. Nerden çıktı bu Altın Saçlı Oğlan? Ne kadar zamandır dinliyordu bizi? Oğlan öylesine güzel ve sevimli ki, kızıp sinirlenemiyor da. Suratından okuyorum. Annecim kızamıyorsun işte ona.

"Yandaki yer bizim!" diye bağırıyor. "Tam yandaki oda!" Sonra balkonumuzdan içeri girip önümde duruyor. "Oynayalım mı senle hadi?"

Ben daha önce çocuklarla oynamadım. Annem parklara, hayvanat bahçelerine, lunaparklara götürdüğünde görüyorum başka çocukları. Deniz kenarında, otel lokantalarında yanıma geldikleri de oluyor.

Ama o zamanlar Annemin yüzü değişiyor. Üzüldüğünü, daha da üzüleceğini anlıyorum. Kaçıyorum o çocukların yanından. Okula gitmemem gibi; biliyorum, ben başka çocuk-

larla çok konuşamam, oynayamam. Üzülür Annem. Mutsuz olur.

Hem bizim kaçmamız gerekiyor. Biz başkayız. Ta en başından beri biliyorum. Annem öğretti bana. Ben de o kadar aldırmıyorum zaten. Alışık değilim çocuklara.

"Anneleri babaları da karışırlar işin içine," diyor Annem. "Özel durumumuzu biliyorsun Bambim. Bizim onlardan kaçmamız gerekiyor. Onlar çoklar ve kötüler. Bizse iki kişilik bir birimiz."

Biz bir Ay Birimiyiz. Annem ve ben. Başka hiç kimseye ihtiyacımız yok. Başka çocuklara da.

Ama bu oğlan işte altından bir ışık topu gibi zıplıyor hayatımıza. Hemen o anda, balkonumuza girdiği anda benimle konuşmaya, oynamaya başlıyor.

Annem de bir şey demiyor. Gözlerini arıyorum Annemin. Hiçbir şey söylemiyor gözleriyle de. O da işte Altın Saçlı Oğlana karşı koyamıyor. Oğlan hem çekik hem kocaman mavi gözlerini gözlerine dikerek Anneme de sorular soruyor. Habire konuşuyor. Neşe ve merak içinde.

"Bambi peki oğlan çocuğu değil mi teyze?" Bu soruyu soruyor Annem bana Bambim dedikçe. Annem gülümsüyor. Gülüyor.

"Haklısın," diyor. "Oğlan karaca Bambi. Ama ben kızıma öyle de sesleniyorum. Çünkü hikâyeyi çok seviyoruz. İnsan bir şeyi çok sevince böyle istisnalar yapar hayatta."

"İstina ne demek ki?"

"İstisna!" diye bağırıyorum. Ben Annem yüzünden biliyorum bütün kelimeleri. Ben Annemin Türkçesini, Annemin İngilizcesini biliyorum. Annem bazen konuştuğunda ne dediğini anlamıyor insanlar. Onun kullandığı kelimeleri bilmiyorlar. Ama ben hepsini biliyorum. Hepsini en başından beri biliyorum. Kullanıyorum.

Kanada'da yaşıyorlarmış. Babası bilgisayarcıymış, annesi çalışmıyormuş. Anlatıyor Altın Saçlı Oğlan. Kocaman bir köpekleri varmış. Şimdi komşuları bakıyormuş kocaman köpeklerine babası eve geç geldiği için. "Aunt Emily; o bakıyo şimdi bizim Remzi'ye."

Remzi dedesinin adıymış, annesi önce izin vermemiş köpeğine dedesinin ismini vermesine. "Ama çok seviyorum dedemi. Onun adını veririm köpeğime de, sevdiğim için Değil mi teyze? Bambi gibi!"

Annem gülümsüyor. Gülüyor. Ben de gülüyorum. Çok mutluyuz Annecim üçümüz. Altın Saçlı Oğlan onlardan değil işte. Mutluluk getirdi hayatımıza.

Teyzesi ve annesiyle tatil yapıyorlarmış. Habire onların yanından kaçıp bizim yanımıza geliyor. Nerdeyse tüm zamanımız birlikte geçiyor. Tavuskuşlu otelde dağın yamacında. Yağmurdan sonra gökkuşağının altında kalmış kadar mutluyuz.

Bir gün, yanında bir kitapla geliyor Altın Saçlı Oğlan. Bana hediye etmek istiyormuş. *Thomas The Tank Engine* ismi kitabın. Kocaman resimleri, azıcık yazısı var.

Ben ağlayacak gibi oluyorum heyecanımdan. İlk defa ilk defa Annem dışında birisi bana hediye veriyor. Altın Saçlı Oğlan en sevdiği kitabını bana getirmiş! Bana veriyor.

Bir akşamüstü, bizi habire uzaktan süzen Altın Saçlı Oğlanın annesi balkonumuzda beliriyor. "Sizi rahatsız etmiyor; değil mi? Sormak istiyordum hep de, sordurmadı bana Siz de bizimle hiç konuşmayınca–"

"Yok hayır," diyor Annem. "Öyle sevdik ki oğlunuzu çok memnunuz ziyaretlerinden. Kızımla pek anlaşıyorlar."

"Yaaa öyledir bizimki; herkesle anlaşıp kaynaşıverir. Köydeki köfteciye gideceğiz bu akşam. Sizin Bambi'yi de götürebilir miyiz? O da gelsin diye tutturdu da tutturdu bizimki! Sizi de davet edeceğim ama gelmek istemezsiniz her halde." Gülme sesleri çıkarıyor bir yerlerinden. Burnundan galiba. Gözleri gülmüyor kesinlikle.

Annemin vücudu yay gibi geriliyor. Allak bullak oluyor yüzü. Ama yine de bir şey belli etmemeye çalışıyor. Annecim ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Biliyorum Annecim nasıl yaraladıklarını seni.

"Evet, gitmek istemem köfteciye. Kızım da gitmese iyi olur. Akşamları erken uyumaya alışkın zira."

Annem balkon masasının üstünde duran sürahiyi evi-

rip çeviriyor. Nasıl zorlandığını görüyorum. İki ucundan gerilen bir tel gibi Annem.

"Nolur canım Bambiniz bi gece de geç yatıverse. Gelsin bizimle köfteciye işte! Yemeyiz hem kıymetli kızınızı." Yine gülme sesleri çıkarttı. Dişetleri gözüküyor böyle yapınca. Kemirgen bir hayvana benziyor suratı.

"Bambi değil kızımın adı! Köfteciye möfteciye de gidemez sizinle!" Annem artık kendini tutamadı. Yüzlerce ok gibi fırladı sesi. Sürahi masadan devrildi. Çok kırılmadı ama. Yalnızca üç-dört parçaya ayrıldı. Çok kırılmadı Annecim. Toplarız hepsini.

Kadının yüzü kıpkırmızı kesildi. Altın Saçlı Oğlanı kaptığı gibi kolundan, tam yanımızdaki odalarına dönüyorlar.

"Deli mi ne!" diye bağırıyor kız kardeşine. "Nasıl terslediği beni manyak karı! Bambim aşağı, Bambim yukarı; günlerdir duyuyoruz değil mi? Sürahiyi de mahsus kırdı. Yemin ederim, mahsus kırdı. Kesin manyağın teki o karı!"

Çınçın çınlıyor sesi. Annemin yüzüne söyleyemediklerini balkonlarından üstümüze salıyor. Duymamızı istiyor. Zehirlenmemizi.

Sonra haftalarca, aylarca beraberimde taşıdım o kitabı. Kara gözlerini yana devirmiş safça gülümseyen *Thomas Tank Lokomotifi*. Kitap parçalandı. Birkaç sayfasını tıkıştırdım çantalarıma. Sonra o sayfalar da parçalandı. Dağıldı, yok oldular.

Altın Saçlı Oğlanın, çocukluğumun tek oyun arkadaşının hayali gibi.

Ama sesi kulaklarımda hâlâ. O canlı, o içindeki neşe ve iyilik henüz yok edilmemiş çocuk sesi.

"Bambi peki oğlan çocuğu değil mi teyze?"

MÜDÜRANIM

Paramız azalıyor. Azalıyor. Eriyor. Tükeniyor. Bitiyor.

"Sen üzülme Bambim," diyor Annem. Ama kafasının, ruhunun bir yerinde sürekli o hissin olduğunu biliyorum. Kaybediyoruz Hissinin. Dibe Gidiyoruz Hissinin. Başedemezliğin. Çaresizliğin.

"Rahatımızın, rahatının kaybolmasına dayanamam," diyor Annem. "Ama buzdan kalıplar gibi eriyor paralarımız. Birtakım saçma, iğrenç sözleri vardı anneannenin. Bilmişlikleri, sıradanlıklarıyla midemi bulandıran sözleri. 'Hazıra dağ dayanmaz' derdi ikide birde. Haklıymış tiksinç cadı. Onun o bitmez tükenmez servetinin sonuna geldik korkarım. Başka bir yerlerden para bulmamız gerekecek Bambim."

Geceleri çok geç vakitlerde kötü bir rüya görürsem, üşürsem, kendimi yalnız hissedersem de uyanırsam; balkonda sigara içerken buluyorum Annemi. Bir duman bulutunun orta yerinde oturur buluyorum.

Uyuyamıyor doğru dürüst Annem. Büsbütün parasız kalacağız diye kaygılanıyor, biliyorum. Kaybediyoruz Hissi uykularını yırtıyor.

Habire kendini suçluyor. İyi idare edememiş paralarımızı. "O ölür ölmez her şeyini sattım savdım. Oysa mülklerin elden çıkmaması gerekiyormuş. Kiralarla geçinmemiz, idare etmemiz en doğrusuymuş. Ama bir an önce hem onun ülkesinden, hem de malından mülkünden kurtulmak istedim. Hayatımızı onun gibi kiracılarla didişerek geçirmeye-

lim istedim. Hem başka çaremiz de yoktu Bambim. Kaçabilmemiz için paralarımızın elimizde olması gerekiyordu. Sürekli birileriyle muhatap olmayalım istedim. En çok bunu istedim ikimiz için."

Üzülme sen Annecim. Bak, büyüdüm ben. Sana da, kendime de bakabilirim artık. Bir iş yaparım. Bir işim olur yani.

Ne yapabilirim ki? Bunu düşünmeye başlayınca neye uğradığımı şaşırıyorum. Annem gibi üzülüyorum. Annem kadar üzülüyorum. Kaybediyoruz Hissi bulaşıcı. Sızıyor benim de içime.

Ama bu kadar çok üzülmeye hakkım yok benim. Annem üzüldüğümü anlarsa daha çok üzülür. Çok para harcamaya başlar; paramız daha da çabuk erir. Annem büsbütün üzülür; üzüntü olur, gözlerimin önünde erir gider.

"Para mefhumum yok benim," diyor Annem. "Kaçmak zorunda olduğumuz için de çok para harcıyoruz bebeğim."

Biliyorum Annecim. Habire her şeyi yeniden, yeniden alıyoruz. Son zamanlarda tercih edilmeyen sahillerin tuhaf otellerindeyiz. Ama yine de oteller pahalı, yolculuklar pahalı. En ucuz uçak biletlerinin peşindeyiz. Ama değiliz. Kaçmamız gerekince, ne çıkarsa önümüze onu almak zorundayız. Başka çaremiz yok. Yok ki Annecim.

"Pahalı kelimesini öğrenmeni istemezdim. Paraya dair hiçbir hissin olsun istemezdim. Tiksinç anneannen çocukluğumun, gençliğimin tüm anlarında para konuşmalarıyla işkence etti. Zehirledi beni. Bahçede, sofrada, salonda, verandada sürekli para konuşmaları yapılırdı. O ve babam. Onların bitmek bilmeyen para konuşmaları. Para konuşulurken midem bulanır hâlâ. Annemle babam gelir gözümün önüne. Çirkin bir film gibi oynamaya başlarlar. Durdurulamayan bir çirkin film sineması."

Annem çok sinirli o sabah. Habire kahve içiyor, sigara içiyor. Bankaya gitmemiz gerekiyor. Onlardan biriyle muhatap olmamız.

Bizse onlara alışkın değiliz.

Ne zaman bankaya gitmemiz gerekse, Annem aşırı hır-

çın ve sinirli oluyor. Bu yüzden büyük miktarlar çekiyor hep. Aylarca hiçbirinin yüzünü görmeden bizi geçindirecek miktarlar.

Annemin hesap cüzdanındaki rakamı görünce, "Buyrun sizi Müdüranım'ın odasına alalım," diyor banka memuresi.

Müdüranım odasında kendisi kadar boyalı iki kadınla kahve içiyor. Birörnek kırmızı rujları var. Sanki uyanınca parmaklarını bir kan kâsesine daldırıp dudaklarına sürmüşler. Acayip sarı tonlarına boyalı kabarık saçları koyu ciltlerine çirkin bir çerçeve yaratıyor.

"Şunları ağızlarının şekline, sağa sola büzülüşlerine bak!" diyor Annem. "Kaşlarını da mutlaka ve yukarılara doğru alırlar. En iğrencinden bir kabiledir bunlar. Gaddarlıkları da birörnektir makyajları gibi."

"Buyrun; ne yapabilirim sizin için?" diyor Müdüranım. Bizi odasında görmek istemediğini yüzümüze vuruyor sesi. Kaşının tekini başarıyla alnının ortasına kadar çıkardı. Odasına girmeyi hak ediyor muyuz bakalım? Kimiz biz sahi?

"Sohbetinizin bitmesini bekleyebiliriz dışarda," diyor Annem. "Belki sonra işlemimizi gerçekleştirebilirsiniz?"

Müdüranıma kan kardeşleri kadar benzeyen iki müşteri, bozulduklarını belli eden suratlar yapıyorlar.

"Bu mevduatın vadesi dolmamış henüz," derken dudaklarıyla aynı renge boyalı tırnağını, cüzdanın pıtpıt üstüne vuruyor Müdüranım. Bizi odasına layık bulmuyor. Biz onlardan değiliz paramız olsa da.

"Biliyorum," diyor Annem. "Ama uzun bir süre bankaya adım atmamak için, tamamını bugün çekmek istiyorum."

"Çok büyük bir miktar ama," diyor Müdüranım. Biz hâlâ ayaktayız, kan kardeşleri hâlâ kahvelerini yudumluyorlar. Sessiz bir dayanışma içindeler: Bizi o odadan püskürtecekler. Kaş göz oynatıyorlar birbirlerine. Dudak büzüyorlar. Annemi beğenmediler. Beğenmiyorlar. Giysileriyle, sesiyle, Türkçesiyle, bastırılamaz nefretiyle onlardan değil Annem. Rahatsız oluyorlar.

"Sizin odanıza yönelttikleri için buradayız. Bir memurunuz rahatlıkla yapabilir bu işlemi. Siz de kan kahvelerinizi içmeye devam edebilirsiniz kan kardeşlerinizle."

"Efendim?" diyor Müdüranım. Kan kardeşleri cık cıklamaya başladılar. Annemi hiç mi hiç tasvip etmiyorlar.

"Duydunuz ne dediğimi," diye sesini yükseltiyor Annem.

Kan kardeşler çabucak vedalaşıp gidiyorlar. Öpüşmediler bile. Kaş göz işaretleriyle Müdüranımın çilesini anladıklarını belli ettiler ama. Manyağın, terbiyesizin tekine çattı!

"Anlamıyorsunuz herhalde ne demek istediğimi," diye yüksek perdelere tırmanıyor Müdüranım. "Vadenizi bugün bozmanız demek, hatırı sayılır bir faizi kaybetmeniz anlamına geliyor hanfendi!"

"Anlamayan sizsiniz," diyor Annem, beni kapının eşiğinde bırakıp masasının dibine doğru yürürken. "Söz konusu benim param, benim vadem ve faizi kaybedip etmemek benim bileceğim iş."

"İki gün önceden haber vermeniz gerekiyordu," diyor Müdüranım sinirden parça parça kızararak. "Bu kadar çok para bizim şubemizde bulunmaz."

"Bu kadar çok paranın şubenizde bulunduğuna eminim. Ayrıca iki gün önceden telefon edip miktarı belirttim. Yalnızca ismimi vermedim."

"Benim tasarrufumda bu kararlar," diyor Müdüranım nefes nefese. "Telefonunuzdan benim haberdar edilmem gerekirdi hanfendi."

"Sabah kahvenizin içine edildi diye tüm bu numaralar; değil mi?" diyor Annem. "Kan kardeşlerinizle dedikodu seansınız bölündü diye zorluk çıkartacaksınız şimdi bana." Eliyle masanın üstüne vurmaya başlıyor. Giderek şiddetleniyor vuruşları.

Annem dönüp bana bakıyor birden. Ben bu bakışı biliyorum: Kapıyı arkandan kapa ve çabuk dışarı çık bakışı. Ne oluyorsa, olacaksa; duyma, bilme, indir kepenklerini bakışı.

Annemi bu kadar sinirlendirip üzdüğü için, o korkunç kadından, kan rengi dudaklarıyla, çirkin ağzıyla Annemi zehirleyen Müdüranımdan nefret ediyorum.

Onlar her yerdeler Annecim. Habire üzüyorlar bizi. Kabalıklarıyla ruhumuzu daraltıp kalbimizi kırıyorlar.

Duymuyorum içerden gelen gürültüleri. Kapıyı kapattım çabucak. Hiçbir şey görmedim, duymadım. Aynen istediğin gibi.

Annem Müdüranımın odasından çıktı. "Gidelim bu bankadan Bambim," diyor. "Başka bir yerin başka bir şubesinden çekeriz paramızı."

Caddenin ucuna vardığımızda, sirenini canhıraşça öttüren bir ambulans beliriyor. Son sürat bankaya doğru gidiyor.

"Müdüranım'a bir şey oldu herhalde," diyor Annem dönüp bakarken.

"Ne zaman ambulans sesi duysam anneanneni almaya geldiklerinde nasıl ferahladığımı hatırlarım. En nihayet gidiyor hayatımdan diye, nasıl rahatladığımı. İnsanın içini hem yoran, hem de iyi eden bir ses: kötüleri sonsuza dek ait oldukları karanlıklara götüren ambulansların izansız sesi."

KAT GÖREVLİSİ

Koyu kırmızı, bordo diyolar ya buna, sert sert boktan bi kumaştan ceketimiz var. Altına siyah blucin giymemize izin var Allahtan.

Üniformam bu işte.

Bi de bana verilen isim var: kat görevlisi.

Kıçımın kat görevlisi dediğim olur sık sık içimden. Sıçtığımın kat görevlisi!

Bahşişlerden biriktirmeye çalışıyorum işte. Belki o paralarla Yunanistan'a filan kaçabilirim bir gün. Harbiden yaşanmaz buralarda.

Yani parası olanları görüyoruz: Bizim otelde acayip yaşıyolar da.

Bizim gibiler, yani benim gibiler için itin götünde yaşamak buraları.

Annem de ikide birde, "Ağzını bozma oğlum. Sen eskiden böyle ayıp ayıp konuşmazdın"a taktı!

E çocuktuk eskiden. Bu kadar boktan bi hayatımız olacağını çakozlamıyoduk. Şimdi bu itin götü işimizde ne uzar ne kısalırsın, kralı olsan ne yazar, kat görevlisi kat görevlisi yaşıyoruz işte.

Milletin bokunu temizle. Eşyalarını taşı. Koştur oraya, koştur buraya. İyi taraflarına gelsin de, bahşiş versinler. Budur yani, hayatımız bundan ibaret. Düşün bi yani.

Onlar geldiğinde, o anayla kızı vardığında otele, kışa girmek üzereydik. Tam kış değil de, daha bi-iki ay vardı yani otelin kapanmasına. Az müşteri kalıyordu otelde. "Off-

season" diyolar ya hani. Harbiden offf offf season'dı tam! Bikaç Rus zengini, bikaç yaşlı kokona. Onların pinti kocaları, haftasonu gelen cinsinden.

Bütün gün kâğıt oynayan kokona karılar. Kanasta mı ne diyolar, cümlesi hastası o oyunun. Bütün gün kıçlarını oyun masasından kaldırmazlar.

Kızın annesi bunlara benzemezdi. Daha önce gördüğüm hiçbi kimseye de benzemiyodu gerçi. Acayipti.

Kız da öyle. Ağbi ya, o ne güzellikti!

Böyle ölmüş gitmiş gibi de konuşmayalım arkasından. Ağbi o ne güzellik o kızdaki!

Başkaları da söyleyip dururdu otelde. Hani böyle güzel kız ömrümüzde görmedik ayakları. Ki buraya ne yabancı kızlar geliyolar. Ne sosyete falan.

Bi de tabii şey var: Öyle başkaları gibi olmaması. Hani o şımarık, gıcık kızlardan geçilmiyo ya etraf. Bizim otel de onlarla dolar yazları. Cırcırcır; sesleri bile birörnek denyoların.

Bu kız, ne bileyim, sanki masaldan çıkmış Pamuk Prenses gelmiş. Uyuyan Güzel gelmiş, öyle bi şeydi.

Masal kızı! Gelip hayatımızı, gerçek hayatları şereflendirmiş.

Uyuyan Güzel cuk oturuyo mesela. Hep öyle uykulu uykulu. Hani öyle hep aklının yarısı başka yerlerde gibi. Üzgün gibi, ama tam da öyle değil. Öyle hep rüyada gibi gezerdi. Hani rüya da bir, dünya da bir hesabı.

Ama acayip de yüzerdi! Yüzüyodu yani. Havuzdakiler habire nasıl yüzdüğünü, nasıl sıkı yüzücü olduğunu anlatırlar. Ben de bi punduna getirip seyrettim bi sabahın köründe kızı yüzerken.

Annesi tabii derhal tespit edip pispis bana bakmalar filan. Sahiden pis bakmanın efendisi bi kadındı! İnsanı eritir öyle bakışlarıyla. Yakar kül eder! Nasıl beceriyorsa.

Gıcık bi karı değildi esasında. Böyle az önce cenazesi kalkmış da öyle gelmiş. Acayip düşüktü hep suratı. Ağlamaklı değil ama. Başka bi şey.

Kız da öyle. Bi kuyunun içine yuvarlanmışlar sanki birlikte. Dipte kalmışlar ikisi bi başlarına. Sanki ne kadar ba-

ğırsalar seslerini duyan yok. Ne kadar isteseler çıkamıyolar yukarı. Öyle bi halleri vardı.

Odaları filan. Alt tarafı bi otel odası. Temizlikçiler filan da anlatıyodu. Bambaşka yapmışlar odayı. Söyleyip duruyolardı.

Bunlar çıkıp gittikten sonra, bi gecenin yarısında sırra kadem bastılar ya işte.

Ertesi sabah temizlikçiler çağırıp gösterdiydiler odalarını.

Her taraf eşya içinde: Böyle yeni lambalar, örtüler filan. Bi sürü çakıltaşı orda burada. Dallar mallar. Acayip bi oda yapmışlar odayı. Otel odası değil de, kendilerinin etmişler.

Ulan şeytana tapanlar olmasınlar bunlar oldum ilk görüşte. Bi de kadın, annesi Uyuyan Güzel'in yani, hep böyle siyahlar içinde. Siyah gömlekler, pantolonlar, acayip ayakkabılar filan.

Saçmalama oğlum, dedim kendime. Bunların derdi şeytanla meytanla değil, tamamen kendileriyle belli ki.

Öyle işte bi kuyuda, bi kutuda hapsolmuş gibilerdi. Kimseyle konuşmazlar, görüşmezler, cıvımazlar. Hep bi başlarına, ana-kız başlarına yani.

Sonra gazetelerde okuyunca olanı biteni; yani annesi Uyuyan Güzel'in ne haltlar yemiş senelerce, psikopata bağlamış sahiden, kimsenin ruhu duymamış, şudur budur.

O kadından bekler miydin oğlum? Beklerdim de oluyosun. Her halleriyle tavırlarıyla yani süper acayiptiler. Orası da öyle.

Ama kadın, anne yani, ikide birde bahşiş verir. İyi verir. Böyle tamam, yüzü gülmüyosa bize ne oğlum? Öbür yüzü gülen kaşkavalların ne hayrı dokunuyo ki yüzünün gülmesinin? Gülmesin yüzü gözü de, insan olsun! Gözü olsun. Karşısındakini görsün.

İnsan kadındı. Kalp de kırmazdı öyle. Sonra tabii güldüler de bana böyle deyince. Oğlum kırmadığı dökmediği kalmamış gibisinden.

Ağbi burası da acayip bi dünya. Tuhaf bi âlem. Memleket de öyle, envai çeşitte turistle de muhatap oluyoruz icabında, dünya da öyle.

Yani bu dünya kimilerimizin nasırına basıyor işte. Kimilerimizin canı yanıyor kabalıklardan, hainliklerden.

Bu kadının içi yaralıymış işte. Canı yanıyomuş ki, can yakmış diye düşünmedim değil. Yani durduk yerde yapmamıştır hiçbir şeyi. Bana öyle geldiydi.

Ne lan bu sapıklık? ayağına da yattı burada bizim çocuklar. Kadını savunuyorum diye. Yani kızına mı abayı yakmışım, kafayı mı yemişim – ne hesap zart zurt.

Kıza tamam, otelin cümlesi abayı yakmıştı bi çeşit de.

Bi dakka, bi dakka: yakmamıştı da.

Öyle acayipti ki her şeyleri.

Sanki böyle ışınlanmışlar buraya. Burada, bu âlemlerde, dünyalarda olmamışlar, olamamışlar sanki. Hep öyle canları acıyormuş, canları sıkılıyormuş en iyi ihtimalle; can derdindeymişler gibi.

Yani demin de kuyuya düşmüşler dedim ya. Bin türlü şey gelir insanın aklına bunlarla ilgili, bi tanesi de normal bi şey değildir. Olamaz da.

İşte o yüzden ve bu yüzden, bunlara yakın da hissetmezdi insan kendini. Yani kıza da öyle cıvıyan filan olmadı sahiden aramızda.

Bi filmi izler gibi izledik. Yabancı bi filmi. Hiç bilmediğimiz bi ülkede geçen, konusunu tam da çakozlayamadığımız bi filmi.

Uzun uzun yürüyüşlere çıkarlar. Deniz kenarında dolaşırlar saatlerce. Öyle kendi içlerinde kilitli yaşarlar – hem de otelde. Bu bilmemnesine koduğumun otelinde bile!

Kızın hayatı, bütün hayatı otellerde geçmiş ya hani. Bütün hayatı! Ev yüzü görmeden. Kaçarak ordan oraya!

Ne acayip diye düşündüm sonraları: bi çeşit hapis hayatı. Bu oteller, ne bileyim burada çalışıyorum diye öyle geliyodur belki de, tamam lüks müks, tamam manzara ne biçim, denizdi havuzdu, yağdı tuzdu – Ama ağbi neresinden baksan hapishane gibi. Burda böyle donmuş da kalmışsın, kaçsan kaçamaz, kurtulamazmışsın gibi bu sıkıntıdan.

Düşününce tabii; ben de motorlar çalışınca son sürat giden cinsinden sayılırım, bütün bu dünya, bu hayat, ne bileyim bi hapishanedir belki.

Yani otel, ev fark etmez. Kendini mapus hissediyosan, çaresi yok mapussun.

Kızın annesi öyle hissediyodu kendini anladığım. Kızını da kendiyle birlikte hapse atmıştı. Bu fena tabii. Ama zaten kaçış yok diye düşünüyosan, başkasını mapus aldığını da düşünmezsin. Koruduğunu, kolladığını düşünürsün bu fena hayattan.

O da ayrı. Ve de ne desek boş, herkesin deliliği kendine. Deli demediklerimizin rezilliği de ortada. Şudur da, budur ortaya karmakarışık yani.

BOŞ ARSA

Biliyorum Annem o şehirden çok korkuyor. İstanbul' dan.

Havaalanına indiğimiz anda, başka şehirlerin havaalanlarına gitmek üzre, o şehrin havaalanına indiğimiz anda Annemin büyük bir korkunun pençelerinde soluk alıp vermeye başladığını biliyorum.

"Fear of Fear" diyor Annem, "Fassbinder'in filminin adı gibi. Bu şehrin içime saldığı korkudan çok, korkunun korkusu. Kendimi alışık olmadığım bir duyguda, sonsuza dek geride bıraktığımı sandığım içinden çıkılmaz bir tedirginlikte bulmanın korkusu."

Başka tedirginliklerine benzemiyormuş Annemin. Başka huzursuzluklarına benzemiyormuş. Bu şehrin içine saldığı dehşet, bambaşka bir şeymiş. Öyle şeyler söylüyor Annem.

Annem duygularını saklamaz. Saklayamaz. Ne geçiyorsa içinden hemen anlatıverir bana. Bu kadar her şeyini anlatabilen biri, nasıl bu kadar çok şeyi de saklayabilir benden hiç anlayamam.

"Her şeyini anlatırsın ama Annecim bana."

"Bambim, parçalara ayrılmayayım diye anlatmıyorum bazı şeyleri. Kendimi bir arada tutabileyim diye. Tek parça halinde kaçabiliriz onlardan, biliyorsun."

Bu sefer şehirden hemen ayrılmıyoruz. Çok yumuşak bir sonbahar günü şehirde.

"Hadi gel," diyor Annem. "Sana Karaköy'ü, Eminönü' nü göstereyim."

Oralar çok güzelmiş. En güzel yerleriymiş İstanbul'un. Tam şehirmiş, hakiki İstanbul'muş.

"En cıvıltılı yerleri şehrin. En yaşayan yerleri. Bir yürek gibi atışını duyarsın orda İstanbul'un. Sen de yaşaman gerektiğini anlarsın. Yüreğinin atmasının esasında güzel olduğunu, gerekli olduğunu en içinde duyarsın."

Ama bindiğimiz takside başka bir yerin adını söylüyor. "Bebek'e," diyor. "Yaklaşınca ben size yolu tarif ederim."

Gözleri camlaşıyor Annemin. Camdanlaşıyor. Annem çok korkuyor, biliyorum. Korkudan korkuyor. Anne Şehrinin ona yaşatacağı, yaşattığı korkudan. Geçtiğini sandığı korkuların tazeliğinden, el değmemişliğinden.

Şoföre yolu tarif ediyor.

"Anne Karganın sana saldırdığı merdivenlere mi gideceğiz Annecim?"

"Hayır. Boş arsaya gideceğiz. Çocukluğumun boş arsasına."

Çıkmaz bir sokağa giriyoruz taksiyle. Boş Arsanın orda iniyoruz.

Boş Arsanın ön tarafında bir dörtgen açık sırf. Üç yanı kayalar ve tepeciklerle çevrili bir kutuya benziyor. Yalnızca ön tarafı yırtılmış bir kutuya.

İçine girdiğinde, toprak ve kayalardan yapılmış bir kutunun içine girmiş gibi oluyorsun. Bir manzara kutusunun içindesin.

Önündeki açıklıktan Boğaz gözüküyor.

"Bak buradan Bebek Koyu gözüküyor," diyor Annem. "Anne karganın bana saldırdığı merdivenlere gidemeyiz bebeğim. O merdivenler evimize çıkıyordu. Anneli evime: o korkunç yere."

Annem çocukluğunda beyaz bir köpeği olduğundan söz ediyor ilk kez. Gürültücü ve deli bir köpeği varmış Annemin.

"Hayatında görebileceğin en çok havlayan, en korumacı, rahatsız köpek. Deli olduğu için, huzursuz ve kusurlu olduğu için onu daha çok seviyordum. Annem ve babam onu sevmedikçe, ben köpeğime daha da bağlanıyordum. Elinde

değildi ki; hırçın, dengesiz köpeğin tekiydi. Her şeyden korkuyordu. Temel olarak saldırganlığının nedeni buydu: nedenli ya da nedensiz, derin mi derin bir korku."

Annem Boğaz'a bakan kayalardan birine oturuyor. Çok kötü oldu Annem. Sesi değişti. Önce gözleri değişmişti, şimdi de sesi değişti. Karelere bölündü sesi. Parçalandı.

"Annecim; ne oldu ki köpeğine?"

"Tam şurdaki gürgenin altına gömdü babamın şoförü onu. Tüm pis işlerini gören sadık yâveri. Ona benzeyen birilerini görmeye dahi dayanamam. Elleri ona benzeyen birileri, gözleri ona benzeyen birileri günümün kötü geçeceğini haber verir bana hâlâ."

"Annecim; ne oldu ki köpeğine?"

"Tahammül edemiyorlardı işte. Kusurlu olmasına tahammül edemiyorlardı. Evimizdeki her şey kusursuz olmalıydı. Annem kadar mükemmel olmalıydı. İğrenç yaratık! Kendini mükemmel zanneden acımasız, kalpsiz kadın!"

Annem yerden bir dal alıyor eline. Biliyorum köpeğini özledi. Özlüyor. Ne yapmışlar ki Annemin köpeğine? Kusurlu olsa da ne yapılır ki bir köpeğe?

"Kaza süsü verdiler. O camları mahsus kırdılar bahçede. Cam parçalarını mahsus ortalığa saçtılar. Onun ne kadar uslanmaz olduğunu, oraya buraya koşturup kendini keseceğini biliyorlardı. Belki de şoför kendi elleriyle yaptı."

Annem artık konuşmayacak. Yumruklarını sıktı. Böyle yapınca konuşmaz Annem. Konuşamaz.

Annemin kâbusunda boynu kesilen beyaz bir köpek var.

Anneme bunu yapmışlar. Köpeğinin boynunu camla kesmişler!

Kaza süsü! Annecim nasıl yaparlar sana bunu?

"Hadi gidelim artık buradan Bambim."

Annem önce gürgenin altına yürüyor tek başına. Yere eğilip kocaman bir taşı okşuyor. Annemin köpeği için bulup koyduğu mezar taşı. Köpeğinin başını okşar gibi uzun uzun okşuyor.

Annem köpeğiyle vedalaşıyor. Bana köpeğinin adını

söylemeyecek. Üzüntü yayılırmış ismini bilirsem. İsmiyle birlikte daha da yayılırmış.

"Koşarak kaçalım Bambim."

El ele tutuşup koşmaya başlıyoruz Annemle. Çıktık çabucak Boş Arsadan. Sokağın sonuna vardık. Arnavut taşlı yoldan aşağıya koşuyoruz şimdi. Merdivenlerden atlaya atlaya iniyoruz yola.

Boğaz karşılıyor bizi. Az önce Boş Arsanın yırtık kapağından gördüğümüz Boğaz, tam önümüzde akıntılarıyla güçlü ve temiz akıyor.

"Burdan hemen ayrılalım Bambim," diyor Annem. "Kötü hatıralar diplere çekmeden kaçalım."

Caddeden bir taksiye atlıyoruz. "Eminönü'ne," diyor Annem. "Annemin adımını atmadığı yerlere."

"Efendim?" diyor taksi şoförü.

"Size değildi ikinci kısmı. Eminönü'ne lütfen şoför bey."

"Annem yalnızca belli semtlerinde sürttü İstanbul'un. Onun asaletine ve mükemmeliyetçiliğine halel getirmeyecek semtlerinde. Kendini bir nevi sultan, prenses filan zannediyordu buzdan cadı."

"Ölmüş işte Annecim o zaten. Yok yani, bu şehirde de, bu dünyada da yok."

"Sana hiç anlatmadığım bir rüyam var," diyor Annem. "Sık sık içimi kanırtan bir kâbus. Ölmemiş meğer annem. Yaşıyormuş. Ben öldü sanıyormuşum. Hayatta kalabilmek için öyle sanmışım. Yaşıyormuş ve beni gözetliyormuş. Gözetletiyor, takip ettiriyormuş. Tam ondan kurtulduğuma emin olduğum anda, ortaya çıkmak için. Karşıma çıkıp 'Ben yaşıyorum' demek için. O ânın dehşetinde beni boğmak için. Yok etmek için."

"Annecim öldü ama anneannem. Eminim öldü. Yaşamıyordur, gözetlemiyordur seni. Takip ettiremez kimseye. Eminim."

"Ben de eminim kâbus görmediğim zamanlarda. Yoksa mirasını yiyemezdik Bambim. İnan, kuruşunu harcayamazdık. Mallarını mülklerini satamazdık. Öldüğüne o yüzden eminim: Yıllardır paralarını yiyebildiğimiz için."

"Ya baban Annecim? O da öldü çoktan; değil mi?"

Annem gözlerini dikmiş dışarıya bakıyor. İstanbul'u yiyor gözleriyle. Bu şehir Anneme iyi gelmiyor.

Başka bir şey sormuyorum. Başımı Annemin dizlerine yerleştirip uyuyakalıyorum.

Annemi yorup üzdüğü için bu denli, bu şehri hiç ama hiç sevmiyorum.

Hiçbir zaman sevmeyeceğim de.

GÜZELLİK HAPİSHANESİ

"Üçüncü Coconut Adam geliyor Anne!" Dalgaların arasından sıyrılıp Anneme doğru koşuyorum.

Annem bir palmiyenin gölgesindeki şezlongunda kitap okuyor.

Kışları sık sık Tayland'a gittiğimiz zamanlar. Bangkok'ta bir-iki gün kalıp sonra hemen adalara, okyanusa iniyoruz. En çok da Koh Samed'e. Bir an önce.

O adada sevdiğimiz birkaç plaj var. Hele bir tanesi var ki, küçücük. "Gizli plajımız," diyor Annem oraya.

Kumsalın bitip de kayalıkların başladığı yerde, plajın nihayetinde en tepede yalnızca iki oda var. Çok zevkli döşenmiş iki büyük oda. Annem ikisini birden tutuyor.

Odalardan biri yalnız kalmasın diye pastel boyalarımla orda resim yapıyorum. Hepsini yerlere dizip odayı donatıyorum. Yatağa çıkıp onları seyrederken uyuyakalıyorum bazen. Güneş perdelerden sızıp üstümde dans ediyor.

Annem gelip öperek uyandırıyor. Resimleri yerlerden toplayıp en sevdiklerimizle odamıza dönüyoruz.

"Esas odamıza," diyor Annem, "hadi Bambim."

Önümüzde uzanan bahçeye çıktığımızda çimlerin üstünde taklalar atıyorum. Perendeler atıyorum. Bayılıyor Annem. O hiç böyle üst üste perendeler atamazmış çocukken. "Belki perende atmak ne denli mutlu olduğunla ilgilidir Bambim. Ben üst üste iki tane bile atamaz, yana savrulurdum."

Kayalıkların üstüne yerleştirilmiş umulmadık bir yas-

tık gibi; yemyeşil, yumuşacık bahçemiz. Aşağıdaki okyanusa bakıyor. Bakıyoruz yani. Hamaklarımızda sallanarak dalgaları, kayaları, okyanusun sonsuzluğunu seyrediyoruz akşamüstleri. Güneş çekilirken el sallıyoruz Annemle. Güneş öyle yavaş ve güzel çekiliyor ki.

Geceleri kayalıkların üstündeki umulmadık bahçemizde, ay yalnızca bizim için salınıyor. Yıldızlar dağılıp saçılıyorlar. "Gizli bir düzen içinde," diyor Annem. "Gökyüzüne en yakın bahçe bizimkisi. Hiç kimseyle paylaşmak zorunda değiliz, yalnız bizim manzara bahçemiz Bambim. Başkalarının konuşmalarını duysaydık çizilirdi güzelliği."

Sabahları denizin dibinde olmak için kayalıklardan sekerek inip kumsaldaki şezlonglara yerleşiyoruz.

"Burası çok güzel Annecim," diyorum dalgalara koşarken. Okyanustan ve onun sersemletici dalgalarından ayrı kalamıyorum.

Deniz gözlüğüyle paletler aldık tam yanımızdaki büyük plajın marketlerinden. Dipleri seyredip midyekabukları arıyorum. Çıkardıklarımın çoğunun içi dolu. Gerisin geriye okyanusa atıyorum.

Habire çakıltaşları, mercan parçaları, midyekabukları topluyoruz. Odamız dolup taşıyor. Yandaki boş oda da doluyor topladığımız taşlarla, kabuklarla. Yalnızlığından kurtuluyor.

Coconut Adamlar gelip gidiyorlar. Bazen ufak hindistancevizlerinden, bazen büyüklerinden alıyoruz.

Ufakların içi yumuşacık; azıcık suları var. Coconut Adamın verdiği kaşıklarla içlerini kazıya kazıya yiyip bitiriyoruz. Büyük olanların içi su dolu. Ama sert sert içleri: koparıp ısıra ısıra yiyoruz. Hindistancevizi kabuklarını bahçemizde bir köşe yaptık, oraya diziyoruz.

Sonra Kuruyemişçi Adam var. Buz kutusunda mango salatası malzemeleriyle dolaşan. İnce ince doğrayıp mangoları, bir plastik tabakta sunuyor. Üstüne acı baharatlar ve fıstık parçaları dökerek. Bayılıyorum acılı mango salatasına. Dudaklarımı yakmasına bayılıyorum yerken.

Pareocu Adamın pareolarını açışını izlemeye bayılıyo-

rum. Bu plajda insanın canı hiç sıkılmıyor. Yapacak öyle çok şey var ki.

Ama en çok Annemle yandaki büyük plaja geçip denizin bittiği, yani nerdeyse çekildiği yerde, kumlara serildiğimiz zamanları seviyorum.

Okyanus çekilmeye razı olmuyor kumlardan. Dönüp dönüp dövüyor bizi. İçine çekip yutmaya çalışıyor.

"Bak nasıl celallendi yutamadı diye," diyor Annem. "Sıkı dur Bambim. Hiç kimse yakalayamaz bizi: okyanus bile." El ele tutuşuyoruz Annemle. Bacaklarımızdan tuttuğu gibi götürmeye çalışıyor okyanus. Götüremiyor ama. Yalnızca ıslatıyor, dövüyor; güldürüyor. Bırakıp gidiyor sonra.

Yemeklerimizi kaldığımız yerin kayaların üstündeki lokantasında yiyoruz çoğunlukla. Garson kız çok tatlı, yemekler çok güzel. Bize Tayca "merhaba" demeyi öğretiyor. "Nasılsınız" demeyi. "Teşekkür ederim" demeyi.

Annem yorulup sıkılıyor kızın şekerliğinden. "Taylandlıların bu şeker kaplı dışları!" diyor gözlerini kızdan kaçırıp. "Bi bu çeşitleri var: şekerden şeker çeşitleri kadınlarının. Bi de yılandan yılan olanları. Dragon Ladyler ya da Şeker Kız Candyler; ortası yok bunlarda yani."

"Annecim çok mutluyuz burada. Kimseler de bulamaz bizi. Artık burda kalamaz mıyız hep böylece?"

"Bir zaman sonra sıkıntımızdan patlayıp parçalara ayrılırız, inan," diyor Annem. "Görmüyor musun; burası bir güzellik hapishanesi. Hem yumuşarız burda. Unuturum her şeyi. Tehlikeleri fark edemez olurum. Onlarsa vakit kaybetmezler o zaman. İzimizi de bulurlar kolayca, tuzağa da düşürürler. Bu ada şimdilik huzurlu Bambim. Zamanımız dolunca geride bırakabilmeliyiz burayı da."

Sonra o gün geliyor. Koh Samed'den ayrılmamız gereken zaman.

Odalarımızı toplarken, kaldığımız yerin sahibesi Dragon Lady "Ne çok mercan toplamışsınız öyle," diyor kapıda belirip yarım yamalak İngilizcesiyle. "Bu adadan bunları götürmenizin yasak olduğunu biliyorsunuz; değil mi?"

"Bunları denizden çıkarmadık; ait oldukları yerden

kopartmadık," diyor Annem. "Sahilden topladık hepsini."

"Polis hapse atar sonra sizi," diyor Dragon Lady ısrarla. "Prison" derken iki elini kelepçelenmiş gibi yapıp yüzümüze doğru kaldırıyor.

"Saçmalamayın." Annemin sesi tırmanıyor. "İki-üç sahile vurmuş parçayı götürecek kızım hatıra olsun diye."

Annemin sözlerini anlamaya sözümona İngilizcesi yetmiyor. "Police take you to prison!" Kelepçe işaretini yüzümüze sokuyor. Yeniden.

"Belki de gidip polise ihbar eder bizi. Vermek zorunda kalacağımız rüşveti kırışmak üzre. Ya da sırf haftalık kötülük pratiğini yapabilmek için. Körelmesin içindeki kötülük damarı diye." Annem kadın defolup odamızdan gitsin istiyor. Odamızdan ve bu adada geçirdiğimiz güzel günlere ait hatıralarımızdan. Gitsin. Gitsin.

En nihayet gidiyor Dragon Lady.

Annem "Tüm bu gülücüklerin, şekerliklerin, yavaşlıkların, ulvi Budistliklerin altında dünyanın en acımasız hapishaneleri, en ağır işkenceleri, en gaddar olabilen insanları yatıyor," diyor. "Dayanamıyorum onların bu ağır sahtekârlıklarına. Zehri bir kâsede zehir olarak sunmalarını yeğlerim. Çocuk kandırır gibi eritilmiş şeker diye değil."

Annem "polis" kelimesine dayanamıyor zaten.

"Huzurumuzu kaçırdı bu kadın Bambim. Sabahı beklemeyelim. Biz hemen burdan gidelim."

Sırt çantalarımıza birkaç parça eşya tıkıştırıp yandaki büyük plaja geçiyoruz. Bizi adadan götürebilecek son motoru yakalamaya.

"Odaya doldurduğumuz taşları Dragon indirtir eminim sahile." Annem sırıtıyor motorda. "Bu hizmeti için ona para bırakmamıza dahi gerek kalmadı."

Odalardan birindeki kocaman yatağın üstüne çakıltaşları, mercan parçaları ve midyekabuklarıyla bir baştan öbür başa FUCKING yazıp bıraktık Annemle.

İkinci odanın yatağına ise: BITCH!

"Ne olduğunu söylemiş olduk ona," diyor gözleriyle denizi tararken. "Eminim kabullenme seviyesine asla ulaşa-

mayacak diğer kaba ruhlar gibi. Ama hiç olmazsa kim olduğunun anlaşıldığını ilan edip öyle ayrıldık."

"Çok güzel oldu yazımız Annecim," diyorum başımı göğsüne dayayıp. İçime denizle karışık Anne Kokusu doluyor. Mutluluktan çatlayacak gibi oluyorum.

"Sanat eseri gibi oldu Bambim," diyor Annem. "Ama benim tek ve en güzel eserim sensin."

O adada çok mutlu olmuştuk Annecim. Dragon Lady bile mutluluğumuzu elimizden kapamamıştı. Çakıltaşlarından yazımız çok güzeldi.

Sen çok güzeldin. Günlerimiz çok güzeldi. Onlar bizi yakalayıncaya kadar, kimse ne denli mutlu olduğumuzu hayal bile edemezdi.

REHİNE

O ülkeye yalnız bir kez gideceğiz: Tunus'a.

"Çok demode bir otel," diyor Annem ilk vardığımızda. "Baksana, her şeyleri altmışlardan kalmış gibi. Onun için de çok hoş, huzur verici."

Ben küçüğüm daha. Annemin arzu ettiği kadar küçüğüm.

Annem Tunus'ta yaşananları hiç hatırlamadığımı, bilmediğimi zannedecek yıllarca. Ben de öyle sanacağım. Pek hatırlamadığımı, hiç hatırlamadığımı. Hemen hiç.

Gittiğimiz ülkeleri sayarken Tunus'u hiç saymayacak Annem. Oraya hiç gitmemişiz gibi yapacak; benim de öyle yapmamı temenni ederek.

Ben de öyle yapacağım.

Uzun zaman hatırlamayacağım da Tunus'u. Hiç düşünmeyeceğim. Sonra, yıllar sonra bir gün, bir renk yüzünden, turuncu: evet, turuncu bir plastik tabak görmemle birlikte her şey zihnime üşüşecek. Çok net. Kare kare. Sahne sahne. Siyah beyaz. Bir tek tabak turuncu.

Biz Tunus'tayız Annecim. Ben küçüğüm daha. Kenarları tahta bez şezlonglarda senin kucağında oturacak kadar küçüğüm. Boyama kitaplarımla dolaşacak kadar. Bütün gün boyama yapıyorum.

"Sardırdın bu boyama işine Bambim," diyor Annem gülerek. "Başını bile kaldırmıyorsun."

O zaman çok daha açık sarı ve bukle bukle saçlarım. Oyuncak bir bebeğe benziyorum. Kafamı kaldırıp gülümsü-

yorum Anneme. "Pamuk Prenses'in elbisesini sen boya Anne! Hani çizgili, çizgili boya ama."

"Peki bebeğim," diyor Annem.

Annem elbiseleri çok güzel boyuyor. Bir sürü desen veriyor bir sürü sıkıcı, aptal elbiseye. Üstlerine çizgiler, yıldızlar, daireler, tuhaf şekiller çiziyor. Onları ince ince işliyor boya kalemleriyle. Her elbise bambaşka oluyor. Dünyanın en tuhaf, en güzel kumaşlarından dikilmiş oluyor her elbise.

Kumların üstündeki masamızda boyama yaparken, birden Annemin yüzünden tüm canlılığın, mutluluğun çekildiğini görüyorum. O yaşımda bile hissediyorum.

"Ne var; noluyo Anne?"

"Bir şey yok bebeğim. Sen boya yapmaya devam et. Ben gidip odamızdan kovanla kum oyuncaklarını getireyim."

"İstemiyorum ki!"

Annem odamıza doğru koşmaya başlıyor. Şaşkın şaşkın arkasından bakıyorum. Beni bırakıp hiçbir yere koşmaz ki Annem. Ne oldu ki?

Yanımızdaki boş masaya doğru iki yaşlı kadın yürüyorlar. Biri diğerinin koluna girmiş. Çok yavaş yürüyorlar. İki kum yengeci gibi. Merakla onlara bakıyorum.

Nasıl hissettiğimi bilmiyorum; ama Annemi onlar kaçırttılar, ta uzaktan gelişlerine bakarken içimde duyuyorum.

Saçları bembeyaz olan yaşlı kadının gözleri görmüyor. Onun için girmiş daha genç görünenin koluna. Onun için başını havaya doğru kaldırmış, hiç göremeyeceği uzaklıklara gülümseyerek bakıyor.

Ben de büyülenmiş gibi bu kör yaşlı kadına bakıyorum. Masallardaki ninelere benziyor. Başının arkasındaki küçük topuzu, beyaz yakalı siyah ipek elbisesi, fildişi broşu filan; her şeyiyle tam öyle. Masallardaki iyi kalpli görünen kandırıcı ninelere benziyorlar. Her ikisi de.

"O koşarak giden hani, şeyin kızı değil miydi?" diyor Yaşlı Kör Kadın. "O öldürülen kadının?"

"Şşşt," diyor diğeri. "Küçük bir kız oturuyor masada."

"Onun kızıdır," diyor. "Annesi öldürüldüğünde hami-

leydi. Duyduğum kadarıyla o gün bu gündür yüzünü kimse görmedi. Bana kalırsa kaçıyor. O işin içinde bir iş var."

Türkçe konuşuyorlar. Annemle benim dilimden. Üstelik benim Annemden bahsediyorlar. Benim Annemi tanıdılar ve Annemden bahsediyorlar. Kötü kötü.

Bizi kimsecikler tanımaz ki. Kimse Annemden bahsetmez ki. Tuhaf ve rahatsız edici bir şeyler olduğunu, en içimde duyuyorum. Boyama kitabımın başında ağlamaya başlıyorum.

"Bak ağlıyor çocuk," diyor Öbür Kadın. "Duydu seni; kuzum biraz alçak sesle konuş demiyor muyum mütemadiyen sana? Nasıl gördün, tanıdın ki kızı hem? Belki de o değildir. Benzetmişsindir. Nasıl tanıyabiliyorsun hâlâ herkesi?"

"Kokusundan," diyor Yaşlı Kör Kadın. "Geçmişin ve korkunun kokusundan." Sesini alçaltma ihtiyacını hissediyor. Ama öylesine tiz, çocuksu bir sesi var ki, her kelimesini duyabiliyorum.

Her kelimesi yüreğime anlayamadığım bir sertlikle nüfuz ediyor. Sarsıla sarsıla ağlıyorum.

"Al getir küçük kızı bizim masaya."

Öbür Kadın tam yanı başımda çok tedirgin edici bir gülümsemeyle dikiliyor. Açık bir yara gibi gülümsüyor. Çok mavi gözleri var. Nerdeyse kör mavi gözleri. Saçlarımı okşuyor konuşurken. Çok korkuyorum ondan. Dişleri, bebek dişleri kadar ufak ve beyazlar. Yaşlı bir suratta bebek dişleri. Çok korkunç duruyorlar.

"Bak biz de Türküz evladım. Türksünüz siz, değil mi? O teyze bak tanıdı anneni. Anneannenin komşusuyduk eskiden biz."

Yandaki masadan görmeyen gözleri bana dikili Kör Kadın gülümseyerek başını sallıyor. İncecik, bembeyaz, buruşuk elleriyle "gel" işareti yapıyor bir yandan. "Hadi yanımıza gel bakim güzel bebek."

"Annecim! Annecim! Annecim!" Oturduğum yerde katıla katıla ağlamaya başlıyorum.

Hiç rastlamamamız gereken birilerine rastladık. Hiç görmememiz gereken birilerini gördük. Başımız çok fena

belada. Bütün kalbimle hissediyorum. Annecim, ne olur gel kurtar beni.

Öbür Kadın beni okşamaya başlıyor. "Ağlama küçük kız. Tanıyoruz biz sizi. Seviyoruz hem. Nasıl da tatlıymış, güzelmiş. Gel de dondurma ikram edelim sana. Şunun güzelliğine bak, abla!"

Buz gibi soğuk, kemikli elleriyle beni kavrayıp iskemlemden kaldırıyor. Zorla kucaklayıp masalarına taşıyor. Endişe ve korkudan büzülüyorum, ufalıyorum. Annecim, çok korkuyorum. Kötü nineler beni kaçırdı. Gel çabuk, kurtar beni!

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Kâbuslardaki gibi. Çok uzun ya da çok az zaman. Onların masasında içimi çeke çeke, hıçkırıklarımı yutmaya çalışarak oturuyorum. Durduramadığım yaşlar, yanaklarımdan aşağılara kayıyorlar. Önümde kocaman bir tabakta bir dondurma yığını duruyor.

Kocaman turuncu plastik bir tabakta. Beyaz ve siyah dondurma topları. Çikolata ve kaymak. Bir kaşıkla yakaladığı dondurmaları, zorla ağzıma sokmaya çalışıyor Öbür Kadın.

"Hadi ama, bak ne güzel. Keçi sütünden çok lezzetli bir dondurma. Hadi bak, ye ama güzel bebek. Senin için ısmarladı ablam."

Kör Kadın elini uzatıp omzumu sıkıyor. "Niye ağlayıp duruyorsun ki? Ye ama dondurmanı. Bak yok annen ortalıkta. Belki bizim küçük kızımız olursun artık. Bizim olur, bizimle dolaşır; ne dersin hemşire?"

Gülüyorlar. Birbirlerine bakıp, bakmayıp, ellerini değdirerek birbirlerine neşe içinde, benim üzüntüm, korkum, ağlamam nerdeyse onlara iyi gelerek; gülüyorlar, eğleniyorlar. Kaçıracaklar! Annecim, nerdesin? Gel kurtar beni. Çalacaklar kötü nineler beni senden.

Bacaklarımın arasından, artık tutamıyorum, çişim bez iskemleye yayılıyor. Görmesinler. İşediğimi görmesinler. Fırına atarlar beni. Annem bulamaz bir daha. Yakarlar. Annem kurtarmaya gelmeden yok ederler.

Genç bir garson çocuk masaya yanaşıp Öbür Kadın'ın

kulağına bir şeyler fısıldıyor. Panikle kalkıyor kadın masa dan. Otelin önündeki bahçeye doğru koşmaya başlıyor.

Kör Kadın benimle eğlenmesini kesip "Nereye gidiyor sun?" diye bağırıyor arkasından. "O mu çağırttı seni? Gitm sakın! O kim biliyor musun?"

Elini uzatıp elimi yakalıyor. "Bak rehine aldım seni. Ka til anan bi şey yaparsa kız kardeşime diye rehine aldım. Kı lına zarar gelsin, görür gününü!"

Birden olanca gücümü toplayıp elini silkeliyorum. İs kemleden atladığım gibi koşmaya başlıyorum.

"İmdat! Kardeşimi kurtarın çabuk! Öldürüyor kız kar deşimi! Öldürüyor bahçede!" diye bağırmaya başlıyor Kö Kadın o korkunç kız çocuk sesiyle.

Annem beni bahçede yakalıyor ona doğru koşarken Kucağına alıp öpücüklere boğuyor. "Güzel bebeğim hemen unut her şeyi. Hiçbir şey olmadı. Burayı sil at aklından. Bu raya hiç gelmedik. Silindi. Bak hepsi gitti. Püfff! Bak gitt bütün görüntüler, sesler. Uçtu, gitti!"

Onca yıl sonra turuncu plastik bir tabakla her şeyi si baştan hatırlıyorum. Turuncu bir düğmeye basılmış gibi Büyüğüm artık. Anneme söylemiyorum.

Hatırladıklarımı söylemiyorum. Ne gerek var ki?

OFİSTEKİ SEKRETER

Tamam, iyi bir adam değildi.

Kötü bir adamdı: düpedüz kötü bir adam.

Bi dediği bi dediğini tutmaz! Lafının başıyla sonu bile birbirini tutmazdı. Patron lafı adını takmıştık aramızda. Bizlere hesap vermek zorunda değildi tabii ki de. Gıkımız çıkmadan, öylece dinlerdik mecburen.

Ama bir insan bu kadar mı söylediklerinin arkasında durmaz, aldırış etmez!

Her laf, her lafı yani, döndürür çevirir yani: Sonunda her şey onun işine gelir. Ona yarar. O hale getirir.

Çalışma saatlerimiz, iş koşullarımız, maaşımız: Allem eder kalem eder kazıklar insanı. Hep onun dediği olur. Üçüncü dediği, beşinci dediği: Bi dediği bi dediğini tutmaz demin de söylediğim gibi.

Ama en sonunda onun en işine gelen şekil olur. Senin en işine gelmeyen şekil tabii ki de. Yani otelde çalışan herkes için bu, böyleydi.

Tamam, sinir ediyordu hepimizi. Bi de laf sokuşturma huyu vardı. Herkesleri, her birimizi yani en sinir edecek lafı bulur, sokuşturur.

Biz çalışanıyız sonuçta. Ne gerek vardı ki?

Uzaklardan gelmiş; yükselmiş, yükselmiş. Otel sahibi olmuş. Otel zinciri sahibi olmuş. Hani öyle diyorlar ya gazetelerde: başarı hikâyesi.

Dışardan bakanlar çok beğenirdi onu. Böyle onu özü sözü bir, dürüst mü dürüst zannedenler yok muydu! Öyle oldu-

ğuna inanırlar: Aman ne şahane adammış, ne iyiymiş, şuy muş buymuş! İnsanı deli ederler yani. Sen gel, bi de bize soı

Yıllarca yanında çalışınca anlıyorsun. Yorulup beziyor sun. El kol işaretleri yapardık arkasından. "Aa! Yanar döne acayipsin"i söylerdik. Ama hep arkasından. İşimizi kaybet mekten korkuyorduk tabii ki de.

Zaten o kadar kolay adam kovardı ki. Bugün canım ci cim olduğu, yanından ayırmadığı müdürünü, yarın kapınır önüne koyuverir! Gözünün yaşına bakmaz insanın. Öyl haindi de. Onca çalışanı vardı, bi tek Allahın kulunun onı sevdiğini, gerçekten sevebildiğini sanmam yani.

Kandırdıkları da ağzının payını alırdı. Sonunda uyanır lardı da, neye yarar? Hep o kazanırdı.

Kadınla niye kavga ettiler, ne geçti aralarında hiçbir fik rim yok. Biri bir müşteri, öbürü de otel sahibi sonunda. Ya ni önceden birbirlerini görmüş olduklarından bile emin de ğiliz hiçbirimiz.

Kadınla kızından, bizim çocuklar bahsediyorlardı habi re.

Özellikle kızından. Şöyle güzelmiş de, böyle tatlıymış da. Kız daha küçük sayılırdı. Tam genç kız sayılmazdı yani On üç-on dört yaşlarındaydı anladığım kadarıyla.

Sulanamıyolardı da bizimkiler çocuk olduğu için. Ama ağızlarının suyu aka aka anlatmadan da duramıyorlardı Saçları şöyle, gözleri böyle, bacakları şöyle, poposu böyle!

Ben de gördüm bikaç kere. Uzağımızdan geçerken işa ret ettiler. Tamam çok güzel bir kızdı tabii ki de. Ama anne si, kılık kıyafetleri filan. Böyle normal değillerdi. Buraya öy le müşteriler gelmez zaten.

Türk gibi değillerdi. Ama Alman gibi de değillerdi, Rus gibi de. Nerden çıktıkları, nerden geldikleri belli değil. Baş ka bi dünyadan çıkmış gibiydiler.

Çok yalnız olmaları, çok uzun kalmaları otelde. Mevsim iyi değilken kalmaları. Denize girilecek gibi değildi. Soğu muştu havalar. Güneş müneş de yoktu. Ama uzun uzun kal dılar otelde. Belki o kadar uzun kalmasalardı kimse onlar fark bile etmezdi.

Patronun odasına ilk ben girmedim. Hayır. En yakın arkadaşım girdi imzasını almak için. Öyle bir çığlık attı ki!

Ben böyle bir çığlık duymadım hiçbir insandan şimdiye kadar.

Belki o kadar bağırdı diye arkadaşım; ben girdiğimde, dondum kaldım. Öylece bakakaldım. Daha önce boynu kesilmiş birini görmemiştim hiç tabii ki de. Baktım da baktım başkaları doluşuncaya kadar odaya.

Masanın üstünde duran maket bıçağıyla kesmiş boynunu. Atardamarını çok ustaca kesmiş. Sonradan öyle dedi polisler. Başını arkaya atmış; öyle rahat bi çalışma koltuğu vardı, boynunu görmesen uyuyor sanırsın. En nihayet biraz huzur buldu sanırsın yalanlarından dolanlarından. Sırf yüzüne bakarsan huzur içindeydi.

Öylece uyur gibi, kaykılmış iskemlesinde oturuyordu cesedi.

Maket bıçağını masasından kapıp kullanmış. Sonra da oracığa, aldığı yere bırakmış kadın. Zaten hep öyle yapıyormuş. Okudum sonradan gazetelerde. Etrafta ne varsa onları kullanıyormuş.

Şişe, çakı, kül tablası, maket bıçağı. Çok kızıp üzülüyor herhalde bir şeylere. Kendine söylenenlere, yapılanlara çok üzülüyor, sinirleniyor. Bakıyor etrafta ne varsa. Yanında bi şeycikler yok yani öldürmek için.

Gözü kararıyordu herhalde. Böyle şeyler konuşuldu, yazıldı sonradan. Bizim patron da işin içinde olduğundan okuduk hepsini, konuştuk aramızda günlerce.

Ne biçim konuşuyorum ben de? İşin içinde olduğundan filan diyorum. Üzüldüm mü, şaşırdım mı?

Üzüldüm ve de şaşırdım tabii ki de.

Ben mesela bi insandan bu kadar çok kan çıkacağını, bu kadar çok kanı olduğunu bir insanın, bilmezdim. Nasıl böyle bütün önü, üstü başı!

Masasının önü sonra!

Nasıl fışkırmış kanlar. Ne çok kanı varmış o ufacık adamın. Bir altmış filandı boyu. Ama ufak tefek de olsa, bi insanın içinde bu kadar çok kan oluyor demek ki. Sağı solu is-

kemlesinin, yerdeki ipek halısı filan, nasıl batmış. Kan içir de kalmış yani.

Sonuç olarak kadın, onun için çalışmıyordu ki. Yar mecbur değildi ki bizim gibi onun yalanını dolanını, hair liklerini çekmeye.

Müşteri işte! Çekip gidebilirdi. Çekip gidecekti. Niye ö dürüyorsun ki patron adamı? Niye alıyosun ki başına belayı

İlk de değilmiş. Demek çok sinirliydi. Bozuktu kafas Birilerine, bi şeylere katlanamıyordu.

Kızıyla ilgili bi şeymiş. Öyleymiş galiba. Bi laf mı etmi bizimki bunlara? Bi şeyler mi yapmış? Tam anlaşılamac da, konuşuldu öyle ortalıkta.

Aslında, neden sataştı? Müşteri sonuç olarak onlar bu rada. Bu da koskoca patron.

Ama işte çenesini tutamazdı. İlla bi laflar sokuşturaca sağa sola. Kendini buraların kralı zannediyordu. Öyle hc rozlar gibi, dimdik bi yürüyüşü vardı ortalıkta.

Oh oldu!

Ya ne dedim şimdi ben? Yani öyle kast etmedim. Tab ki de yazık oldu adamcağıza. Sonuç olarak patronumdu Bunca yıl ekmeğini yedim.

Hoş, elinden geleni ardına koymadı, o ekmeği zehirle mek için. Hayatı burnumuzdan getirdi de getirdi! Rahat yü zü göstermedi inatla.

Sanki çalışanlarına eziyet etmek, özel zevkiydi. Ben ya ni böyle hain bir adam hayatımda görmedim. Görmem d inşallah bir daha hayatımın sonuna kadar. Bu kadar köt bir insanla çalışmak zorunda kalmam.

Nasıl bağırmadı da, nasıl hiçbi şey duymadık!

Çok aniden kesmiş anlaşılan boğazını. Öyle tahtınd oturur gibi otururken bizimkisi odasında.

Kendinden, yerinden o kadar emindi ki!

Sonra gidip check-out'larını bile yapmışlar. Kızı yapmı yani. Kadın da iyi kötü eşyalarını toplamış. Duş almış, üstü nü değiştirmiş.

Bi sürü şeylerini bırakmışlar gerçi odalarında. Bi sür giysi, örtü, çerçöp, dallar, taşlar filan.

Dopdoluymuş odaları çekip gittiklerinde. Bikaç parça eşyalarını aldıkları gibi, taksiye atlayıp havaalanına gitmişler.

Ama hep öyle yapıyorlarmış. Küçücük çantalarla kaçıvermeleri gerekir tabii ki de.

Üzüldüm mü? E üzüldüm. Bi can gitti netice olarak. Ama bu dünyada en çok kimin ölüsünü görmek istersin diye sorsalardı, bizim patronunkini derdim. O da hakikat. Ne çok kanı varmış, ne çok kan akıtmış etrafa. Kadına kızamadım tam olarak yani. Sanki cümle âleme yıllardır çektirdiklerinin intikâmını aldı.

Bizlerden biri yapsaydı hiç şaşırmazdım. Kısmet, o kadınaymış. O güzel kızın annesineymiş.

Diyecek bi şey yok tabii ki de.

MAKAM MERCEDES'İ

Ben küçüğüm daha.

Çok küçük değilim ama. Hatırlayamadığım zamanlardaki kadar küçük değilim. Her ayrıntıyı çok net hatırlıyorum.

Londra'da uzun uzun kaldığımız zamanlar işte. Şehrin oyuncakçılarından bir dolu oyuncak alıp her gün odalarımıza taşıdığımız zamanlar.

"Bak bu şehrin kaldırımları ne kadar geniş," diyor Annem. "Bebeğinle rahatça oraya buraya gidebileceğin kadar geniş. Yine de metroya asla binemezsin. O merdivenleri inip çıkmak için, puseti kaldırıp indirmek için, daima iki kişi gerekir. Bir kadının tek başına bir bebeği olamazmış gibi. Tüm hayatların buna göre ayarlanmasını isterler Bambim. Oysa ben seni tek başıma büyütebildim. Onların merdivenleriyle, kaldırımlarıyla, döner kapılarıyla tek başıma baş edebildim. Senden, bana getirdiğin mutluluktan güç aldığım için tabii ki."

El ele tutuşmuş parktaki Peter Pan heykelini ziyaret etmeye gidiyoruz Annecim.

Kuşlar da çok canlı bugün. Sen de.

Günlerce odamızdan çıkamadığımız zamanlardan kurtulduk işte. Yorganların altında gündüz televizyonunu izledik saatlerce. Haftalarca odamızdaydık. Kilitliydik.

Alkolik ev kadınlarını, onların anneleri yüzünden alkolik olduklarını söyleyen kızlarını izledik. Habire bağırıyor ve ağlaşıyorlardı.

Karılarının en yakın arkadaşlarıyla kaçan adamların o kadınlarla ve kadınların birbirleriyle kavgalarını izledik. Ağza alınmayacak küfürler savuruyor, el kol hareketleri yapıyorlardı.

Uyuşturucu bağımlısı kızların anne babalarını suçlamalarını, anne babalarının onlara haykırmalarını izledik. Sonra da birbirlerine sarılıp hıçkırıyorlardı.

Bütün gün televizyonda her türlü korkunç şeyi izledik.

"İğrendiriyorlar beni banallikleriyle. Onlarla aynı dünyayı paylaşmak zorunda olduğumuzu hatırlatıp içimi taşlaştırıyorlar," dedin ikide birde.

"Burası çok kötü bir yer. İçlerindeki bunca kesif kötülüğe karşın, en temel akıl inceliklerinden yoksun kaba ruhlarla tepeleme dolu bir yer."

"Onlar çoklar ve kötüler. Bizse yapayalnızız Bambim," dedin.

Bir sürü şey söyledin içini ne kadar fena ettiklerine dair. Ama onları seyretmeye devam ettin Annecim. Çünkü elinden daha iyisi gelmiyordu O Vakitlerde. Öyle dedin.

Sonra işte O Vakitler çıktı gitti hayatımızdan. Otelimizin hemen önündeki caddeye açılan umulmadık bir kapısı var Hyde Park'ın.

O kapıdan girip uzun uzun yürüyoruz. Peter Pan'ın o güzel heykelini ziyaret ediyoruz.

Ayakkabılarına elimizi sürtüyoruz. Sonra ellerimizi birbirine sürtüp bir dilek tutuyoruz. Birbirimize söylemeyeceğiz ki, uçup gitmesin dileğimiz. Sakladıkça gerçekleşsin.

Peter Pan uğurlu çünkü. Uğurlu ve sihirli. Heykeli de öyle. Dilek heykeli.

Oyuncakçılara gidiyoruz. Kitapçılara gidiyoruz. Yine oyuncakçılara. Yine kitapçılara gidiyoruz.

Odamızın büyük bir kısmını kaplayan kocaman yatağımızdan, bayıltıcı yorganımızdan ve tam karşımızdaki pencerenin önünde duran televizyondan kurtulduk.

Çok sevinçliyim Annecim. Habire Londra sokaklarında yürüyoruz. Sen bana şimdi kullanılan pusetlerin çok daha akıllıca tasarlanmış olduğunu anlatıyorsun. Üç ayrı model

puset denediğin halde, ben yürümeye başlayıncaya kadar ne kadar zorlandığını anlatıyorsun. Londra'da bile.

"Allahtan on aylıkken yürüdün bebeğim. Dayanamadın bana kalırsa çektiklerimize ve çabucak yürüdün. Annesini asla üzmeyen, mükemmel bebeğim benim."

Hiçbir anne çocuğunu senin beni sevdiğin kadar sevemez Annecim. Başka anneleri ve çocuklarını tam bilmiyorum ben. Filmlerden ve kitaplardan biliyorum. Bir de bir Anne Karga kadar anne olamayan anneannemi biliyorum işte.

Ama biliyorum, eminim Annecim. Başka annelerin sevgileri, çocuklarını bir başlarına büyütmelerine yetmez. Sen bunu yapabildin. Her şeyi gerçekleştirebilirsin Annecim. Her şeyi.

En büyük oyuncakçıdayız o gün. "Benim çocukluğumda çok seçkin bir yerdi burası. Muhteşem anneannenin kızına oyuncak bebek beğenebileceği kadar seçkin bir yerdi."

Hiçbir zaman istediğin bebekleri aldırmamış sana anneannem. Yalnızca onun istediği bebekler alınmış. En pahalıları. En süslüleri. Ve en soğukları.

"En ruhsuz bebekleri seçip bana onları alırdı. Aynı kendini hatırlatan buz kraliçelerini."

Oyuncak arabalara da bakmaya karar veriyoruz. Oysa ikimiz de sevmiyoruz metal arabaları. Biz en çok kocaman, yumuşak hayvanları ve tuhaf, komik yüzlü bebekleri seviyoruz. Onlardan alıyoruz.

Ortadaki bir vitrinde Alman malı metal arabalar duruyorlar. Çok ünlü bir markanın bire bir kopyaları. Kapıları açılıyor, bagajları. Aynaları, camları, silecekleri ve her şeyleriyle mükemmeller.

"Asscars for assholes," diyor Annem. Sonra iki parmağını dudaklarına bastırıyor.

Benim duymamı istemediği küfürlü laflarından sonra hep yaptığı gibi.

Gülüşüyoruz. Annem o kadar neşeli, eğlenceli ki. Başka hiç kimsenin annesine benzemiyor benim Annem. Eminim.

Siyah bir Mercedes'in önünde kalakalıyor. "Bak, dedenin makam Mercedes'i: aynı yıl, aynı model. Mercedes kullananlardan nefret ederim ben. Bana babamı hatırlatırlar. Ve dünyadaki diğer kibirli gaddarların hükümranlığını."

Annem oyuncak Mercedes'in durduğu vitrinin önünde çakılıp kalıyor.

"Annecim; iyi misin? Annecim, hadi gidelim burdan. Annecim iyi misin?"

"Dur Bambim." Çok diplerden çıkmaya çalışıyor. Annem benim yanıma dönmeye çalışıyor. Biliyorum.

Tezgâhtarı çağırıyor yanımıza. Vitrin açılıp paket yapılıyor. Makam Mercedes'ini satın alıyoruz.

Mağazadan çıkar çıkmaz paketi yırtıyor. Büyük bir öfkeyle kaldırıma fırlatıyor Mercedes'i. Oyuncak araba bana mısın demiyor. Mükemmel sağlamlıkta bir Alman imalatı.

Annem yerden alıyor Mercedes'i. "Hadi koş benimle Bambim."

Oralarda zamanında anneannemin giysilerini aldığı lüks bir mağaza var. Bazen kafeteryasında yemek yiyoruz Annemle. Ne kadar korkunç giysiler sattıklarına bakıp eğleniyoruz.

Koşa koşa o mağazaya girip en üst kata çıkıyoruz. Kafeteryanın balkonundan aşağı atacak Annem Mercedes'i. Biliyorum.

"Hayır Annecim. Hayır. Hayır! Ya aşağıda bi çocuğun kafasına gelirse."

"Ben çok dikkat edip öyle atıcam Bambim."

"Hayır Annecim. Lütfen. Lütfen Annecim."

Annem elimden yakalayıp sarsıyor beni. "Annen hak etmeyen hiç kimsenin kılına zarar vermez. Bana güven Bambim."

Aşağıya fırlatıyor Mercedes'i. Caddeye doğru savuruyor. Yamuluyor Mercedes. Yine de koruyor Mercedes'liğini. Mükemmel Alman imalatı.

Üstünden arabalar geçiyor biz aşağıya ininceye kadar. Annem beni kaldırımda bırakıp caddeden Mercedes'i alıyor. Hurda araba yine de azimle Mercedes'liğini koruyor.

Sonra banyomuzda üstüne ispirto döküp ateşe veriyoruz. Yanık haliyle bile Mercedesliğinde ısrarlı. Bir torbaya koyup geceleyin parkta Peter Pan'ın oraya götürüyoruz.

"Gömeceğiz şimdi bu kalıntıyı," diyor Annem. "Dedenin yaptığı bütün kötülüklerin gömülmesini istediğimiz gibi, bu oyuncak arabanın da gömülmesini istiyoruz. Değil mi Bambim?"

"Evet Annecim."

"Onun anılarımızdan defolup gitmesini istediğimiz gibi, makam Mercedes'inin de yok olup gitmesini istiyoruz."

"Önce hurdaya çevirdik. Sonra da yaktık Annecim."

"Olsun Bambim. Sen gaddar insanların hainlik menzilinin ne kadar uzun olduğunu bilemezsin. Öğrenmeyeceksin de hiç."

Oyuncak Mercedes'i Peter Pan'ın oralardaki iki ağacın arasına gömüp üstünde tepiniyoruz. Gömdüğümüz yeri iyice ezberlememi istiyor Annem.

"Her geldiğimizde üstünde tepinir, etrafta kimseler yoksa da işeriz."

Şaka yapıyor biliyorum. Annem bu lafları sesinde kuşlarla söylüyor. Tamam biraz yırtıcı kuşlar. Ama kimsenin kalbini gagalamazlar.

KORKUNÇ ÇİFT

Annemle bir kar otelindeyiz.

Her gün birkaç saat kayak dersi alıyorum. Kendini çok yakışıklı ve esprili zanneden bir aptaldan.

"Yüzmek kadar önemli değil tabii ki," diyor Annem. "Ama iyi kaymanda da yarar var bebeğim. Hayatta kalmaya dair yetenekler bunlar."

Çocukken ben, bazı kışları kar otellerinde geçirirdik. O zamanlar çok güzel kayardım.

"Bir kar tavşanı gibi," derdi Annem, "karlarla bütünleşip nasıl da kayarmış benim bebeğim."

Unutmamış bedenim kaymayı. Birkaç gün içinde iyice alışıyorum. Yeniden işte, Annemin kar tavşanı oluyorum. Ama yanımda kayak hocası olmadan kaymama izin vermiyor Annem. O salağın zırva şakalarına ve hiç kapanmayan çenesine mahkûmum.

"Başına bir şey gelir diye içim içime sığmaz Bambim. Sürekli kaygılanarak bekleyemem seni odada. Salak malak, birisi olmalı kayarken başında."

Annem kitap okuyor ve sigara içiyor odamızda. Camdan pisti seyrediyor ve sigara içiyor. Annem artık haddinden fazla sigara içiyor. Sabahları uyandığında saatlerce öksürüyor.

"Bu kadar teselliyi bana çok görme Bambim. İhtiyacım var işte bu merete. Hem sen odadayken bir tane bile içmiyorum. Tutabiliyorum işte gerektiğinde kendimi."

Yalnızca otelin havuzunda yüzdüğüm zamanlarda aşa-

ğıya iniyor Annem. Bazen beni izlerken kronometre tutuyor. Siyah bir defteri var derecelerimi yazdığı.

"Dünya şampiyonum! Benim gizli dünya şampiyonum. Elli metrede senin yaşında bu dereceyi kimsenin yapabildiğini zannetmiyorum."

Kar otelinin lokantasında yiyoruz bazen akşam yemeklerimizi. Kimseler inmeden ya da herkes yedikten sonra. Kimi zamanlar da tepsi hazırlayıp götürüyorum. Annem son sıralarda çok az yiyor. Canı hiçbir şey istemiyormuş. Doymuş her şeye ve sıkılmış yiyeceklerden.

Annem bazen O Vakitlere girer gibi oluyor. Yüreğim ağzıma geliyor Annem O Vakitlerde yitip gidecek diye. Ama ucundan sıyırtıveriyor.

"Ucundan sıyırttım Bambim. Hiç fena sayılmam. Hatta kendi standartlarım için oldukça iyiyim."

"Standartlarım" derken gülmeye başlıyor. Tıkanıyor nefesi. Öksürüyor, öksürüyor. Annemin vücudu artık sigarayla bu yakınlığı kaldıramıyor.

Sonra birden kar oteli tıkabasa doluyor. Hafta sonlarının doluluğu gibi filan değil. Sömestr tatiliymiş: Otel birden bir sürü çocuk, onların anneleri babaları, bakıcıları; otel birden nefes alamayacağımız kadar doluyor.

Annemin bunca kalabalıktan nefes alamaz hale geldiğini görüyorum. Annemin gücünü gözlerimin önünde her gün daha da, daha da yitirdiğini. Görüyorum.

"Biraz toparlanayım kaçarız buradan. Varlıklarıyla beni soluksuz bıraktılar. Nerden aklıma gelirdi ki sömestr tatili?"

Sıska bacaklı, püskül saçlı, sevimsiz iki küçük oğlunu havuzda yüzdürmeye meraklı genç bir kadın var. Kısa kesilmiş sarıya boyalı saçları, havaya kalkık burnu, kocaman kocaman kahverengi gözleriyle saçma filmlerdeki kadınlara benziyor.

"Hollywood yaratığı!" diyor Annem. "Aşırı şirin, aşırı konuşkan, girişken. Korkunç! Senin havuza indiğin saatleri mi kolluyor, merak ediyorum. Ona ne kadar rastlamak istemezsem, o kadar karşıma çıkıyor!"

Annemle selamlaşmaya çalışıyor. Benimle konuşmaya çalışıyor. Bana "Güzel kız" diye hitap ediyor ve Annemin cinlerini tepesine çıkarıyor; görüyorum.

"Aa! Güzel kız yine havuzda bakın. Annesi ama onu çok yormuyor mu?"

Çıngıraklı sesiyle bu soruyu gözlerini Anneme dikerek soruyor. Zaten kocaman gözlerini, her nasılsa daha da açmaya muvaffak oluyor. Yüzünün tamamını göz basıyor.

"ShirleyTempleMegRyan yine şirinliğini üstümüze saldı," diyor Annem. "Kendine güvenden çatlayacak ortasından. Onunla geçinmek, sevimlilik taarruzlarına boyun eğmek zorunda mıyız peki?"

Havuza indiğimizde ona rastlama korkusu içindeyim sürekli. Bize yapıştıkça Annemi daha da daha da sinir ediyor. Ve Annemi sinir ettikçe daha da daha da ısrarcı, habire karşımıza çıkıyor.

Pistte kıstırıyor bazen de beni oğullarıyla. Laflarında mutlaka Annem geçiyor. Ona karşı duyduğumuz tiksintide içine çok iyi gelen bir şeyler olmalı. Bu denli bizimle meşgul olmasına inanamıyorum.

Anahtarlarımızı resepsiyondan alırken yanı başımızda beliriveriyor o gün. "Bu güzel kızın annesi koruyucu kremini ihmal etmiş anlaşılan. Nasıl da yanmış burnu, yanakları!"

"Yaaa öyle," diyor Annem camdan bir sesle. "Güzel kızın annesi habire ihmal etmekte güzel kızını."

Annemin ne denli rahatsız olduğunu görmemesinin imkânı yok. Benim de. Annemin bu kadından duyduğu rahatsızlıktan nasıl korktuğumu görüyor, hissediyor. Aksi mümkün değil. Peki ama bizi neden rahat bırakmıyor?

"Güzel kızın annesi konuştu!" deyip ellerini çırpıyor. Sesi çınlıyor. Hakikaten büyük bir zafer duygusuyla çın çın çınlıyor sesi.

"E bu başarının sarhoşluğuyla belki yakamızdan düşersiniz artık," diyor Annem.

"Ne demek istiyorsunuz? Ben kızınızı da, sizi de çok sevip beğeniyorum. Çok farklı, enteresan iki tip olduğunuzu

düşünüyorum şahsen." O çıngıraklı sesini ilk kez kırılıp dökülmüş, matlaşmış duyuyorum.

"Hanımefendi," diyor Annem, "varlığınızdan nasıl bir rahatsızlık duyduğumuzun farkında olmamanızın sizce imkânı var mı?"

"Ayy ne kadar kabasınız! Bana bütün hayatım boyunca kimse böyle sözler söylemedi. Herkesi severim ben, herkes de beni sever. Size ne yaptım ki yani." Ağlamaya başlıyor. Ama hıçkıra hıçkıra, sarsıla sarsıla. Ansızın nerden bulup çıkardığı belli olmayan bir küçük kız ağlamasıyla.

"Olacak şey değil," diyor Annem. "Bizi hiç istemediğimiz durumlara düşürüyorsunuz. Hakikaten korkunç birisiniz."

"Korkunç mu? Şimdi de bana korkunç mu diyorsunuz?" Çok gürültülü patırtılı bir ağlamaya tırmanıyor. Hayatımda duyduğum en gürültülü ağlamaya!

"Yavrum ne oldu; ne yaptılar sana?" Aniden dibimizde korkunç bir adam bitiyor. Fıldır fıldır dönen iki küçük gözü, kocaman ağzıyla kocaman burnunun üstüne sonradan takılmış gibi duran sahte bir adam. Çok beyaz, çok yapma dişleri de öyle. Fazlasıyla iddialı ve özenli kayak kıyafetleriyle pahalı bir vitrinden kaçmış gibi duran Yapma Adam.

"Bana ha-ha-hakaretler etti. Ben yalnız oldukları için, kimseleri olmadığı için onlara i-i-yi davranmaya çalışıyordum aşkım. A-a-acımıştım onlara. Beni bilirsin aşkım."

"Siz ağır bir sosyopatsınız anlaşılan," diyor Annem. "Şirinlik muskası numaralarıyla insanlara musallat olan yalan bağımlısı bir hasta."

"Sen kimsin de karımla böyle konuşuyorsun bakalım?" diye bas bas bağırmaya başlıyor Yapma Adam.

Otelin kapısında duran çocuk, kat görevlileri, içerdeki ofiste sıkıntıdan patlamak üzere olan kızlar, sevimsiz oğulları ve onların Filipinli bakıcısı, hepsi başımıza üşüşüyorlar.

"Sen kendini ne zannediyorsun manyak şey! Sen benim kim olduğumu biliyor musun bakalım? Nasıl oluyor da çocuklarımın annesiyle böyle konuşuyorsun?"

Annem neye uğradığını şaşırıyor. Yapma Adam bir ko-

lunu havaya kaldırıyor. Kendini güçlükle kontrol ediyormuş da, Annemi her an dövebilirmiş havası yaratıyor.

Orda birikenler "Beyefendi, lütfen beyefendi! Haklısınız ama bir kadın işte," diye araya giriyorlar.

"Ben senin kim olduğunu biliyorum," diye tıslıyor Annem. "Yalnızca sen kendinin ne olduğunu bilmeyen geri zekâlı öküzün tekisin."

Korkunç Adam "Tutmayın, tutmayın ulan!" diye böğürmeye başlıyor.

ShirleyTempleMegRyan "Aşkım aşkım; deli işte besbelli. Ne olur aşkım," diye çığlıklar atarak kocasına daha da sarılıyor.

Annem elimi sıkıp gözlerini gözlerime dikiyor. "Ben odamıza çıkıyorum. Hesabımızı çıkartsınlar; bize bir de taksi çağırttır Bambim çabucak."

"Olur Annecim," diyorum nefret içinde gözlerimi Korkunç Çifte dikerek. O an oralarda bir bıçak görsem kaptığım gibi yüzlerce, binlerce kez bu iğrenç çifte saplayabilirim. Boyunlarını iki hasta tavuğun boynunu ikiye ayırır gibi kesebilirim.

Tüm bu utanç verici tiyatrolarıyla Annemi ve beni üzüp böylesine rezil bir sahneyi üstümüze boca ettikleri için ikisini de öldürebilirim.

Gözümü kırpmadan öldürebilirim.

RÜZGÂRLI YER

Çok rüzgâr esiyor.

Hava güneşli; kış güneşi. Parlak bir kış güneşine uyanıyoruz her gün. Ama çok rüzgâr esiyor. Rüzgâr çok gürültü yapıyormuş. Çok ıslık çalıyormuş rüzgâr.

Annem rüzgârın gürültüsünden uyuyamıyor. Rüzgârın ıslık sesinden içi durulamıyormuş. Öyle diyor Annem.

"Ruhum diken üstünde Bambim. Yakınımızda olabilirler. İzimizi bulmuş olabilirler. Rüzgârın bu kadar gürültücü olması iyi değil. Güzel de bir rüzgâr aslında. İçime keşke bu kadar kötü gelmeseydi."

"Deniz Yatağına bin Annecim. Dalgalar uyutsun seni."

Deniz Yatağını bana Annem öğretti. Üzgünsem, yani Annem üzgün olduğu için ben de kötü hissediyorsam kendimi, Annem yakınlarımızda olabileceklerini hissediyorsa, yakalanmamızdan korkuyorsak, huzursuzsak; Annemin öğrettiği Deniz Yatağı sakinleştirir, uyutur beni.

Sanki bir denizin, bir Deniz Yatağının üstündeymişsin gibi. Öyle hissetmesini söylüyorsun içine. Usul usul söylüyorsun, sırtüstü yatarken. Sonra işte Deniz Yatağının üstündesin.

"Bırak hayat altında bir okyanus gibi sallasın seni. Sen deniz yatağının üstündesin. Yavaş yavaş sallanıyorsun. Nereye götürürse götürsün, önemi yok. Bırak zaman aksın gitsin. Kötü zamanlardan uzaklaş deniz yatağının üstünde. Salına salına sakinleş, uzaklaş."

Ben küçüğüm hâlâ. Ama çok küçük de değilim artık. Çok küçük de olamıyorum.

Nasıl giysiler giyersem giyeyim, saçlarımı nasıl toplarsak toplayalım, hangi bebek renklerini seçse de Annem, istediği kadar küçük olamıyorum. Artık.

"Bambi düşünmeye çalıştı. Fakat onun vahşi sesleri gittikçe artıyor ve bütün düşüncelerini dağıtıyordu. Şimdi bu gürültülerden başka hiçbir şey işitmiyordu. Bağırmaların, çığlıkların ve çatırtıların arasında bacaklarının titrediğinin farkına bile varmıyordu.

Ara sıra annesinin:

— Bana yakın dur, diye fısıldadığını duyuyordu.

Aslında annesi bağırıyordu ama, bu korkunç gürültünün arasında Bambi'ye fısıldıyor gibi geliyordu.

'Bana yakın dur' demesi, Bambi'yi cesaretlendiriyordu. Bu söz sanki onu tutan bir zincirdi. O olmasa, hiç düşünmeden fırlayıp çıkacaktı.

Bambi çevresine baktı. Her çeşit yaratık birbirlerinin üzerlerinden atlayarak, itişe kakışa yanlarından geçip gidiyordu. Bir çift gelincik havada yılana benzer izler bırakarak yayından fırlamış ok gibi, yanından geçti. Gözleri ile onları izleyemedi bile."

Annemin kırçıllı sesi odamızı karelere bölüyor. Yukardan ve yanlardan çizgilerle dolu sesi. Çizgiler kesişince karelere dönüşüyor.

"Ben *Bambi*'yi ezbere biliyorum Annecim. Burayı da. Başka yerlerini de."

"Artık sıkılıyorsun değil mi *Bambi*'den? Büyüdün, dinlemek istemiyorsun."

"Öyle değil de. Yani biliyorum zaten hepsini."

"Haklısın Bambim." Annem göğsüne çekiyor başımı. Saçlarımı kokluyor. Öpüyor. "Okumayacağım sana bir daha *Bambi*'yi."

"Ezbere biliyorum zaten Annecim."

"Peki bebeğim. Haklısın, peki."

Annemin gözlerinden bir damla süzülüyor. Yanağında yakalıyor damlayı. Gözlerinin içi dolu ama. Annem de, ben de büyüdüğümü, büyümek zorunda olduğumu orda kabulleniyoruz. Rüzgârın ıslık ıslık kış güneşinin üstüne çıktığı o antik şehirde.

Deniz kenarından yürüdüğümüzde, otelimizden on beş dakika sonra antik şehirdeyiz. Annem kullanıp atmalık bir fotoğraf makinesi alıyor. Sütunların arasında bir sürü resmimi çekiyor. Kalıntıların üstünde poz veriyorum.

Aslında korkar Annem fotoğraflardan. Daha doğrusu, birilerinin bizim fotoğrafımızı çekmesinden çok korkar. Ama deniz kenarındaki bu antik şehrin güzelliğine dayanamıyor.

Benim büyüyor olmamdan da korkuyor. Ondan da bu kadar çok fotoğrafımı çekiyor. Biliyorum. Ben tam büyümeden fotoğraflarla beni tutmak istiyor.

Beni burada, böylece tutmak istiyorsun biliyorum Annecim. Rüzgârın ıslığı kadar, artık büyüyor olmam da seni korkutuyor. Küçük kızının büyüyor olmasından çok korkuyorsun.

"Sanki yakalanma ihtimalimiz artıyor. Sen büyüdükçe bizi daha kolay bulurlarmış, bulabilirlermiş gibi geliyor. Elimde değil Bambim. Büyümenden korkuyorum. Ama alışacağım tabii ki. Bana biraz sabır göster."

Ben de büyümek istemiyorum Annecim. Senin korkuların benim de korkularım.

Benden habire gizlendiğini zannediyorsun. İçine attığını. Kapalı bir kutu olduğunu.

Annecim ikimiz de o kutunun içindeyiz. Aynı kutunun. Artık.

Sen rüzgârdan huzursuzsan, ben de öyleyim. Sen uyuyamıyorsan ben uyuyabiliyorum: Ama senin uyanıklığın içinde tuhaf bir uyku. Yarı uyanık bir uyku uyuyabiliyorum.

Şimdi deniz kenarındaki bu güzel antik şehirdeyiz. Bir otel odasındayız ve ben büyüyorum. Son çocukluk fotoğraflarımı çekiyorsun habire. Zamanı bizim için burada durdurmak istiyorsun.

Ben de durdurmak istiyorum zamanı burada.

Ben de senin korkmaman için büyümeyeyim istiyorum.

Ama imkânı yok işte ve ikimiz bu imkânsızlığın ortasındayız. Birlikte.

Rüzgâr dinmek bilmiyor. Sen buna da üzülüyorsun. Rüzgârın bizi tehdit etmesine. Üzmesine.

"Durabilir Bambim. Biraz sessizleşip sakinleşebilir. Ama durmayacak. İçimin düzelmesine izin vermeyecek. Senin büyümen gibi. Bunun kaçınılmazlığını ötüyor belki de. Islık çalıyor; keyfi yerinde."

Annem her gün saatlerce fotoğraflarımı çekiyor. Poz verirken rüzgâr yüzünden gözüme bir şeyler kaçıyor bazen. Ara verdiğimizde üzülüyor Annem. Bir sonraki karede birden büyük bir kız olarak belireceğimden korkuyor sanki.

"Hadi şu arkadaki sütunun yanında da dur. Onun güzelliğini nasıl da fark etmemişiz."

"Evvelsi gün o sütunla bir sürü fotoğrafımı çekmiştin Annecim. Bu şehrin her taşıyla fotoğrafımı çektin."

"Bambi gibi değil mi? *Bambi*'yi ezberlediğin gibi?"

Annem kaldırıp fotoğraf makinesini yere atıyor. Plastik parçalara ayrılıyor makine.

Anneme doğru koşuyorum. Annem taşların üstüne çöküyor.

Sonra birden sırtüstü bırakıyor kendini. Kafasını güm diye taşlara çarpıyor.

"Annecim! İyi misin? İyi misin Annecim?"

Annemin başını kucağıma yerleştiriyorum. Kış güneşi birtakım bulutların arkasına gizleniyor. Sanki kış güneşi bile bize iyi gelmek istemiyor.

"Burda her şey kötü gidiyor," diyor Annem.

"Güneşli bir yere gidelim Annecim. Sıcak bir yere. Rüzgârdan kurtulacağımız bir yer olsun."

"Rüzgâr kafama kafama sokmak için uğraşıyor. Büyüyorsun. Büyüyeceksin."

"Nolur Annecim." Ağlamaya başlıyorum. Annem kafasını yattığı taşlara vuracak diye korkuyorum. Korkumdan ağlamaya başlıyorum. "Nolur Annecim, nolur bir şey yapma."

Annem doğruluyor. Beni kendine doğru çekiyor. "Seni bu kadar korkutuyor muyum? Affet beni Bambim. Benim güzel bebeğim, bağışla anneni."

Ayağa fırlayıp beni de kaldırıyor. Otele kadar koşuyoruz.

Annem rüzgârı yendi! Büyümemden de korkmuyor artık. Annem kendine geldi. Bir daha *Bambi*'yi okumayacak bana.

Ben de büyüyorum artık. Büyüyebilirim. Annemi hiç üzmeden.

Annemi üzmeden rahat rahat büyüyebilirim.

KOMİNİN GÖZÜ

Çok iyi biriydi. Şakacıydı, neşeliydi. Hakkaten.

İnsanı güldürürdü, beni güldürürdü. Akla gelmedik laflar söyler. Öyle hiç kimsenin aklına gelmeyecek benzetmeler. Çaktırmadan ama. Anlarsan, gülersin. O da seninle birlikte güler. Mükâfat gibi. Bak madem anladın gibi.

Habire etraflarında dolanırdım.

Dolanırdım ki, bi şaka yapsın, bi laf söylesin de güleyim. Günüm iyi geçsin, akşamım iyi bitsin.

Ben o teyzeyi hakkaten çok sevmiştim. Güzel kızın annesini.

Kendi de güzeldi. Bana çok güzel gelirdi. İnce, upuzun bir kadın. Saçları filan. Kırlar düşmüş bi dolu siyah saçı vardı. Şöylece arkasında toplardı.

Ama bıraktığı da oluyordu saçlarını. O zaman çok güzel oluyordu. Çok iyi bir teyzeydi. Masalarının etrafında dört dönerdim benimle de konuşsunlar diye.

Hakkaten açık söyleyeyim: güzel kızı kıskanıyordum. Öyle bi annem olması için neler vermezdim. O teyzenin benim annem olması için yani.

Ne derlerse desinler onla ilgili. Onlar ne biliyolar ki? Neden anlıyolar da ondan anlayacaklar? Onu hiç tanımadılar ki. Neyini biliyolar da arkasından bi fırın laf ediyolar?

Öyle iyiydi ki benle. "Sarıkafa" diye çağırırdı beni. Güler bi yandan habire. Masadan kalktıklarında başımı okşardı bazen. Bi kere de tam tepemden öptü. Ona sarılmamak için zor tuttum kendimi.

Hani Türk filmlerinde olur ya. Başımı göğsüne bastırıp "Anne, annecim" dememek için kendimi zor tuttum. Kesin, rezil olurdum. Ama şimdi pişmanım. En azından onu ne kadar sevdiğimi söylemiş olmak isterdim.

"Teyzecim, sen bi tanesin," demiş olmak isterdim. Ne kadar iyi bi kadın olduğunu hiç olmazsa birilerinin anladığını duysun isterdim.

Olan biten de umrumda değil. Benim annem o olsun isterdim. Hem de nasıl isterdim!

Aslında açık büfe bizim tatil köyünde yemekler. Topla tabakları, koy yenilerini. Getir bardağı, götür kirlisini. Bazen kırmızı şarap isterdi. Hep değil, iki-üç gecede bir. Güzel kız da bira içti bikaç kere. Şarap istediğinde keyfinin yerinde olduğunu bilirdim. İlla ben götüreyim isterdim.

Ben götüreyim de, konuşsun benle. Her zaman konuşurdu da, bardağını doldurdukça daha çok etrafında dolanayım, daha çok konuşsun. Benim annem o olsaydı, başka da bi şey istemezdim hayatta. Ama istemekle olmuyo tabii.

Büyük bi odada kalıyorlardı. Ön kapısı bahçeye açılanlardan birinde. Nasıl döşemişler odayı! Öyle güzeldi ki oda. Sonra baktım da baktım odalarına. Zorla çıkarttılar polis gelince.

O şişman temizlikçi bulmuş doktorun cesedini gardıropta. Kanlar hemen sızmasın diye çöp torbalarına sarılıymış. Üstüne de çarşafları dolamış da dolamış. Yani doktordan mumya yapmış.

Açınca gardırobun kapısını, karşısında bulmuş işte temizlikçi. Mumya demeyi bilmiyor, "Çaput bebek gibi," diye tutturdu.

Çaput bebek kan içinde!

Onlar gideli epey zaman geçmiş. Kanlar anca geçmişler çarşaflardan kat kat naylonlara. Ama boşalmışlar sonunda işte. Doktor bulduklarında kanlı mumyaydı.

Her şey güzel kızın hastalanması yüzünden başlarına geldi. Yoksa olmazdı.

Güzel kız birden çok hastalandı. Yemeklere inmez oldular. Sahile de. Odalarından çıkamaz oldular.

Annesiyle saatlerce yüzerlerdi önceden. Güzel kız öyle çok yüzerdi ki açıklarda. Bi çeşit balık sanırsın. Denizkızı gibi. Tipi de denizkızı gibi bi şeydi hakkaten.

Ama ben annesi seviyor diye güzel kızı severdim. Tamam, kıskanıyordum da, elimde değil. Bi benim anneme bak, bi onunkine.

Öyle çok seviyodu ki kızını teyze. Kızına bakarken gözleri kor gibi yanardı. Sevgiden, ama nasıl bi sevgiden. Ben bu kadar çocuğunu seven bi anne, filmlerde bunun rolünü kesiyolar hani. Filmlerde bile görmedim yani.

Kız öyle ağır hastalanınca, öbür çocuklardan duydum sıtma olmuş gibi tirtir titriyormuş kız. Ateşler içinde yanıyormuş. Annesi çok fena merak etmiştir yani.

Bizim tatil köyü de dağın başında. Kaldılar mı o hıyar doktorun eline?

Doktorun ben kendimden biliyorum. Bi keresinde elim mutfakta çok kötü kesildi de, dikiş atmaya kalktı. Neyse ki o yaşlı hemşire vardı daha o zaman. "Ne dikişi? Ne gerek var?" yaptı kadın. Bu zibidiye kalsa, artık iğne iplik ne bulduysa elimi dümdüz edecek.

Hıyarın tekiydi. Zaten ordan atılmış, buradan kovulmuş. Bi akrabası mı ne, bi şey bi şeymiş. Bunu buraya doktor yaptırmış. Deniz kenarında ense yapsın diye. Besbelliydi doktorlukla filan alakasının olmadığı.

Hem kızın hastalığını iyi edememiş, hem de sarkmış mı öyle bi şeyler yani. Sarkıyomuş habire kızlara mızlara. Benim plajda çalışanlar kadar her şeyden haberim olmuyo.

Ama sonra habire doktorun pisliklerini konuştular. Daha da konuşurlar. Pisliğin tekiydi hakkaten.

Bu tatil köyü oldu mu sana lanetli köy?

Ama teyzeye taktılar daha çok. Yok öyle kötüymüş, böyle şeytanmış, hainmiş, bi cana kıymış.

Tamam öldürmüşler doktoru. Öldürmüş birileri.

Diyelim teyze öldürdü.

Peki durduk yerde mi? Neden öldürsün ki köyün doktorunu? Neden kendi hayatını tehlikeye atsın? İşin ucunda hapislerde çürümek de var.

Demek o kadar fena şeyler yapmaya kalktı kızına doktor. Demek o kadar kızdı, üzüldü. Dayanamadı.

Gözü dönmüştür. Çok fena olmuştur. Sanki nasıl söyleyeyim, kızını çalmaya çalışmış gibi doktor. Kızından bi şeyler çalmaya çalışmış gibi. Zaten hastaydı kızı. Onu iyi etmek yerine yani.

Ne olup bittiğini tam, hiçbirimiz bilmiyoruz.

Ben de bilmiyorum.

Ama çok sevdim ben o teyzeyi. Buraya bunca insan geliyo, gidiyo, hiçbirine benzemezdi.

Benzemesin de.

Bazı öyle lafları vardı. Sonradan ben de kullanmaya başladım onları. Öyle lafları, öyle benzetmeleri.

Bi şeye bakar yani, herkeslerin baktığı bi şeyde bambaşka bi şey görür. Başkalarının görmediğini görür yani.

Söyler de.

Kızına söylüyordu habire. Hep konuşurlardı. Hep gülüşürlerdi. İkisi bi başlarına bi kutuya kapatılmışlar gibi. Dışarıda olanı biteni o kutudan görürlermiş, seyrederlermiş gibi.

Kendi kutularından gördükleri dışarısı, bizim gördüğümüzden çok başkaymış, farklıymış, tamamen başkaymış gibi.

Öyleydi onlar.

Ben de zorla girmeye çalışıyordum kutularına. Bari biiki lafını duyayım. Ben de onların gördüğü gibi göreyim.

Nasıl isterdim o teyzenin oğlu olmayı.

Beni de öyle güzel bi kutuya hapsetsin. Ben de dışarıları onun gördüğü gibi göreyim. Lafları onun duyduğu gibi duyayım.

Öldürdüyse de öldürdü doktoru.

Pisliğin tekiydi doktor. Çok da kötülükler yapmıştır. Eminim. Çok fena şeyler yapmaya çalışmıştır güzel kıza.

Yoksa niye öldürsün ki tatil köyünün doktorunu?

Çekip giderlerdi. Böyle bi yükü niye alsın? Öyle üzülüp kızmıştır ki, gözü dönmüştür.

O teyzeyi çok sevdim ben. Hiç de unutmayacağım.

Onlar kim ki hem? Kolaylığınla mı seviyoruz birini?

Bu kadar sevince birini yani?

DİBE GİDİYORUZ HİSSİ

Annem günlerdir yıkanmıyor.

İçinin kasvetini ve kirliliğini dışına vurması gerekiyormuş.

"Yıkanırsam, saçlarımı tarar, dişlerimi fırçalarsam iyi bir şeyler yapmış olurum kendim için. Belki de kendimi yanlışlıkla iyi hissederim. Oysa berbat durumdayım, öyle kalmalıyım Bambim. Mutlak bir yenilgi hissinin pençelerindeyim. Mahvettim her şeyi. Parasız kalmamıza neden oldum. Tedbirsiz davrandım. Hâlâ para içinde yüzüyor olabilirdik. Anneannenin mallarını mülklerini çok çabuk elden çıkarttım."

Bu günler hepsinden korkunç, karanlık günler.

Ağır Yürek Günlerinden de kötü, O Vakitlerden de. O zamanlar Annem istemeden düşüyordu mutsuzluğun, çaresizliğin pençelerine. Elinde değildi.

Oysa şimdi Annem bile isteye kendini cezalandırıyor. Şiddetle cezalandırması gerektiğine inanıyor. Zorla ağırlaştırıyor içini; tam anlamıyla dibe vurmak, orda soluksuz kalmak istiyor. Bunları uzun uzun anlatıyor. İnce ince açıklıyor.

Çok korkuyorum Annemin Dibe Gidiyoruz Hissine olan bağlılığından. Bu hisle kendini cezalandırmasına olan inancından, kararlılığından ürküyorum.

Ne yapacağımı bilemiyorum.

"İyice dibe vurursam Bambim, hırstan gözü dönmüş bir dalgıç gibi kendimi en derinlere inmeye zorlarsam, yu-

karı çıktığımda mutlaka bir kurtuluş yolu olur beraberimde. Yukarı çıkabilirsem tabii. Vurgun yiyip de, yüzeye cesedimin çıkması da var ipin ucunda. Dalma ipinin yani."

Çok hesaplı kitaplı bütün bunlar Annecim.

Annemin kendi içine dair bütün bu planları yapıyor olmasına da, satır satır anlatıyor olmasına da dayanamıyorum.

Bütün bunlar içimi daraltıyor. Soluksuz kalıyorum. Su yüzüne çıkamayacak gibi oluyorum.

Annecim O Vakitlerde plan yapmazdın ki hiç. Elde edeceklerimizi, elde etmemiz gerekenleri düşünmezdin ki. Öyle durduk yerde kararıp içine kapanırdın. Elinde değildi.

Şimdi nerdeyse hakiki üzüntülerinin taklidini gerçekleştirmeye çalışıyorsun bir şeyler elde etmek için.

Annecim ne oldu sana? Nereye gittin? Sen hani hesaplı kitaplı her şeyden tiksinirdin. Niye böyle oldun? Benim yüzümden mi? Büyüdüm diye mi?

"Seni doğurmuş olmamın verdiği başarı hissi sonsuza dek sürecek sandım. Seni onlardan kaçırıyor olmamın mutluluğu bize hep yeter sandım. Aşktan ve sevinçten gözüm kararmıştı. Paramız hiç bitmeyecek sandım. Yanlış hesapladım. Daha doğrusu hesaplayamadım; o aşırılıkta isabetli kararları alamadım."

Benim varlığım yetmiyor artık Anneme. Benimle kaçıyor olmanın, kaçmayı her seferinde başarıyor olmanın sevinci yetmiyor, olmuyor. Parasızlığın ne kadar sıkıntı verebileceğini düşünmemiş işte.

Şimdi bu hesaplı kitaplı üzüntü halinden medet umuyor. Her şeyi geri sarabilmeyi, yitirdiklerimizi durduk yerde yeniden kazanmamızı ümit ediyor. Kendini cezalandırarak zorla, bunu başarabileceğine inanmak istiyor.

Hemen hiç çıkmıyor odamızdan.

Onu zehirlerlermiş gibi getirdiğim yiyeceklere elini bile sürmüyor. Bol bol su içiyor ve avuç avuç vitamin alıyor

"Sen de vitaminlerini alıyorsun, günde en az iki saat yüzüyorsun, yapman gerekenleri ihmal etmiyorsun değil mi Bambim?"

İhmal etmiyorum Annecim. Sen beni zorla ihmal ettikçe ben bütün görevlerimi yapıyorum.

Bizi kurtarabilmek için bu son icadının sonuna gelince, Dibe Vuruyoruz Hissinden vazgeçince, beni hep bulmak istediğin gibi bulabilmen için her zamanki hayatıma devam ediyorum.

Tam istediğin gibi. Şimdi istemekten dahi vazgeçmiş görünsen de. Sırf laf olsun diye soruyor olsan da.

Habire yürüyorum sahilde. Günde üç, bazen dört saat yüzüyorum.

Kollarım artık öylesine uzun, öylesine kaslı ve güçlü ki. Bacaklarım da öyle.

Onlara bakarken benim olduklarına inanamıyorum. Bu upuzun, kaslı bacaklar benim mi yani? Ben mi yaptım?

Sabahları kimseler uyanmadan koşmaya başlıyorum. Bu kadar çok yürüyen biri için niye daha önce koşmayı akıl edemediğime inanamıyorum.

Koşmak yüzmekten çok farklı. Sahilde koşarken içime mutluluk balonları doluyor. Bir sürü balon.

Odaya döndüğümde Annemin hepsini tek tek patlatacağını biliyorum. Mutluluğumun kaçıp gideceğini.

Annecim, sana kavuşmaktan korkuyorum. Hesaplı kitaplı kasvetini seyretmekten rahatsız oluyorum. Kurtul, dünyamıza geri dön artık.

O akşamüstü odamıza döndüğümde Annem gözlerinde tuhaf bir ışıkla karşılıyor beni. Dibe Gidiyoruz Hissinin izin vermemesi gereken bir ışıkla.

"Sivil polisleri nasıl tanıyabileceğini bile öğretmedim daha sana. Bir odada eline geçen ilk cisimle birini yok etmenin nasıl kolay olduğunu öğretmedim."

"Biliyorum ama ben."

"Sivil polisler üniformalılardan daha üniformalıdırlar aslında. Ta uzaklardan anlarsın polis olduklarını–"

"Biliyorum Anne."

"Öğrenmene gerek olmayacak hiç diye öğretmedim. Ama öğretmeliydim. Bildiğim, zorla öğrendiğim her şeyi sana tek tek öğretmeliydim."

"Annecim, bunları konuşmamızı istemezdin. Istemezsin."

"Sivil polisler çok daha köşeli olurlar. Çok derli toplu. Dağınık görünmeye çalışsalar da komiktirler. İfadeleriyle bas bas bağırırlar 'Polis! Polis! Polisim ben!' diye. Bir de tabii bakışları. Hep o yakalanan insan bakışı. Korkan. Tetikte."

"Büyüyorum diye mi? Büyüdüm diye mi anlatıyorsun Annecim?"

"Bilmiyorum Bambim. Hayatla bu denli baş edemediğim zamanlar hiç olmamıştı. Elimde olmayıp da baş edemediğim zamanlar gibi değil. Baş etmek istemiyorum artık. Hakikaten dibe vurdum. Ama üzülemeyecek kadar yerli yerindeyim. Haklısın, belki büyüdün diyedir. Sen sürdürürsün her şeyi. Kaçabilirsin tek başına onlardan artık."

"Kimden kaçacağımı söylemedin ama daha."

"Bambim gelsene buraya."

Annemin önünde dikiliyorum. Ondan daha uzunum. En az on santim daha uzun.

"Bu kadar uzun olmaman daha iyi olurdu. Seni daha çabuk tanırlar, daha iyi hatırlarlar bu yüzden. Güzelliğin yeterince dikkat çekmiyordu sanki. Çok büyük bir kalabalıkta bile seçiliyorsun. Hemen fark ediliyorsun güzel Bambim."

Saçlarıma dokunuyor Annem. Artık örmüyor onları. Taramıyor uzun uzun. At kuyruk, iki kuyruk, iki topuz, tek topuz yapmıyor. Uğraşmıyor saçlarımla. Benimle de uğraşmıyor.

"Belki boyatırız bir gün saçlarını. Daha az dikkat çekecek bir renge: kahverengiye."

"Çok severdin saçlarımın rengini. Beni, beni artık beğenmiyorsun değil mi Anne?" Yatağın üstüne atıyorum kendimi. Utanıyorum da böyle bebekler gibi davranmaktan. Ama Annemin, alıştığım Annemin ruhumun her köşesinden çekiliyor olmasına dayanamıyorum.

Annem terk ediyor beni. Yeni bir anneye dönüşmeye çalışıyor zorla. Zorlayarak kendini. Biliyorum.

"Sana yer açmam lazım Bambim. Önce sana bol bol para bulmam, sonra da ihtiyacın kadar yer açmam lazım."

"Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!"

Eğilip başımı avuçlarının arasına yerleştiriyor Annem. "Hiç pişman değilim. Yaptığım en güzel şey sensin. Tek güzel şey sensin. Senin için yaşadım, iyi ki de yaşadım bebeğim."

Dibe Vurma Hissinden kurtuldu Annem. Gözlerindeki ışıltıdan anlamalıydım. En derinlerden yukarı çıktı. Bir bilgiyle çıktı, biliyorum. Ama bana söylemeyecek. Bildiklerini bana söylemesi gerekmiyor Annemin. Annemle ben bir birimiz. Ay Birimiyiz. Birimiz bir şeyi öğrendiği anda, diğeri de biliyor aynı şeyi.

Ay Birimi bu demekmiş. Her şeyi anladım ben Annecim.

KAN RENGİ RUJ

Birden uyanıyorum.

Korkunç bir rüya görüyordum.

Annecim, korkunç bir rüya gördüm. Dayanamadım rüyanın korkunçluğuna. Uyandım işte.

Anneme sokuluyorum. Onu uyandırmadan sarılmak istiyorum. Onu koklayıp rüyanın verdiği dehşet hissinden kurtulmak. Kurtarırsın bu rüyanın pençelerinden beni Annecim. İyi edersin hemen.

Annem yok ama!

Annem yok yatakta. Doğruluyorum, sesleniyorum. "Annecim! Anne!"

Yok Annem. Nerde olabilir ki gecenin bu vaktinde?

Bacağımın iç tarafında çıban gibi bi şey çıkmıştı rüyamda. Uzanıp elliyorum. Çıban değilmiş; bir örümcekmiş, atıyorum örümceği bacağımdan. Ama başkaları da varmış. Başka örümcekler. Bacaklarımın, karnımın içinde bir sürü örümcek varmış. Birini çekip çıkartırken, diğerini fark ediyorum. Sonra diğerini, derken diğerini. Tüm vücudumu kaplamış örümcek çıbanlar. Giderek yükseliyorlar. Boğazıma doğru. Çıbanlar arttıkça, örümcekler yani, onların baş edilmezliğini anlıyorum.

Ne kadar örümceği koparıp atsam, yerine o kadar örümcek daha çıkıyor. Bütün her tarafımı kaplıyorlar, kaplamışlar. Ter içindeyim. Peki ama Annem nerde? Annecim nerdesin?

Otelin koridoruna çıkıp bakmaya korkuyorum.

Bu otelden korkuyorum. Bu kasabadan da.

Kocaman bir mendireği var kasabanın. Mendireğin üstünde yürüyoruz Annemle. Aşağı inip dev kayaların üstüne oturup dalgaları seyrediyoruz. Sürekli yağmur yağıyor. Yağmurlu kasaba.

Bir an önce gidelim istiyorum.

Ne olur Annecim gidelim buradan.

Annem 'Ucuz burası Bambim," diyor. "Kalalım biraz daha."

Annem son zamanlarda "ucuz" lafını kullanıyor. Bu kelimeden ne denli nefret ettiğini biliyorum. "Pahalı"dan da.

Annem bu kelimeleri kullanırken, nasıl kötü oluyor, kendini nasıl dibe vurmuş hissediyor biliyorum.

"Mutlak bir yenilgi hissi," diyor Annem. "Mutlak bir suçluluk hissi Bambim. Başaramadım paramızı idare etmeyi."

Annem paramız azaldığı için kendini kaybetmiş hissediyor. Bu kelimeleri kullanmak zorunda kaldığı için.

Bu kasabada kalmamız ucuz işte. Ve biz mümkün olduğunca uzun kalmaya çalışacağız. Ucuz uzun. Ucuz kasabada.

Üstelik durmadan yağmur yağıyor.

Oysa biz yağmurlar başlayınca kalmazdık hiçbir yerde. Yağmurun olmadığı yerlere kaçardık hemen.

Bu korkunç kasabada mendireğin üstünde yürümek dışında bir aşağı bir yukarı, yapabileceğimiz hiçbir şey yok. O mendirekten de, üstüne oturduğumuz dev kayalardan da, daima dalgalı o karanlık denizden de nefret ediyorum. Korkuyorum.

Buradan kaçamamamız, burda biraz daha kalmak zorunda olmamız korkutuyor, üzüyor beni. Annecim bunları sana söylemiyorum. Sen zaten çok üzgünsün ucuz kelimesini kullanmak zorunda kaldığın için.

"Boğazımı sıkıyorlarmış gibi," diyorsun. "Öylesine boğuluyorum. Bunalıyorum."

Örümcek çıbanlar yüzünden ansızın uyandım işte. Ve sen yanımda yoksun. Yatağımızda yoksun, odamızda yoksun. Nasıl bırakırsın beni bu otel odasında bir başıma? Na-

sıl bırakıp da gidersin? Hem öfkeleniyorum sana, hem de merak ediyorum seni. İyi misin? Peki nerdesin?

Bütün cesaretimi toplayıp yataktan çıkıyorum. Gidip banyonun ışığını yaktım. Banyoda ol bari Annecim. Üşümekten bile korkuyorum yatağın dışında. Orda ol. Beni şaşırtmak için orda saklanmışsın meğer.

Yok Annem banyoda. Balkonda da yok. Annem yok hiçbir yerde.

İyice zorlayarak kendimi odamızın kapısını açıyorum. Upuzun bir koridorun en sonunda, köşede bizim odamız. Koridora bakıyorum çabucak. Sonra kapayıveriyorum kapıyı. Korkuyorum koridora bakmaktan. Koridorun sonunda bir şeyler kımıldıyordu. Ya da bana öyle geldi. Birileri var orda gibi geldi.

Kapımızı kilitliyorum. Sonra açıyorum kilidi. Annem döndüğünde giremez sonra. Gelir birazdan. Dönersin hemen, değil mi Anne?

Beni bırakıp hiçbir yere gitmezsin ki. Nerdesin? Nereye gittin?

Banyoya giriyorum yeniden. Aynanın önünde kırmızı bir ruj duruyor. Annem ruj kullanmaz ki. Hiç ruju olmadı.

Kapağını açıp bakıyorum. Çok kırmızı. Dışındaki plastikten bile daha kırmızı. Kan kırmızı. Annemin en nefret ettiği ruj renginden.

Ne yaptığımı tam da bilmeden dudaklarıma sürüyorum. Saçlarımı fırçalıyorum elli kez. Saymak beni yatıştırır diye. Elli kez fırçaladım. Sonra eğip bütün saçlarımı aşağı sarkıtıyorum. Kaldırdım başımı. Saçlarım çok daha kabarık duruyorlar böyle.

Kabarık saçlarım ve rujlu dudaklarımla başka birine benziyorum aynada. Başka birine gülümsüyorum. Bana gülümsüyor o da.

Korkuyorum sonra kabarık uzun saçlı kızdan. Onun kan rengi rujundan. Ruju elimin tersiyle silip yatağımıza kaçıyorum.

Işığı kapayamıyorum ama. Işığı kapadığım anda çıbanörümcekler yine kaplarlar vücudumu.

Saçma elbette. Ama elimde değil. Korkuyorum. Annecim çok korkuyorum. Sen bırakmazdın beni tek başıma otel odalarında. Annecim bu yağmurlu kasabada gidilecek hiçbir yer yok. Nerdesin gecenin bu vaktinde?

Olanca cesaretimi toplayıp yeniden odamızın kapısını açıyorum. Ayaklarımda bir şey yok. Giymedim pabuçlarımı. Azıcık koridorda yürüsem, baksam etrafa. Annem belki buralardadır. Sigara içiyordur.

"Annecim! Anne!"

Koridorun sonundan bir kadın kahkahası duyuyorum. Bir kadının kahkahası. Bir erkek "Şşşşt!" diyor sanki ona.

"Annecim sen misin?"

Birileri kımıldıyorlar koridorun sonunda. Hem gölgelerini görüyorum, hem seslerini duyuyorum.

Oraya kadar yürüsem, bir baksam. Kim onlar? Annem nerde?

Ama çok korkuyorum. Kadın yine gülüyor. Kahkahası koridorda çarpa çarpa bana varıyor.

Dehşet içinde kapımızı kapayıp arkamdan kilitliyorum. Kalbim ağzıma girdi. Kütküt atıyor.

Ayak seslerini duyuyorum. Odamıza doğru geliyorlar.

Kapımızın önünde fısıldaşıyorlar şimdi. Kadın kahkahasını tutmaya çalışıyor. Ya da bana öyle geliyor. Korkumdan bilmiyorum. O çirkin kahkahasını bastırarak adamla fısıldaşıyor. Ne diyorlar? Gördüler mi beni? Sesimi mi duydular?

Annemin başucundaki sürahinin yanında uyku ilacı duruyor. Arada bir markasını değiştiriyor. Ama Annemin uyku ilacı almadan uyuyamadığını biliyorum. Annemin çok az uyuduğunu da.

Çabucak avcuma üç tane ilaç alıyorum. Onları yutup uyuyacağım. Çok korkuyorum. Çok korkuyorum ve bu kadar korkuya dayanamıyorum.

Koridordakilerin orda olduklarını bilmeye. Onların kim olduklarını bilmeden orda durduklarını bilmeye katlanamıyorum. İki büklüm oldum yatağın içinde korkudan.

Bir dua oku, diyorum içimden. Hadi, bir dua oku Bambim. Bu lafı kendime Annemin sesiyle söyledim. Annem or-

daymış gibi. Tam yanı başımdaymış, beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

Bizim Dua Kitabımız *Bambi* Annecim. Ezbere okumaya başlıyorum.

"Artık Bambi çoğu zamanlar yalnız kalıyordu. Fakat bu yalnızlıktan, ilk defaki kadar tedirgin değildi. Annesi kayboluyor, ne kadar çağırırsa çağırsın geri dönmüyordu. Sonra hiç ummadık bir zamanda çıkageliyor ve yine eskisi gibi yanında kalıyordu.

Yine bir gece yalnızlıktan mahzun, dolaşıp duruyordu. Gökler soluk gri bir renk almaya ve ortalık kararmaya başlamıştı, öyle ki ağaçların tepeleri, altlarındaki çalıların üzerinde kurulmuş kemerlere benziyordu.

Çalılarda bir fısıltı vardı. Yaprakların kuvvetli bir hışıltısı arasında Bambi'nin annesi fırlayarak çıkageldi. Hemen peşinden başka birisi kovalıyordu. Ena teyze mi, babası mı, yoksa başka birisi mi idi? Bambi anlayamadı. Fakat annesini hemen tanıdı. Yanından büyük bir hızla geçerken acı acı bağırmıştı. Annesinin çığlığı önce Bambi'ye bir oyun gibi geldi. Biraz dikkat edince bunun şaka olmadığını anladı. Annesi korku ile karışık bağırıyordu."

DENİZ YATAĞI

Orda deniz öyle temiz, öyle güzel ki.

Bütün gün yüzüyoruz Annemle. Otelin marketinden kocaman bir Deniz Yatağı aldık. İki kişilik bir Deniz Yatağı. Şeffaf. Onunla uzaklara açılıyoruz habire.

Annem bir kolunu uzatıyor bir tarafından, ben diğer tarafından bir kolumu uzatıyorum.

Çok sakin türkuaz sular. Azıcık oynatarak elimizi kolumuzu, Deniz Yatağını idare edebiliyoruz. Saatlerce dolaşabiliyoruz denizin üstünde.

"Nasıl da söz dinliyor deniz yatağımız," diyor Annem. "Bizi açıklara götürüyor, sonra kuzu gibi geri getiriyor. Üstelik içi dışı bir; hiçbir şeyi denize ait, bizden gizlemiyor."

Gülüyor Deniz Yatağımızı överken. Ben de kıkırdıyorum. Deniz Yatağımızın baş tarafını yastık gibi yapmışlar. Kafalarımızı rahatça yerleştirip bazen, sıkı sıkı gözlerimizi kapatıyoruz. Üstüne de elimizi bastırıyoruz.

Kırmızı benekler uçuşmaya başlıyor gözlerimizin önünde. Kırmızı kelebekler, siyah kelebekler. Gözlerimizi sıkı sıkıya kapatırsak, bir zaman sonra kelebekler çoğalıyorlar. Kelebek Baskını diyor öyle olmasına Annem.

"Baskına uğradık Bambim. Renk kelebekleri kapladı bizi."

Sonra ansızın gözlerimizi açıyoruz. Yattığımız yerde başımız dönüyor, dönüyor.

Uzanıp diplere bakıyoruz. Türkuaz sular derinleştikçe lacivertleşiyor.

Annem sonraları; "Deniz yatağımızdaymışsın gibi bebeğim," diyecek bana. "Kendini deniz yatağımıza bırak. Sallandığını hayal et. Türkuaz suların seni salladığını. Beni salladığını. Bebekken seni salladığım gibi aynı. Bunun mutluluğundan, huzurundan hiçbir şeyin seni almasına izin verme sakın."

Annem Deniz Yatağımızın üstünde çok mutlu.

Bir de beni emzirirken bu kadar mutluymuş.

"On sekiz ay boyunca indirmedim seni kollarımdan. Bir odaya kapandık ikimiz. Mememi emerken o kadar mutluydun ki bebeğim. Hâlâ yüzünde o mutluluğu ararım. Kaşın gözün kayardı mememe yapışırken zevkten. Bir canki gibiydin. Herhalde mutlak bağımlılık böyle bir şeydir. Kendini tam istediğin dozun içinde yitirme halidir."

Daha da emzirmek istermiş beni Annem. İki yılı tamamlamak istemiş. Üç yılı bile istermiş.

"Ama dayanamadım. Belki de böylesi yoğun bir mutluluk haline. Öylesine alışık olmadığım bir şeydi ki, ya şimdi kesmeliyim ya da hiç dedim. Bir şeyler dedim işte. Senin ağladığın kadar ben de ağladım memeden kesildiğinde."

Annem küçücük dilimi çıkartıp emzikleri, biberonları, kaşıkları, bardakları nasıl ittiğimi anlatıyor uzun uzun. Nasıl onun sütünden başka hiçbir şeyi kabul etmediğimi. Nasıl kandıramadığını beni.

"Bir gün olsun emzik dahi emmedin Bambim. Bir kaşık su bile içiremedim sana. Yalnızca anne sütüyle beslendin bir buçuk yıl boyunca. Onun için bu kadar akıllı ve güzelsin. Bebeğim benim."

Annemi hiç emzirmemiş anneannem. Göğüsleri bozulmasın diye. Sıkılmamak için. Sosyal hayatı yüzünden. Kocasını ihmal etmesin diye.

"Bir sürü nedeni vardı buzlar kraliçesinin. Sütü de çekilmiş tabii ki. Hepsinin sütü çekilir bebeklerini emzirmek istemedikleri için. Yeterince anne olmadığımdan diyemedi hiç. Seni sevmediğim, istemediğim için, diyemedi. Dürüst olsaydı en azından. O zaman onu bir nebze olsun sevebilirdim. Annem olmasını kabullenebilirdim."

"Peki ya baban Annecim? O nasıl biriydi?"

"Ondan hiç söz etmeyelim," diyor Annem. "Yılanın tekiydi. Üstelik anneannen gibi zehrini sırf bana ve evdekilere akıtmıyordu. Büyük ve mühim bir yılan! On binleri zehirliyordu makamından. Zehri onca insana yetiyordu."

Annem yalnızca çok iyi olduğu zamanlar söz edebiliyor onlardan. Deniz Yatağımızda öylesine mutluyuz ki, anneannemle dedemden bahsedebiliyor parçalara ayrılmadan. Dipleri boylamadan.

Onların ismini söylemeye bile söz veriyor bir gün. Sonra vazgeçiyor ama. Söylemeyecek hiç anneannemle dedemin ismini. İsimlerini öğrenmezsem kötülükleri ulaşamazmış bana.

"En doğrusu onları yok saymak. Yalnızca şimdi için değil. Hiçbir zaman var olmamışlar gibi yapmak en güzeli. O zaman etkileyemezler bizi. Varamazlar ruhumuzun yamacına."

"Biz kimden kaçıyoruz Anne? Babam mı peşimizde? Kim benim babam? O da benim gibi sarışın mı? Ona mı benziyorum ben? Ne iş yapıyor, nerde yaşıyor? Türk mü?"

"Bebeğim, Bambim!" kucağına çekiyor beni Annem. Başımı göğsüne dayıyor.

"İşte böyle dikerdin kocaman okyanus rengi gözlerini gözlerime seni emzirirken. Burdan bakınca, ya da sen yatakta yatarken, hâlâ bebekmişsin gibi oluyorum. Kucağıma ilk verdikleri andaki gibi, hâlâ gözlerim doluyor. Hayatıma getirdiğin mutluluk için minnettarım sana." Ellerimi öpüyor Annem. Çabuk çabuk. Ufak ufak.

"Ama benim yüzümden kaçıyorsun Annecim. Ben olmasaydım–"

"Şşşşt," Annem ince, uzun parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Öyle bir şey yok. O zaman yaşamıyor olacaktım. Onların dünyasına katlanamazdım. Senin için yaşıyorum ben Bambim. Ve çok mutluyum, çok çok mutluyum inan."

"Ben de çok mutluyum Annecim. Başka çocukları bilmiyorum ama biliyorum yine de. Dünya yüzündeki en mutlu çocuk benim. Seni çok seviyorum Annecim. Hiçbir çocuğun annesini sevemeyeceği kadar seviyorum."

Deniz Yatağımızın üstünde mutluluktan çatlayacak kadar mutluyuz.

Üstelik kötü hiçbir şey olmuyor günlerce. Kötü Ruhlar bizi incitmeye yeltenmiyor. Hiç kimse Annemi hainliği ve terbiyesizliği ile çileden çıkartmıyor. Bizi savunmak zorunda kalmıyor Annem. Ne güzel!

Deniz Yatağımızda o denli tamamlanmış, o kadar sevinç içindeyiz ki. Sallanıyoruz. Uyuşuyoruz.

Dipte gördüğüm bir midyekabuğunu çıkartmak için dalıyorum. Umduğumdan daha derinmiş. Midyekabuğu elimde nefes nefese çıkıyorum Deniz Yatağımıza.

"Anne bak hem kocaman, hem içi sedefliymiş."

"Küçük beyaz köpeğim gibisin nefes nefese. Sıkıştığında, sıkıldığında, onu dışarı çıkarmamı istediğinde, yanımda dikilip böyle gürültülü gürültülü nefes alıp verirdi. Dayanamıyorum artık, çıkarsana beni, der gibi. Bir sürü şekilde konuşur, yalnız benimle anlaşırdı."

"Hani boğazı camla kesilen köpeğin?"

"Boğazı camla kesilmedi. Yaşlandı, çok da şişmandı. Öldü. Kim küçük beyaz bir köpeğin boynunu camla kesecek kadar kötü olabilir ki? Mümkün mü bu yani?"

"Hani gürgenin altına gömülüydü. İstanbul'da Boş Arsaya gitmiştik ya."

"Çocukluk battaniyeme sardım onu güzelce. Babamın şoförüyle götürdük, gürgenin altına gömdük boş arsada. Gösterdim mi sana orayı?"

"Gösterdin Annecim. Kocaman bir taştan mezar taşı yapmışsın köpeğine hani."

"Hiç kimse küçük beyaz bir köpeğin boynunu bir cam parçasıyla kesecek kadar hastalıklı ve kötü ruhlu olamaz bu dünyada. Bunu ümit etmeliyiz. Sen bunu hep böyle ümit etmelisin. Bu dünyanın yaşanamayacak kadar kötü bir yer olmadığını, olamayacağını. Değil mi Bambim?"

"Peki Annecim." Kaza süsü dememiş miydi Annem? Köpeğinin boynunu mahsus kestirmemişler miydi? Ben mi yanlış anladım o zamanlar küçük olduğum için? Annem ağzından kaçırdı da, üzmekten, bu dünyadan soğutmaktan mı korkuyor şimdi beni?

Yoksa rüyasını gerçek gibi mi anlattı Annem? Kâbuslarıyla gerçekleri mi karıştırıyor? Ayırt edemiyor mu bazen olanı biteni rüyasında gördüklerinden?

"Hadi kelebek baskını yapalım."

Sırtüstü yatıyoruz Deniz Yatağımızda. Sıkıca yumuyoruz gözlerimizi. Kelebekler basıyor. Siyah ve kırmızı renklerde. Uçuşuyorlar.

Sormayacağım doğrusunu.

Bu dünya çok üzüyor zaten Annemi.

Ben seni asla üzmem Annecim. Sen benim için burada kaldın. Seni üzmelerine izin de vermem.

MÜDÜR BEY

Sonra Annem hatırladı. Deniz kenarında bir yerde dönümlerce arsamız varmış. Anneannemden kalanların sonuncusu yani. Annemin satmadığı bir arsa. Unuttuğu. Biraz da üşendiği satmaya. Habire ertelediği.

Oraya inip, güneydeki o yere yani, satmakla uğraşmamız gerekiyormuş. Üstelik kalabalık bir yer orası.

"Her zaman çok dolan bir yer Bambim. İnsanların deniz kenarında alt alta üst üste olabilmek için gittiği bir yer."

Türklerin bu denli tıkış tıkış yaşama arzusu Annemi tiksindiriyor. Midesini bulandırıyor, biliyorum.

"Ama bitti galiba mevsimleri. Hep birlikte gidip hep birlikte dönüyorlar böyle yerlere. Kuş sürüleri."

Çok zorlanarak da olsa gidiyoruz oraya. Annemin içi hiç istemese de. Oysa Annemin içini zorlamaması gerekiyor, istemediği şeyleri yapmaması. Sonra ona bela olarak dönüyormuş zorla yaptığı işler. Yarardan çok zararları dokunuyormuş.

Ama artık paramızın sonuna geldik. Öyle diyor Annem. "Dibe vurduk Bambim. Başka çaremiz yok. O boktan yere gidip satacağız o arsayı. Hem çok değer kazanmıştır artık. Bizi rahatça birkaç yıl geçindirecek para, bak işte gökten zembille indi. Yine tabii anneannenin zembiliyle." Zorla gülüyor Annem. Saçlarımı okşuyor tatlı tatlı.

Annem benim üzülmemden o kadar korkuyor ki, belki de başka hiçbir şeyden bu yüzden korkamıyor. Şimdi de oraya gitmek, arsayı satmak, işlemleri yapmak kolay olacakmış gibi yapıyor.

Bir an önce gidiyoruz oraya. Oranın yerlilerinden bir komisyoncu buluyoruz hemen. Çabucak satmamız gerektiğini anlatıyor Annem.

"Değerinin altı, üstü umurumda değil," diyor. "İki gün içinde buradan ayrılmış olmalıyız."

"Siz şeyin kızı mısınız yani?" diyor Komisyoncu tapuya bakarken.

"Boş verin bunları. Bir an önce bu arsayı satmaya bakın siz."

Otelimize döndükten birkaç saat sonra arıyor Komisyoncu. Onda vekâleti olan zengin bir müşterisine hemen satabiliyormuş arsayı. "Üstelik çok iyi bir fiyata hanfendi," diyor. "Şanslıymışsınız. Tam da böyle müstakil, güzel bir arsa arıyordu birkaç villa yapmak için ailesine."

"Yapsın bakalım," diyor Annem. "Ne yaparsa yapsın. Yarın işlemler biter bitmez para elime geçsin, benim için mühim olan bu."

Ertesi sabah Annem, ben ve Komisyoncu tapu dairesindeyiz. Oraya ve buraya koşturması gerekiyor Komisyoncunun. O vergiyi, bu harcı yatırması.

Deniz kenarındaki çaycıda bekliyoruz Annemle. Sonra daireye dönüp imzalar veriyoruz. Tekrar çaycıya gidiyoruz. Komisyoncu koşturup duruyor. Telefon açıyor bankaya yanımızdan. Paralar gelmiş. Bizi bekliyormuş.

"Çok para," diyor Annem. "Kurtulduk parasızlığın esaretinden Bambim. Kolayca kaçabilmemiz için şart paramızın olması. Rahatça saklanabilmemiz için bir sürü paramız olmalı."

Öylesine sevinçli ki Annem. "Bir-iki adım daha. Tapuyu devredip bankadan parayı çektiğimiz gibi havaalanındayız. İki-üç saatlik sıkıntımız kaldı. Güzel bebeğim benim. Annen bak yine kurtardı ormanda bizi."

Bizi yine kurtardın Annecim. Avcılar ve vahşi hayvanlar hiçbir zaman yakalayamayacak ikimizi. Sen Bambi'nin annesi gibi dalgın ve şaşkın değilsin. Beni ihmal etmezsin hiç. Her zaman bizi kurtarmayı becerirsin.

Tapu dairesine döndüğümüzde Müdür Beyin odasına

çağrılıyoruz. Annemin yüzü kül rengine dönüyor. Hiçbir makam sahibine Annemin tahammülü yok. Bacakları titremeye başlıyor sinirden, görüyorum.

Önündeki evraklara bakarak, "Burda bi sorun var bayan," diyor Müdür Bey. "Bunu halletmek için mahkeme kararı gerekli."

"Nasıl bir sorun?" diyor Annem sesini kontrol etmeye çalışarak.

Gözlüklerinin üstünden Anneme bakıyor Müdür Bey. Sesini de beğenmedi, tipini de Annemin. Başka bir kadın olsa ona bu kötülüğü yapmaya yeltenmezdi. Biliyorum. Artık biliyorum.

"Anne adındaki iki ye harfinden biri eksik tapuda. Peki, ben senin onun kızı olduğunu ne bileyim? Belki başka biridir, ismin tam yazılması şart bizim işlerde."

"Doğum tarihimi görüyorsunuz, benim adımı, baba adımı. Tüm bunların tıpatıp aynı olmasının imkânı var mı başka biriyle? Tek bir ye harfi eksik yazılmış diye, böylesi saçma bir nedenle bana niye zorluk çıkartıyorsunuz?"

"Saçma mı ne mi ona sen karışamazsın! Bizi boşu boşuna müdür yapmamışlar tamam mı?" Anneme zorluk çıkartmaya sonuna kadar kararlı. Annemi mahvetmeye! Uzun uzun bıyıkları var. Onları okşuyor kendini kutlamak, iyi etmek ister gibi.

"Bir kere sen diye hitap etmeyin bana!" diyor Annem. Ne denli zorlandığını görüyorum.

Omuzlarına bakarak biliyorum Annecim. Niye sana bunları yapıyor ki?

"Otoritenizi böylesine kötüye kullanmak, böylesi mantıksız bürokratik zırvalıklarla güçlük yaratmak kısa bir süre için iyi gelebilir size. Ama bakın hakikaten bu işlemi tamamlamak zorundayım. Lütfen, çok rica ederim bize yardımcı olun."

"Sen mi diyeceğim, siz mi, o benim bileceğim iş! Aç mahkemeni, annenin ismi mi, yanlış mı ne yazılmış; ispatla adam gibi! Mevzuat böyle."

Anneme bağırırken ter bastı yüzünü. Kıpkırmızı kesil-

di. Gözlüklerini çıkarıp bir kumaş parçasıyla silmeye başlıyor.

"Ama Müdürüm," diye lafa karışıyor Komisyoncu. "Kaç kez halletmişizdir böyle şeyleri aramızda."

Annemin sinirden birbirine vuran bacaklarına gözlerim dikili, parçalara ayrıldığımı hissediyorum. Kaçabilmemiz, hayatta kalabilmemiz için arsayı satmaya, o paraya ihtiyacımız var. Bu adam neden bizi buldu? Niye cezalandırıyor? Kim bunlar Annecim? Niye ikide birde karşımıza çıkıyor bu kötü ruhlar?

Gözlük camlarına hohluyor Müdür Bey. Komisyoncuyu kale alamayacak kadar gözlük camlarının mutlak temizliğiyle ilgiliymiş havasında. Bir müddet oyalanıp bizi daha da üzmek, yıpratmak istiyor.

"Bana bak yaratıkoğlu yaratık!" diye tıslıyor Annem. Masasının üstünde siyah mermer bir hokkalığa saplı duran mürekkepli kalemlerden birini çıkarıp alıyor eline.

Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Her şey bir göz kararmasıyla gerçekleşiyor.

Atılıp ikinci mürekkepli kalemi ben kavrıyorum.

Aynı anda Müdürün iki gözüne iki kalem saplanıyor. Ömrümde duyduğum en çirkin çığlık çıkıyor Müdür Beyin bir yerlerinden.

"Çabuk Bambim," diyor Annem.

Müdür Beyin odasına doluşurlarken, ikişer üçer atladığımız merdivenlerden dış kapıya varıyoruz.

Önümüzdeki caddeden geçen ilk taksiyi durdurup "Havaalanına!" diyoruz ikimiz birden.

"Annecim satamadık arsayı. Ne yapacağız şimdi?"

"Buluruz bi yerlerden para Bambim. Ama sen–" Annem başını arabanın camına çeviriyor. Ağladığını görmemi istemiyor.

"Çok kötü biriydi Müdür, Annecim. Neden bunları yaptı ki bize? Onlar çoklar ve kötüler. Bizse yapayalnızız."

"Böyle olsun istemezdim bebeğim," diyor Annem gözlerini gözlerime kilitleyerek. "Senin bu dünyanın ne kadar kötü bir yer olduğunu öğrenmeni, kötülüğe savaş açmanı–"

Çantasından bir paket kolonyalı mendil çıkartıyor. "Temizle ellerini. Bir daha da sakın kirletme onları. Benimkiler yeterince kirli zaten."

"Büyüdüm ben! Seni tek başına bırakamam. Onların karşısında niye yapayalnız olasın ki?"

"Büyüdün Bambim." Annemin kırçıllı sesi güçlükle çıkıyor.

"Annecim, ne güzel hem. Onlara karşı ikimiz."

Bir paket kolonyalı mendil anca temizliyor ikimizin elini. "Yoruldum Bambim." Başını bacaklarımın üstüne yerleştiriyor Annem. Kıvrılıyor olduğu yerde.

Uyuyor başı bacaklarımın üstünde. Benim uyuduğum gibi hep Annem uyuyor.

Gözyaşlarım yanaklarımı yalıyor. Elimi usulca kaldırıp onları yakalıyorum. Mutluluktan ağlıyorum Annecim. Güzel güzel uyu sen.

UZAK AKRABA

Önce tanımadım.

Tanımadım denilemez de; o değildir diye ümid ettim.

Ölüp gitmiştir zannediyordum. Zannediyorduk cemiyet olarak, daha doğrusu. Yer yarıldı, yerin içine girdi zira.

Anneciğinin cenaze törenine dahi katılmadı, tahayyül edin! Cami avlusunda iğne atsan yere düşmez, öylesine bir kalabalık. Öylesine seçkin bir kalabalık, kuru kalabalık değil yanlış anlamayın.

Eşi ayakta güçlükle duruyor. O mümtaz beyefendi, şoförünün koluna girmiş güçlükle kendine hâkim oluyor. Ve fakat kızları, yegâne kızları yok ortalıkta. İzah edilebilir gibi değil.

Bana sorarsanız her şey aşikârdı. Hiçbir şüpheye mahal yoktu: Annesinin ölümünden muhakkak ki, o mesuldü.

Önce hamile kaldığını duyduk; ailecek içlerine kapandılar. Sonra çok şiddetli şeyler yaşandığını haber aldık. Zaten sırlarına müdrik bir aileydiler, büsbütün içlerine kapandılar. Dışarı sızanlardan; hizmetçiler, uşaklar, şoförlerden ne sızdıysa dışarı, o kadarını bilebiliyoruz.

Annesi, hani haz'a hanımefendi kelimesinin karşılığı bir hanımefendiydi. Kol kırılır yen içinde kalır, kan kusar kızılcık şerbeti içtim der, böylesi harikulade özelliklerimizi kendine şiar edinmiş hakiki bir hanımefendi.

Fakat ne kadar gizlenirse gizlensin, duyuluyor bazı şeyler işte. Sonra birden; sizlere ömür! Düşünün, hiçbir rahatsızlığı olmayan dinç bir hanım.

Kızı da bir daha gören olmadı. Ne cenazede, ne babası hastaneye kaldırıldığında, ne o muhteşem evleri kapatılırken.

Yurtdışına yerleştiğine dair tahminler yürütüldü. Kaçtığına, saklandığına dair tahminler.

Pek tabii ki, hakikatleri bilemeyiz. Her aile kapalı bir kutudur netice itibariyle.

Fakat annesi haz'a hanımefendi kelimesinin, mümtaz babası haz'a beyefendi kelimesinin yaşayan karşılıkları idi, sizi temin ederim.

Çok mühim bir beyefendiydi babası. Memleketimize sayısız faydaları dokunmuş, cemiyetimizi fikirleriyle, makaleleriyle, faaliyetleriyle şekillendirmiş birisi. Ne kadar mühim bir mevkii olduğunu, eminim duymuşsunuzdur.

Hem hayatta bir daha karşıma çıkacağını ümid etmiyordum; hem de böyle bir karşılaşmayı asla arzu etmezdim.

Değişmiş mi? Hem çok değişmiş, hem de hiç değişmemiş. İşin sırrı gözlerde.

Ne denli yıkılsan, yaşlansan, mahvolsan da; tepeden tırnağa başka biri haline gelsen de– Gözler, gözler hep aynı kalır, gözler insanı ele verir. Gözlerdir ruhumuzun kapısı zaten; değil mi efendim?

Çok samimi iki hanım arkadaşımla gitmiştik o harikulade otele. Eğer o acı tesadüfün yaşanacağını bilsem gider miydim hayatta?

Tabiatım böyle: Hiçbir tatsızlığı görmem, söylemem, işitmemeye gayret ederim. Eğer ona orda rastlayacağımı bilseydim, iki dünya bir araya gelse gitmezdim. Bir annenin ölümünden mesul bir evlat mevzubahis burada!

Şüpheler olabilirmiş, ispat edilemezmiş geçin bunları. Her şey o denli barizdi ki. Sonra yaşananlar da beni tamamen haklı çıkardı zaten. Onca yıllık kaçış boşuna mıydı? Yıllarca hiç kimselere görünmeme gayretleri. Belliydi. Besbelli.

Önce küçük kızı fark ettik.

Ben, samimiyetle söylüyorum, onun varlığından dahi tedirginlik duydum. Bir kere hayatta her şeyin vasatı güzel, nispetlisi güzel.

Bu çocuk, nasıl ifade edeyim, o kadar fazla güzeldi ki, huzursuz ediciydi. Uzaktan bakıyorum ben de hanım arkadaşlarımla çocuğa, zaten bakmamanın imkânı da yoktu, bütün gün denizde çocuk. Bir nevi balık gibi. Ne zaman denize baksan, çocuğu görüyorsun, anneyi görüyorsun.

Bu denli güzellik de, her şeyin mübalağalısı gibi huzursuz edici zaten. Rahatsız oluyordum çocuğa bakarken, ne yalan söyleyeyim.

Uzaktan uzağa anneyi de seyrediyordum. Kara, kuru, saçlar öyle darmadağın. En ufak bir itina yok, kadınsılık hakeza. Böylesine kuzguni saçlı bir kadının kız çocuğu nasıl böylesine pembe-beyaz olur, gözler masmavi, saçlar saman sarısı olur, bunları da kendi aramızda konuşuyorduk tabiatiyle.

Ama yakından da görmedim günler boyunca. Öyle içimde bir şüpheyle seyrettim durdum. Gözlerini görseydim, hemen tanırdım zaten.

Hanım arkadaşlarım ayılıp bayılıyorlardı kız çocuğu için. Böyle güzel çocuk olur muymuş, böyle terbiyeli, böyle canayakın, hanımefendi. Sizi temin ederim "hanımefendi" kelimesini dahi sarf ettiler o küçük kız için.

Annenin hiç yakınımıza gelmemesine de taktılar. O güzel kızın annesi bu kadın mıymış, neymiş, nasıl olurmuş. Öyle yattığım yerden dinliyorum. Müdahale etmiyorum fikirlerine. Tabiatım böyle.

Küçük kızın beni ziyadesiyle rahatsız ettiğini söylesem belki de ayıplayacaklar, nafile bir münakaşaya sürükleneceğiz; bütün bunlardan imtina ettim, bilemiyorum.

Sonra bir gün, talihsizlik bu ya, ana kız denizde top oynuyorlar. Küçük kız topu annesine atıyor habire, annesi de geri atıyor. Allah sabır ihsan etsin neviinden bir oyun. Ama bütün gün harikulade oyalıyordu da çocuğunu. Hakkını yemeyeyim. Neyin hakkıysa o artık.

Ben de tam denize giriyorum. Top geldi önümde durdu. Aldım tabii mecburen.

İşte o zaman bana doğru koştu.

Topu uzattım.

"Zahmet oldu size," demesiyle birlikte başımdan aşağı kaynar sular boşaldı, sizi temin ederim.

Zira gözler! Kalbin aynası olan gözler değişmiyor. Yüz ne kadar değişse, vücut ne kadar değişse, gözler aynı kalıyor. Yılların, yaşanmışlıkların gözlere bir tesiri olmuyor. Gözler hep aynı gözler.

"Siz, yoksa?" dedim güçbela. Onu da ne diyeceğimi bilemediğimden dedim.

Muhakkak ki tanıdı beni.

Uzak da olsa bir akrabasıyım. Üstelik evlerine onca girmiş çıkmışlığım var. Aziz annesine, mümtaz babasına saygıda, sevgide, hürmette bir kez olsun kusur etmemişimdir.

Topu kaptığı gibi uzaklaştı gitti. Küçük kız da "Anne! Anneciğim! Anne!" diye diye peşinden.

Çocuğa bir şey söylemedi bile gördüğüm kadarıyla. Böyle fırlayıp gittiği zamanlarda, peşinden çaresiz bir köpek yavrusu gibi gelmesi gerektiğini öğretmiş zannımca.

Denizin kıyısında kalakaldım.

Babası fevkalade yakışıklı bir adamdı. Simsiyah saçlar, yemyeşil gözler, inci gibi dişler; mükemmel bir beydi. Nasıl takdir ederdim; gözlerimi ayıramadan dinlerdim her sözünü. O fikirler, o belagat, o şahsiyet, o ses tonu!

Gözlerim doldu o müstesna beyefendiyi hatırlamamla beraber. Elimi yumruk yapıp sıkıca ağzıma dayamışım. "Katil! Biliyorum, sensin katil!" diye bağırmamak için arkalarından, öylesine zorlamışım ki kendimi!

Dişlemişim parmaklarımı o şiddetli hissiyatlanma esnasında. Ortanca parmağım kanadı. Tahayyül edin, öylesine dişlerimi geçirmişim arkasından bağırmamak için.

Bir gün bütün âlem bağırır dilerim bu lafı arkandan, diye düşünmeme hâkim olamadım.

Lanet okumak buna denir ise, ki asla âdetim değildir, okumuş oldum arkalarından. Hem onun, hem de küçük kızının; ikisinin birden. O müstesna beyefendinin kaybının acısına tahammül edemedim zannımca.

Kendimi bir an oracıkta kaybettim. Ki asla âdetim değildir, sizi temin ederim.

PLAJ KOVASI

Hangi ülkenin sahilinde olduğumuzu bile bilmiyorum. Ben çok küçüğüm daha. Annemin kucağına tırmanıp uzun uzun ağlayacak kadar küçüğüm.

Daima hatırlayacak Annem o küçük sahilde yaşadıklarımızı. "Plaj kovasını unutma Bambim," diyecek. "Küçük bir plaj kovası yüzünden seni ağlattıklarını. Ben unutmadım hiç. Gözyaşların göğsümü yakıyor hâlâ."

Öyle küçük bir sahili var ki oranın. Çok insan yok. Ama sahil çok dar, çok kısa ya da ben öyle hatırlıyorum. Taşların üstüne beton dökmüşler, duşlar filan yerleştirmişler. Herkes ordan denize giriyor.

Ufacık kumlu bir kısmı da var. Sandallar duruyor orda. Bir de ördekler. Ördekler ordan denize girip çıkıyorlar. Habire yüzüyorlar. Sakin sakin yüzüyorlar.

Ördekleri seyrediyorum bütün gün. Anneme ördekleri gösteriyorum. Annem bana ördekleri gösteriyor. Çok ufağım daha. Aynı şeyleri yapıyorum bütün gün. Annem de yapıyor benimle.

Annem öğlenleri uykuya yatırıyor beni. Denizin hemen üstündeki odamıza çekiliyoruz. O da benimle uyuyakalıyor. Bana kitabımızı okurken uyuyakalıyor. Uyandığımda yanımda olmuyor ama.

Uyandığımda Annemi küçük balkonumuzda beyaz plastik iskemlelerden birine oturmuş, birine bacağını uzatmış kendi kitabını okurken ve sigarasını içerken buluyorum. Kucağına tırmanıyorum. Annemin saçları sigara ve anne kokuyor.

Annemin sesi de sigaralı, kokusu da. Anneme çok yakışıyor sigara. Bir tek parmaklarını ve dişlerini sarartmasını sevmiyorum. Ama Annemin kırçıllı sesi, sigara yüzünden de kırçıllı. Kokusunun içinde, banyodan çıktığı anlarda bile sigara kokusu var. "Anne Sigara" diyorum bir kere ona.

"Hayır Bambim," diyor Annem, "kusurlarımı yüzüme vurma. Üzülürüm sonra."

Gidip dişlerini temizlettiriyor dişçide. Bembeyaz oluyor Annemin dişleri. Annemin kusurlarını yüzüne vurmuyorum. Hem kusuru yok benim Annemin. Kusursuz Annem.

Londra'dan aldığımız mor bir mayom var. Mayomun üstü Minnie Mouse kafalarıyla kaplı. Mavi çizgili bir mayom daha var. Bikinilerim var karnım üşümesin diye. Ama ben mor Minnie Mouse'lu mayoma bayılıyorum. Hep onu giymek istiyorum. Hep onu giyiyorum.

Minnie Mouse'lu bir çift tokyo buluyoruz bir gün. Onu da alıyoruz. "Takım oldu," diyor Annem. "Mayon ve tokyoların takım oldu bebeğim."

Annemin böyle takıntıları var. Bir şeyleri takımlamaya kalkarsa, habire onlardan arıyoruz, alıyoruz. Ama o takımdan sıkılıyoruz da çabucak. Daha doğrusu, takımı tamamlayınca başka takımlara geçiyoruz.

O günlerde o sahilde Minnie Mouse'lu mor mayomu çok sevdiğimi görünce, Minnie Mouse'a takıyor Annem. Köyün marketinde Minnie Mouse'lu bir kova bulunca sevinç içinde ellerini çırpıyor. "Bak mayonun takımı kovayı da bulduk Bambim."

"Ama o kova küçük Anne. Ben bu kovayı isterim."

Benim istediğim kovanın üstünde Winnie the Pooh var, Tigger var, Piglet var. Hem onları da çok seviyorum, hem de kovam daha büyük olsun istiyorum. Üstüne çıkabileceğim kadar büyük. En büyük kuleyi yapabileceğim kadar büyük.

"Ama bu tokyoların ve mayonla takım olacak," diyor Annem. "Minnie Mouse'lu bir havlu bile bulabiliriz burdaki pazardan."

"Ben büyük kovayı istiyorum."

"Kovanın mayonla takım olmasını istemiyor musun? Çabuk karar ver."

"Peki, o olsun."

Biraz suratım asılıyor. Ama Annemin takım yapma huyunu da seviyorum. Komik buluyorum. Peki Annecim, senin istediğin olsun.

Öğle uykusundan sonra ufak kumluğa iniyoruz. Annemle birlikte kalıplarımla kumdan şekiller yapıyoruz. Deniz yıldızı, araba, gemi, balık, ördek. Kovamın içinden çıkan bütün şekillerden birer tane yapıyoruz. Ortalarına da kocaman bir kule yapacağız. Yolunu çakıltaşlarından yapacağız. Annemle harıl harıl çalışıyoruz.

Benim yaşlarımda iki küçük kız geliyor yanı başımıza. Birinin fırfırlı pembe bir bikinisi var. Ayak tırnakları pembeye boyanmış. Diğer küçük kızın üstünde kocaman birer çiçek olan topuklu terlikleri var. Onlardan gözlerimi ayıramıyorum. Mırıl mırıl konuşuyorlar bize bakıp. Parmaklarıyla gösteriyorlar.

"Ben gidip bir kahve içeyim gölgede. Sen onlarla oyna istersen Bambim," diyor Annem kulağıma.

Evet Annecim. Ben o küçük kızlarla oynamak istiyorum. Çok tuhaf şeyleri olan o kızlarla. Kuleyi ve yolunu onlarla yapmak istiyorum.

Hem belki çiçekli topuklu terliklerini giyerim. Tırnaklarını nasıl pembe yaptıklarını öğrenirim.

Kulemi tek başıma yapar gibi yapıyorum önce. Bir yandan da sürekli onlara bakıyorum. Beni çağırmazlar mı yanlarına?

Yok. Yalnızca bana bakıp fısıldaşıyorlar. Gülüşüyorlar. Biraz kötü oluyorum ama onlarla oynamak istiyorum. Dayanamayıp yanlarına gidiyorum.

"Aa, nazlı prenses geldi," diyor pembe tırnaklı olanı.

"Benim adım Nazlı değil ki. Prenses de değilim ben."

Kıkırdamaya başlıyorlar.

"Aptal prenses," diyor topuklu terlikleri olan. "Şaka da bilmiyor."

"Birlikte kule yapalım mı?" diyorum hiç istifimi bozmadan. Alt dudağım titremeye başlıyor. Ama olsun. Belki çocuklar böyle konuşuyordur. Ben bilmiyorum ki nasıl olur

başka çocuklar.

"Bu küçük kovanla mı?" diyor çiçekli topuklu terlikleri olan. Kovasını eliyle kaldırıp sallıyor. "Bak bizim kovalarımız kocaman, tamam mı? Küçük kovalı çocuklarla oynamıyoruz biz."

"Neden ki?"

"Neden ki?" diye şımarık şımarık taklidimi yapıyor pembe tırnaklı kız. "Ay hem nazlı, hem aptal, hem kovası küçük, hem hem–" Gülmeye başlıyorlar.

Artık dayanamıyorum. Ağlamaya başlıyorum üzüntümden, utancımdan. Bana niye bu kadar kötü davrandıklarını, neden bu kadar kötü olduklarını anlayamıyorum. Kalbimi kırıyorlar.

"Üüüü üüüü," diye ağlamamı taklit ederek gözlerini siliyor pembe tırnaklı kız.

"Ni-ni-niye ki?" diyorum güçbela hıçkırıklarımın arasından.

"Kovan küçük diye dedik! Duymadın mı?" diye çığlık çığlığa bağırıyor çiçekli topuklu terlikli küçük kız. Bir elini beline yerleştiriyor. Öbür elini bana doğru sallamaya başlıyor.

Artık korkuyorum da onlardan. Kovamı, kalıplarımı toplamadan kaçıyorum.

Annem beton plajın lokantasında kahvesini içiyor.

"Ne oldu Bambim?" diye dehşetle fırlıyor yerinden.

"A-a-annecim!" Boğulacak gibiyim ağlamaktan. Bir türlü olanı biteni anlatamıyorum.

"N'olur kendine gel. Ne yaptılar sana? Kim ne yaptı sana güzel bebeğim!"

"Oy-na-madılar benle Annecim. Oyna-madılar kovam küçük diye. Prenses, dediler. Aptal da dediler."

Annem kucağına oturtuyor beni. Gözyaşlarım dinmek bilmiyor. Başım Annemin göğsünde, ağlıyorum da ağlıyorum.

"Küçük bir kızı kovası yüzünden aşağılamayı öğrenmiş çocuklar düşün," diyecek Annem yıllar sonra. "O gün orda onların annelerine babalarına derslerini vermek için nasıl

yanıp kavrulduğumu düşün. Gözyaşların göğsümü yaktı. Kalbimin tam üstünde ağladın. Ağlattılar seni, boş yere. Öyle çocuklarla oynamana izin vermedim bir daha. Kalbini kırmalarına izin vermedim Bambim."

Annemin beni hiç kimselerin ağlatmasına tahammülü yok. Yalnız ve yalnızca Annem ağlatabilir beni. Ben Annemi ağlatabilirim. Başkalarının bizi üzmesine tahammülü yok Annemin.

"Bizi üzenler cezasını bulurlar Bambim. Bulmaları gerekir. Annen bunun için var. Burada kaldı. Seni üzenlere günlerini göstermek için. Kabalığın ve kötülüğün cezasını vermek için."

Biliyorum Annecim.

Onlara cezalarını vermek zorunda kaldığını biliyorum.

KAÇMAK

"Bambim," diyor Annem gelincik tarlasının ortasında. "Bir topluiğne olsaydı yanımızda, sana bu gelinciklerden gelin bebek yapmayı öğretirdim. Gelincik bebek yani. Anneannem öğretmişti bana."

"Senin anneannen var mıydı Annecim?"

"Vardı tabii, çok da severdim. Her çocuğun vardır bir anneannesi; değil mi Bambim?"

"Benim anneannem yok. Dedem de yok, babam da. Hiç kimsem yok ki benim hayatta." Çimlerin üstüne oturuyorum. Yüzüm düşüyor. Elimde değil; kendimi çok kötü hissediyorum birden. Annemin her şeyi vardı; benimse yalnızca Annem var. Bir tek o!

"Öldü ama anneannem. Ben on yaşındayken öldü. Uzun yaşasaydı oysa, onun evine taşınırdım. Daha mutlu bir hayatım olurdu. Bu kadar yara almazdım."

"Varmış ama anneannen! On yaşına kadar da olsa, varmış. Benim senden başka hiç kimsem olmayacak mı hiç Anne? Babamı göremez miyim bir gün?"

Annem de yere oturuyor. Bir kediotu var elinde. Onun sapını kırmaya başlıyor. Yarısında ağzına alıyor sapı. Dişleriyle koparmaya başlıyor. Yiyiyor sapın kalanını nerdeyse. Çiğneyip çiğneyip tükürüyor. Bana cevap vermemek için yapıyor, biliyorum.

"Biz ikimiz ne kadar iyi olsak da Annecim yine de–"

"Hastanede seni kollarıma koyduklarında Bambim öylesine çirkindin ki. Ayılıp bayılıyordu doktorlar, hemşireler.

Böyle güzel bebek görmedik, diyorlardı habire. Oysa kıpkırmızıydı suratın. Buruş buruştu. Boynun; hiç boynun yoktu. Böyle boyunsuz bir şeydin. Eyvah! dedim."

"Çirkin olmamdan mı korktun yani? Çirkin olsaydım sevmeyecek miydin beni böyle?"

"Çirkindin. Acayip bir şeydin. Hayatımda ilk defa bebek görüyordum. Burnumun dibinde yani. Bilmediğim, anlamadığım bir şeydi. Mememe yapıştın. Şaşırdım kaldım güvenine. Nasıl da emin kendinden diye, hayret içinde kaldım. Benim memem onun özel çeşmesi sanki. O küçücük elini de geçiriyor kaygısızca tenime! Hakikaten Bambim, ne yapacağımı bilemiyordum. Hiç tanımadığım, alışık olmadığım bir şeydin. Ama o küçücük, o çirkin, o şuursuz halinle o kadar güveniyordun ki yerine. Mememin yalnızca sana ait olduğunu o kadar iyi biliyordun ki."

Gidip Annemin yanına oturuyorum. Elini alıyorum elime. Annemin kırçıllı sesi her tarafıma nüfuz ediyor. Bir şeyler anlatıyor Annem. Bizim için önemli şeyler anlatıyor. Belki de bu yüzden onu dinleyemiyorum Yalnızca sesini duyuyorum. Sesi havada yatay ve dikey çizgilere bölünüyor. Karelere dönüşüyor. Annemin kırçıllı, kareli sesi.

"Sonra alıp götürdüler seni. Özel köpükler sıktılar, meme uçlarımı temizlediler. Ağzında pamukçuk çıkmaması için her seferinde böyle yapmam gerekiyormuş. Nasıl yapılacağını öğrettiler. Poponu nasıl temizlemem gerektiğini de öğreteceklermiş. Pişik olurmuş yoksa popon. Balıkyağı da içeren bir krem gösterdiler. Bunu sürersiniz poposuna, filan."

"İstemedin beni değil mi?" Annemin sesini duyuyorum, ama söylediklerini dinlemiyorum, anlamıyorum sanıyordum.

Bu lafı nasıl söylediğimi bilmiyorum. İki kişilik bir rüyanın içindeyiz sanki. İkimiz aynı anda aynı rüyayı görüyoruz. Konuşmadığımı sanırken konuşuyorum, dinlemediğimi sanırken anlıyorum sözlerini.

"İstemedim. Ne yapacağım ki onunla, dedim kendi kendime. Ağzı, poposu, sütü. Mememi kendi çeşmesi sanıyor,

bedenimi sahipleniyor. Ruhumu da isteyecek. Ele geçirecek beni tamamen. Üstelik kaçmak zorunda kalacağım onunla. Tek başına kolay kaçılır oysa. Hem belki o olmasa, kaçmak zorunda dahi kalmam. Kovalamazlar, unuturlar belki de beni, dedim. Bunları düşündüm yattığım yerde."

"Bunları mı düşündün Anne?"

"Bunların hepsini düşündüm bebeğim. Seni alıp bebek odasına götürdüler. Bileğinde küçücük plastik bir bilezikle. Üstüne ismini yazmışlar karışmayasın diye. Karışabilecek bir şeydin işte. Kim olduğu, ne olduğu belli olmayan bir şey. Birilerinin bebeği. Bir sürü bebek içinde bir tanesi de sendin."

"Gitmek mi istedin?"

"Gitmek istedim, evet. Hemen o gece seni hastanede bırakıp kaçmak istedim. Birilerini bulurlar, verirler dedim. Ha ben büyütmüşüm, ha başkaları. Uzak akrabalarımızdan birisi gelir alır onu elbette. Onunla kaçmak zorunda kalmam en azından; ondan kaçmak zorunda kalırım. Beni tanımıyor, etmiyor. Ne kadar zorlanırım ki? Unuturum çabucak, dedim. Bütün bunları söyledim kendi kendime. Seni bırakıp hastanede, hemen o gece kaçmak istedim."

"Kaçsaydın o zaman! Bırakıp beni gitseydin. Bıraksaydın bebek odasında." Sesim titriyor. Ellerim de. Bacaklarım da. Bütün vücudum tirtir titriyor.

"Kaçamadım. Gelip seni almalarını canlandırdım gözümde. Siyah arabalarından şoförlerinin açtığı kapılardan inmelerini. Topuklu pabuçlarının üstünde nefretle girmelerini hastane kapısından. Yanlarında getirdikleri yardımcı kıza seni kucaklamasını emretmelerini. O küçücük şeyi nasıl onlara bırakırım ki, diye düşündüm. Nasıl da bana ait olduğunu sonra; mememe saldırışını, o küçücük kıpkırmızı ellerini güvenle yerleştirişini. Kendinden geçişini düşündüm karnını doyururken. Ağlamaya başladım. Delice ağlamaya başladım. Birlikte kaçabiliriz, diye düşündüm. Birlikte kaçabiliriz; ama ondan kaçamam. O çirkin, o üç kiloluk kıpkırmızı şeyden kaçamam. Başka bir şeye dönüşecek o. Beni seven bir şeye. Beni hiç kimselerin sevmediği kadar

sevecek. Ben de onu hayatta hiç kimseyi sevmediğim kadar seveceğim. Kızım o benim. Benim bebeğim."

Annem sessiz sessiz ağlıyor.

Annemi hiç kimsenin sevmediği, sevemeyeceği kadar seviyorum. Annem benimle kaçmak zorunda kaldı. İstemezdi, ama başka çaresi yoktu. Annem yapabileceğinin en iyisini yaptı. Başka hiçbir şey yapamazdı. Kaçmaktan başka. Beni de kaçırmaktan başka. Ne yapabilirdi ki?

"Hadi kalk Annecim. Otele dönelim."

Elini sıkıca kavrıyorum Annemin. Dudaklarıma götürüp birkaç kez öpüyorum.

Nasıl büyük bir haksızlıktı Anneme hesap sormam. Anneannem yoksa yok, dedem yoksa yok, babam yoksa yok. Biz de bu kadarız işte: Annemle ikimiziz. Ay Birimiyiz. Hem onlardan az olmamız onlardan kötü durumda olduğumuz anlamına gelmiyor ki.

İkimiz birbirimize yeteriz. Yetiyoruz. İki kişilik bir birimiz.

"Biraz beklesene Annecim." Bir sürü gelincik topluyorum tarladan. Elbisemin eteklerini gelinciklerle dolduruyorum.

Otele döndüğümüzde resepsiyondan topluiğneler alıyorum. Annem gelinciklerin ortasını çıkarmayı, farklı farklı parçalamayı öğretiyor. Anneannesinden öğrendiklerini öğretiyor bana. Baş yapıyoruz bazı kısımlarını. Bazı kısımlarını vücut yapıyoruz. Bir sürü gelin yapıyoruz gelinciklerden. Hepsinin kırmızı duvakları ve simsiyah saçları var. Gelin gelincikleri.

Telefon çalıyor birden. Niye arıyorlar ki bizi? Koşup açıyorum.

Resepsiyondaki Tatlı Kız "Karakoldan aradılar az önce," diyor, "isimlerinizi, doğum tarihlerinizi filan kontrol ettiler. Galiba gelip görmek de istiyorlar sizi. Ne olur ne olmaz bir haber vereyim dedim."

"Teşekkür ederim."

Annem duydu kızın bütün söylediklerini. "Her şeyi bırak, yalnızca küçük çantamız bize yeter Bambim."

Balkonumuzdan bahçenin karanlığına çıkıyoruz. Kapımızı içerden kilitliyoruz önce. Önüne ne var ne yoksa yığıyoruz.

"Anayola kadar yürürsek görürler bizi Bambim."

"Ne yapacağız peki Annecim?"

"Hiçbir şey. Lobide kuytu bir köşeye oturup kimselere görünmeden sabahın olmasını bekleyeceğiz. İnan bana, hiçbir polisin aklına lobiye bakmak gelmez. Sabahleyin yeni müşterileri getiren taksilerden birine atladığımız gibi, başka bir yere gideriz. Çember daralıyor Bambim. Seni neden hastanede bırakmak istediğimi anlıyorsun değil mi? Hep kaçmak zorundayım ben. Ama senden de kaçmak istemedim. Beceremedim işte seni terk etmeyi. Bu dünyaya ben getirdiysem bir nedeni vardır; onunla yaşamam en güzeli, dedim. Yalnızca benim için değil, onun için de diye düşündüm. Hata mı ettim?"

"Hata etmedin Annecim. Beni onların insafına terk etmedin. Çok mutluyum ben seninle. Yemin ederim Anne."

"Yemin etme! Bizim dinimizde yok bu. Bizim birimimizde yani."

"Ay Birimi!" diye bağırıyorum.

"Şşşşt," diyor Annem. "Gürültücü kızları hemen fark ederler. Gürültücü ve güzel kızları metrelerce uzaktan fark ederler. Koy başını bacaklarıma da uyu Bambim. Yarın uzun bir gün olacak. Oysa en güzel gün, en kısa gündür."

SOYGUN

Çok çirkin bir yer burası: Başka Bir Yer.

Çok kalabalık. Çok dolu. Deniz kenarında da alt alta üst üste insanlar, sokaklarda da.

Ufak ve çirkin bir meydanı var buranın. O meydana çıkan bir sürü kısa ve dar sokağı.

Sokaklar dükkân dolu. Dükkânlardan ibaret. Yan yana, sıkışık sıkışık, ufacık ufacık bir sürü dükkân.

"Kuyumcular ve halıcılardan ibaret sokaklar," diyor Annem. "Ne kadar tuhaf şeyler satıyorlar. Kim, niye alır ki bunları?"

Annem başkalarının yaptığı bir dolu şeyi anlamıyor. Niye mücevher taktıklarını anlamıyor, diyelim. Niye pahalı arabalara bindiklerini, saçlarını boyattıklarını, evlendiklerini. Niye hep kalabalık yerlerde bulunmak istediklerini–

"Anlasaydım belki bu denli tiksinmezdim onlardan Bambim. Hayat tarzlarından bu denli ikrah etmezdim. Anlamaya da çalışmadım. Zira imkânı yok anlamamın. Onları oldukları gibi kabul etmemin imkânı yok."

Bu kalabalık yerde dikkat çekmezmişiz. Onların arasına karışıp yok olmamız gerekiyormuş. Peşimizdelermiş. Fena halde.

"Çok fena peşimizdeler bebeğim. Soluklarını ensemde hissediyorum her an. Ama kaçıp kurtuluruz yine ellerinden. Bir dalgınlıklarından yararlanıp yurtdışına kaçmalıyız. Ama henüz değil. Şimdi istim üstündeler."

Çoğunlukla genç turistlerin kaldığı bir pansiyonda ka-

lıyoruz. Meydana çok yakın, çok gürültülü ve kirli bir yer. Kimliğimizi istemedikleri için burda kalıyoruz.

"Kayıt dışıyız," diyor Annem gülerek. "Kayıtlarında görünmemeliyiz bir müddet. Tedbiri elden bırakmayalım Bambim."

Annem bunları kendi kendine söylüyor aslında. Ne kadar kaygılı olduğunun, nasıl huzursuz, tedirgin olduğunun her an, her saniye; tabii ki farkındayım.

O dükkânlara girip çıkmamızı istiyor habire. Dolu dükkânlara girip çalışanların dikkatini çekmeden gözlem yapmamızı. Ne işimize yarayacak ki bu saçma gözlemler? Annemin nefret ettiği şeylerle tepeleme dolu bu dükkânları gözlemlememizin ne faydası var ki? Annemin bu tuhaf "gözlem yapmak" lafından da nefret ediyorum, Başka Bir Yerde yaşadığımız her şeyden de.

Deniz kenarına bile inmiyoruz doğru dürüst. Dükkânlarda gözlem yapmıyorsak Annem pansiyonun avlusunda yeni aldığı bir deftere bir şeyler yazıyor.

"Hazırlanıyorum Bambim. Başka çaremiz yok. Başka çaremiz olsaydı, inan ki bu boğucu yerde kalıp seni de sıkmazdım."

"Geceleri uyuyamıyoruz bile gürültüden. Ne olur Annecim bir an önce gidelim bu çirkin yerden."

"Üç dükkâna indi listemiz," diyor Annem beni duymamış gibi yaparak. "Köşedeki halıcıyla, o iki kuyumcuya indi. İyice anlarsak yapılarını, zor olmaz yani."

"Ne yapısı? Ne inmesi Annecim? Bize ne bu dükkânlardan? Niye vaktimizi onlarda geçirelim ki?"

"Günün birinde bu denli paraya ihtiyacımız olacağını hiç düşünmedim. Paramızın bitebilirliği hiç aklıma gelmedi Bambim."

Annem para konusunu açınca nasıl bir suçluluk girdabına kapılıp nasıl en diplere gidiyor, biliyorum. Üstelemiyorum daha fazla. Sıcak ve havasız odamızda; bir klimayı açıp donarak, bir kapayıp fenalıklar geçirerek kitap okuyorum.

Annem avluda yazıp çiziyor habire. O dükkânla ilgili "gözlemlerini" duymak istemiyorum. İçim daralıyor. Bu çir-

kin yerden gideceğimiz saatleri sayan bir mahkûm gibiyim. Günlerim, bir bekleme odasındaymış gibi geçiyor. Yalnız neyi beklediğimi bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Annem de bilmemi istemiyor zaten.

"Kapanış saatleri en müsaiti," diyor bir sabah kahvaltıda.

"Geceleri on buçuk on bir gibi en nihayet dükkânlarını kapatıyorlar."

"İçerde saklanıp uyumayı mı düşünüyorsun yoksa?" diyorum. "Sabaha kadar tenhada gözlemlerine devam edebilmek için?"

"Dükkânlar bu kadar ufak olmasa, çok iyi fikir," diyor Annem. Çocukken gördüğü bir filmden de ilham kapmış. "Mükemmel bir plan nasıl yapılır ispat da etmiş olacağım kendime. Kaçış planlarımın mükemmelliğine laf edemezsin."

Böylece günler boyunca hiçbir şeyin tam adını koymadan konuşuyoruz.

"Her şeyi bilmen gerekmiyor Bambim. Hiçbir şeyi, yaşadığımız hiçbir kötü şeyi bilmemeni yeğlerim; biliyorsun."

"Biliyorum Annecim." Hep korudun, kolladın beni. Açma, kapama düğmeleriyle, unut bunu Bambim'lerle beni hep korumaya aldın. Ama artık her şeyin farkındayım, her şeyin içindeyim. Keşke hep kar fırtınasında burnu gözyaşlarından acıdığı için de ağlayan o küçük kız kalabilseydim. Keşke.

Annem o akşam avludan neşe ve heyecan içinde dönüyor odamıza. Üstünü değiştiriyor. Tokyolarını çıkartıp lastik ayakkabılarını giyiyor. Başına pembe bir eşarp bağlıyor. Doluyor da doluyor eşarbı.

"Böyle bir tuhaflığı hatırlarlar, habire onu anlatırlar. Hoşçakal Bambim."

"Ne demek hoşçakal? Ben de geliyorum seninle."

"Hayır gelmiyorsun. Burda kitabını okuyup beni bekliyorsun."

"Anne, artık senden bile uzun olduğumu görmüyor mu-

sun? Bir sürü şeyi anladığımı, bildiğimi? Müdür Beyi unutmuş gibi yapma sakın. Her şeyi habire unutması gereken yalnızca benim."

"Evet öylesin!" diye bağırıyor Annem. "Kötü hiçbir anının ruhuna yapışmasına izin vermedim. Bana benzemeni, bana dönüşmeni bir an bile istemedim. Sen mutlu bir çocuksun! Benim kızımsın! Ben annemin kızıyım ve dünyanın en mutsuz, yaralı geçmişinden geliyorum. İkimizi aynı kefeye koyamazsın. Hayatımızı üstüne kurduğumuz kuralları bozamazsın! Bizi mahvedemezsin. Buna izin vermem! Birimimizi parçalara ayıramazsın!"

"Peki Annecim. Özür dilerim."

Bağırmaktan sesi yok oldu Annemin. Öksürmeye başlıyor deli deli. Yıllardır o kadar çok sigara içti ki; artık vücudu taşıyamıyor, kusuyor sigaraları. Kusar gibi öksürüyor. Öksürürken bütün vücudu sarsılıyor.

"Su getireyim mi Annecim?"

"Geç kalıyorum Bambim." Annem kapıyı çarpıp çıkıyor. Koridor boyunca öksürük seslerini dinliyorum. Gitti ama Annem. Öksürükleriyle birlikte uzaklaştı.

Onu beklemekten nefret ediyorum. Ölesiye merak ediyorum her seferinde. Her seferinde ilk kez yanımdan ayrılmış gibi merak ediyorum. Bu neden böyle bilmiyorum. İki yaşındayken de merakın dehşetinden katılırdım o gittiğinde. Şimdi de. Annemi böylesine korku içinde merak etmekten kurtulamıyorum.

Bir zaman sonra, bu üzüntülü meraktan yorgun düşüyorum işte. Annemin gelişini dahi duymuyorum. Duşun sesiyle uyanıyorum.

"Annecim, Annecim! İyi misin Anne?"

Annem banyodan cevap vermiyor. Yatağın tam karşısındaki plastik masanın üstünde mavi bir çöp torbası duruyor. Yerde de Annemin giysileri. Annemin giysileri kan içinde. Beyaz lastik ayakkabıları. Onlar da öyle. Tepeden tırnağa kana mı battı Annem? Yerdeki giysilerin ıslaklığına inanamıyorum.

"Annecim, iyi misin? Lütfen ne olur!" Kapıyı itip içeri

giriyorum. Annem kabinin tabanında bir cenin gibi iki büklüm, üstünden akan suların rengini seyrediyor.

Çok korkunç şeyler yaşadığını hemen anlıyorum. Neler yaptılar sana, neler yaşadın Annecim?

Gidip kucaklıyorum onu suların altında. Şimdi o küçücük kabinin tabanında üstümüzden akan suların altında ikimiz birlikteyiz. Annemin yüzü gözü kurumuş kanlarla kaplı. İyice ovuşturuyorum yüzünü ellerimle. Sonra sabunu alıp vücudunu sabunluyorum.

Annem yeni doğmuş bir bebek gibi ellerimde. O kadar uzun yıkıyorum ki, buruş buruş oluyor ellerimiz. Olsun. Annem tertemiz oldu. Üstümdeki ıslak tişörtü çıkartıp bir havluya sarınıyorum. Anneme de bornozu giydirip yatağımıza götürüyorum. Bebekannem diye geçiriyorum içimden sevgiyle. Şimdi sen benim bebeğimsin.

"Çöp torbasının içi para ve mücevher dolu Bambim," diyor Annem kesik kesik. "Yıllarca sana yetecek kadar mücevher ve para. İlk kez para için mecbur kaldım. Kendimi savunmak, bizi savunmak için değil. Korkunçtu! Dayanılmazdı!"

"Unut Annecim," diyorum. "Tüm başından geçenleri unut hemen. Yalnız bu geceyi de değil. Anneannemden başlayarak her şeyi unutsan. Sıfırdan başlayabiliriz artık. Bir Ay Birimi olarak, en baştan."

"Sil baştan," diyor Annem. "Hayır, Bambim. Ben hatırlayacağım, sen unutacaksın. Hep böyle oldu, böyle kalacak. Her şeyin bir bedeli var. Benim cezam unutamamak."

DUA KİTABI

"Herkesin dua kitabı kendine," diyor Annem. "Bizim dua kitabımız, onlarınkinden hiç de önemsiz ya da aşağı değil Bambim. Yalnızca aptallar sırf kendi kitabının değerli olduğunu sanır. Oysa mühim olan, herkesin bir kitabının olması. Onu doğru dürüst okuyabilmek önemli olan. Hiçbir dua kitabı diğerinden daha mühim, ya da üstün değildir."

"Bizim kitabımız *Bambi* ama Anne."

"Evet, ne var? Sayfalarını açtığımızda aradığımız her şeyi buluyor muyuz içinde?"

Başımı sallıyorum "evet" demek için.

"İşaretlerle bezeli mi?"

"Bezeli Annecim. *Bambi* bizim İşaret Fişeğimiz. Başımıza neler geleceğini bile istersek gösterir bize."

"Biz onu tercih ettik Bambim. Bizim hayatımıza o uygundu. Onu dua kitabımız yaptık. Ben genç bir kızken başkalarının dua kitaplarını da okudum tek tek, satır satır. *Bambi*'de bulduğumdan daha çok mana bulamadım içlerinde, inan ki. Herkesin dua kitabı kendine."

"Herkesin dua kitabı kendine," diye tekrar ediyorum dua eder gibi.

"Kitabın, Bambi'nin annesinin ölümüyle sonlandığını sanır çoğu insan. Oysa nerdeyse yarısında ölür annesi Bambi'nin. O büyür, ormanda kendine bir hayat kurar."

"Biliyorum Annecim."

"Ama kitabın işte annenin ölümüyle sonlandığına dair bir önyargıları var: Sonlanması gerektiğine dair herhalde."

"Kitabın yarısında ölüyor annesi. Sonra Bambi yaşıyor, büyüyor, evleniyor, çocukları oluyor."

"Büyüyor, evleniyor, çocukları oluyor," diye beni taklit ederken gülüyor Annem. Benim yaptığım hareketi yapıyor. İşaretparmağıyla bir elinin, diğer elinin parmaklarına sırayla dokunuyor.

"Hiçbir önemi yok ki *Bambi*'nin. Bizim ihtiyaçlarımıza o cevap veriyordu, karşımıza o çıktı; onu dua kitabımız yaptık. Başkalarının başka dua kitapları olduğu gibi. Ne eksik ne fazla. Biz seviyoruz, bağlıyız o kitaba. Ama bizimki *Bambi* diye başkalarının dua kitaplarını küçümsemeyiz, değil mi Bambim?"

"Küçümsemeyiz Annecim. Dua Kitaplarını da küçümsemeyiz hiç kimsenin, hiçbir şeyini de küçümsemeyiz."

Annemin kucağında oturuyorum o çok kocaman ve çok güzel ağacın altında. Kocaman kocaman beyaz çiçekleri var ağacın. Kaygan yeşil yapraklarının arasından fışkıran çiçekleri.

"Şemsiyeler gibi açmışlar," diyorum Anneme.

Annem burnuma bir öpücük konduruyor: "Görünmeyen ağaç perilerinin beyaz şemsiyeleri," diyor Annem. "Altında uyuyakalırsak gösterirler belki de bize güzel yüzlerini."

"Hadi *Bambi* oku azıcık bize Annecim," diyorum yalvaran bir sesle. "Uyuyakalalım. Bakalım ne göreceğiz rüyamızda? Periler çıkıp gelecekler mi?"

"Bambi arkasından ayak sesleri işitti ve döndü baktı. Gelen O idi. Sanki çalıların her tarafında O vardı. Her yere sıçrıyor, her tarafı karıştırıyor, çalıları araştırıyor, ağaç gövdelerine vuruyor ve korkunç bir sesle bağırıyordu.

Bambi'nin annesi:

'— Şimdi, dedi. Buradan uzaklaş, ve bana da yaklaşma.'

Sonra bir sıçrayışta meydanlığa fırladı. Karları savurarak koşmaya başlamıştı. Bambi de arkasından fırladı. Gök gürültüsünü andıran sesler şimdi her taraflarını sarmıştı. Sanki dünya ikiye ayrılacaktı. Bambi'nin gözleri hiçbir şey görmüyor, hiç durmadan koşuyordu. Bu gürültüden kaç-

mak, onu boğan kokudan uzaklaşmak ve kendini kurtarmak isteği onu tamamen kaplamıştı.

Koşuyordu. Birden annesinin vurulduğunu zannetti, fakat yere düşenin hakikaten annesi olup olmadığını bilmiyordu. Arkadaki patlamaların etkisiyle içinde uyanan korkudan gözlerinin önüne bir perde eğildiğini hissetti. Nihayet korku onu tamamen sarmıştı. Hiçbir şey göremiyor ve hiçbir şey işitemiyordu. Sonra yeniden sessizlik oldu. Fakat Bambi durmadan dinlenmeden koşuyordu."

Annemin kucağına başımı koyup uyuklamaya başlıyorum. Annem altımızdaki battaniyenin ucuyla üstümü örtüyor. Başını ağacın gövdesine dayıyor. Gözlerini kapatmış gibi yapıyor Annem. Ben de gözlerimi yumuyorum.

"Bambi annesini bir daha hiç görmüyor Annecim," diyorum uykulu uykulu.

"Kitabın yarısında oluyor bunlar. Sonra Bambi öyküsüne devam ediyor. Bir sürü şey yaşıyor. Hadi uyu artık Bambim."

"Güzel rüyalar Annecim. Perili rüyalar." Uyuyakalıyorum oracıkta.

Uyandığımda Annemi başka bir ağacın altında oturmuş beni seyrederken buluyorum.

"Uyuyamadın mı Annecim?"

"Uyudum. Ama kötü bir rüya gördüm, uyandım hemen."

"Hadi bana rüyanı anlat o zaman."

"Yok, kötü bir rüya. Sen bana seninkini anlat."

"Iııı, benimkinde ağaç perileri vardı. Beyaz beyaz şemsiyelerini açmışlar dans ediyorlardı. Başlarında da yaşlı bir peri vardı. Yaşlı perinin şemsiyesi masmaviydi. Sırf onun şemsiyesi maviydi ama. Sonra–"

"Sonra?" Annem kendime gönlümce bir rüya uydurduğumu biliyor. Hatırlamıyorum rüyamı çünkü. Ama ben rüyamı anlatırsam, Annem de bana kendi rüyasını anlatır. Böyle bir âdetimiz var.

"Sonra yaşlı peri dedi ki hepsine birden. Böyle parmağını kaldırıp sallayarak dedi ki: 'Şemsiyeleriniz hep temiz

olsun, tertemiz olsun. Bembeyaz.'" Kaşlarımı çatıyorum yaşlı periyi taklit ederken.

Annem gülmekten yerlere kapaklanıyor. "Ne sert, ne disiplinli imparatoriçeymiş o yaşlı peri! Otoritermiş nasıl da, diktatoriçeymiş!"

"Neymiş Annecim?"

"Uydurdum işte," diyor Annem gözlerinden yaşlar gelerek. "E, başka neler diyor ağaç perilerine?"

"Bir de, 'Güzel dans edin,' diyor. 'Nehirlerde bol bol yüzün. Ne kadar çok yüzerseniz, o kadar iyi. Dünya şampiyonu perilerim benim,' diyor."

"Bu yaşlı perinin içine ben mi kaçmışım yoksa? Yüzme lafı bana beni hatırlatıyor." Karnını tuta tuta gülüyor Annem. Bir şeye gülmeye başladı mı çok güler zaten.

Ben de onunla birlikte gülüyorum. Gülüyorum. Arada bir parmağını yaşlı peri gibi kaldırıp benim taklidimi yapıyor Annem. Gülmekten karnımız ağrıyor.

"Hadi gidelim odacığımıza. Hava iyice üşüdü Bambim."

"Artık üşüdü demiyorum. Soğudu demeyi biliyorum Anne!"

"Aferin, kocaman kızım benim." Annem eşyalarımızı toplayıp dizlerinin üstüne çöküyor. Sırtına biniyorum. Ellerimden kavrıyor sıkıca beni. "Ağaç perileri! Savulun biz gidiyoruz ağaç perileri!" diye bağırarak hayali boynuzlu atımmış gibi, bizi odamıza götürüyor.

"Şimdi sıra sende."

"Ne sırası bebeğim?"

"Rüya anlatma sırası. Ben anlattım ama. Sen gülmekten ölmeseydin, daha da anlatacaktım. Daha da vardı. Çok uzundu aslında."

"Ben anneanneni gördüm rüyamda. Kötü bir rüyaydı Bambim. Sen onu tanımıyorsun, anlatsam da anlayamazsın."

"Ama Anneeee–"

"İşte rüyamda, hani daha önceleri de olmuştu ya, bir bakıyorum bulunduğum odanın içinde anneannen oturuyor

bir koltukta. Bana bakıyormuş; gözetliyormuş daha doğrusu. Çok korkuyorum."

"Neden ki Anne?"

"Ölmemiş çünkü. Kandırmış herkesi. Ölmemiş. Saklanmış beni cezalandırmak için. Ölmüş gibi yapmış; ama yaşıyormuş. Çok kötü oluyorum onu görünce. Hem beni kandırdığı için kötü oluyorum, hem de ondan korktuğum için."

"N'oluyor peki sonra?"

"Konuşuyorum onunla. 'Beni affetmeyecek misin anne?' diyorum. 'Beni bir gün olsun sevmeyecek misin? Bir anne karga kadar olsun, kızını istemeyecek misin?'" Sesi titriyor Annemin. Gidip geliyor.

"Çok üzücüymüş Annecim. Ne diyor anneannem o zaman, sarılıp öpüyor mu seni?"

"Yandan yandan bir bakışı vardı. Öyle bakıyor soğuk soğuk yüzüme. 'Cezanı göreceksin!' diyor."

"Sen ne diyorsun peki Annecim?"

Annemin sesi düğüm düğüm şimdi. "'Benim cezam sendin Anne,' diyorum. Uyanıyorum işte."

JANDARMA ERİ

Kaldıkları otel bizim bölgedeydi.

Keşke olmasaydı diye düşündüm sonra. Keşke polis gelseydi.

Belki polis gelseydi bizim yerimize, bunlar olmazdı. Yaşanmazdı, ne bileyim. Atıyorum işte.

Öyle kıl bir herif ki bizim üsteğmen, öyle takık ki işine. Jandarmalığa yani. İlla da yükselecek. İlla da!

Gözü yükseklerde harbiden. Komutan da olurmuş, baş komutan da. Atıp tutuyo habire.

Nah olursun! Altı üstü jandarmasın! Ama sıkıysa söyle işte yüzüne. Sinirli de. Hakkaten arkadaşlar da söylüyolar "Bu kadar ceza verenini görmedik; herifçi arızaya bağlamış," diyolar. Canımıza okuyo tepemizde diye.

E, n'apalım, sayılı gün çabuk geçer. Askerliğimiz bitince, dönücez tabii memlekete. Bu günleri de hatırlamak istemeyecez. Ben istemem hatırlamak yani. Bir ânını bile.

Hele şu son olay, nasıl desem, bağrımda böyle kocaman bir delik açtı. Hiç kapanır mı, bilmiyorum. Unutur muyum unutabilir miyim yani. Çukur gibi. Hani bomba atılınca açılıyo ya. Öyle bi şey canlanıyo gözümde.

Resepsiyondaki O Çocuk aramış anladığım. Böyle, kıllanmış bu ana kızdan. Gazeteler bahsetmişti tamam da; o çocuk kıllanmasa, işgüzarlık yapmasa, aramasa karakolu–

İşte ağbi böyle tipler var hayatta. Durumdan vazife çıkartan. Bizim üsteğmen de top ayağıma geldi olmadıysa, ne olayım. Hayatımın fırsatı! olmadıysa–

Doğu'da moğuda savaşmış herif. Habire anlatır böbürlenir. Bilmem kaç teröristi temizlemiş. İyi halt ettin! Övün dur hayatının sonuna kadar. Giden can sonuçta.

Ben yani kimseyi öldürmek istemem. Doğu çıkmayınca da kuradan, ferahladım harbiden. Öyle şu kadar leşim olsun, bu kadar adam temizledim! Yok ağbi, bana göre değil. Hayatımın sonuna kadar unutamam sonra. İlerde çocuğum olur, onu severken filan kendimi fena hissederim. Herkesin anası babası var yani. Ama kısmete bak, böyle güzel bi yerde dahi bunları yaşamak varmış kaderde. Gördüklerimi görmek varmış. Hayatımın sonuna kadar unutamam artık. Hakkaten o gece nöbette olmasaydım da, zıbarmış uyuyor olsaydım. Görmeseydim gözlerimlen. Unutmamın imkânı yok artık bu olayı.

Ne kadar anlatsalar da, bu kadar komaz adama. Abartıyolar der, geçersin. Görmek, yaşamak ayrı. Harbiden belki de kadın olması dokundu içime, ana olması, kızının gözünün önünde olması olanın bitenin– Bilemiyorum yani. Sıçtı içime.

Karanlığa karışıp kaçıyolardı da. Küçük birer çanta sırtlarında, ne biçim koşuyolardı. Anlamışlar yani geldiğimizi. Balkondan aşağı atlamışlar.

Bahçede kıstırdı bizimki. "Dur! Jandarma!" diye bağırmalar. Nice nice artistikler! Megafon filan.

Fırladı bunlar. Anayla kızı yani. Bi koşu tutturdular. Bırak da koşsunlar, kaçsınlar karanlıkta. Ben olsam öyle yapardım. Elimden başka türlüsü gelmezdi yani.

Bizim üsteğmen ikiletmedi bile lafını. Şakır şakır taradı! Harbiden olacak iş değil. Herif makineliyi böyle, parmağı filan sanıyo. Parmağını sallar gibi, taradı ortalığı.

Ya kıza da bi şey olsaydı. Ya o da gitseydi! Sonuç olarak annesi aranan. Suçlu olan annesi. Ya o güzel kız da ölüp gitseydi o taramada. Da da da da; böyle bastı kurşunları.

Kadın yığıldı gözümüzün önünde çimenlere.

O kadar çok kurşun yemiş ki, bu kadar olur yani. Delik deşikti bedeni.

Ama düşerken yere, böyle son bi baktı sanki hepimize.

Gülüyodu sanki. Hani böyle, amınıza koyiim sizin der gibiydi. Yüzü öyleydi.

Dememiştir tabii. Ben kendi laflarımla söylüyorum. Kadın kısmı öyle laflar etmez bi kere. Ama işte o sıçmışım hayatınıza bakışı. Ya da bana öyle geldi. Gülüyodu kesinlikle.

Taranmadan ama, taramadan bizim pislik makineliyle, bağırdı kızına "Sen kaç bi şeyim!" "Sen kaç"tan eminim de, sonraki böyle anlamadığım bi laftı. "Balim" gibi bi şey dedi kızına. "Sen kaç" dedi ama. Eminim.

Kızın elinde bi çöp torbası, sırtında da bi çanta. Dönüp bakmadı bile geriye. Karanlığa karıştı.

Biz annesinin başına üşüştük tabii ki de. Bizim üsteğmen de koştu başına.

Öldürdü mü, kontrol edecek. Ulan makineliyle taramışsın, sağ mı kalacaktı; n'olacaktı?

Tamam, kadının kaç tane durumu varmış. Kaç kişiyi öldürmüş onu bile tam bilemiyorlar. Tamam, kana kan intikam hesabı.

Ama yine de bi kadın olduğu için mi, anne olduğu için mi? Gıkı çıkmadı kurşunları yerken. Sırf işte bizimki ateşlemeden "Sen kaç!" diye bağırdı. "Bebeğim" demiştir belki de kızına. "Balim" diye bi laf yok ki. Anlamadım ben tam ne dediğini yani.

Sonra fotoğraflarını gördüm gazetede. Kız amma güzelmiş ha, oldum. Yok şimdi. Bulamıyorlar. Bulamazlar da.

Annesi vurulup öldürülürken kaçıyosa şimdi ortaya çıkıp "Ben burdayım!" yapacak hali yok ya. Zaten hep öyle büyümüş annesiyle. Otellerde, kaçarak büyümüş.

Haklarında yarım yamalak şeyler çıktı gazetelerde. Zaten kadının annesiyle, babasıyla ilgiliydi çoğu.

Kadınla kızın hakkında bi halt bilmiyomuş hiç kimse esasında. Aranmasına neden olan o cinayet ondan bilinebilirmiş, başka cinayetler de.

Ne biliyosunuz ulan? Şimdi artık önlerine ne gelirse çözemedikleri, o kadına yıkarlar. Öldü gitti ya güzel kızın annesi.

Bizimki de iki-üç günlüğüne kahraman oldu.

Hiç kimse öldürmeden yakalayamaz mıydı diye sormadı, etmedi. Kadının üstünde silah da yoktu hem.

Bacaklarına nişan alıp durdurabilirdi. Yakalayabilirdi öylece. Sonra da cezası neyse verirdi mahkeme.

Ama bizimki alışmış ya kahramanlığa Doğu'da. Öyle taradı harbiden. Başka da karşılığı yok yaptığının. Taradı. Biçti kadını.

Delik deşikti kurşunlardan.

Ama gülüyo muydu ağbicim? Gülüyodu. Sikerim ulan belanızı cümlenizin! der gibiydi suratı.

Tamam, tamamen ayarım bozuldu. Ben yazıyorum bu lafları kadın için.

Hem neden olmasın ki? Baksana nasıl yaşamış hayatını? Öyle bi kadının ölürken, öleceğini bile bile kurşunları yerken yani, aklından böyle şeyler geçer, geçmiştir esastan gibi oluyorum.

O kadar boka döndüm ki gördüklerimden, benimki de züğürt tesellisidir ne bileyim.

Hani, kadının ağzına bu lafları sıkıştırıp rahatlıyorumdur. Ne bileyim.

Her şey tamam da–

Yani hiçbi şey tamam değil de– Polis gelseydi, bizimki yerine polise bağlı olsaydı o otel; belki de ölmemiş olurdu kadıncaaz. Hapiste olurdu.

Neyse cezası çeksin ağbicim.

Ama insan gözlerinin önünde, gece gece bi kadının taranmasına dayanamıyo işte.

Kızı dönseydi, kapaklansaydı annesinin üstüne, ağlasaydı zırlasaydı belki daha iyi olurdu.

Yani belki daha iyi olurdu kadın için. Bizim için de.

Ne iyi olacaktı, gerçi. Kadın yere düştüğünde delik deşikti. Gitmişti. Kolay mı onca kurşun?

Yine de, tamam ağbicim, kanunsuzun tekiymiş, kaç cana kıydı bunu bile bilemiyoruz. Tamam, ölümü hak etmişti. İyi oldu, hoş oldu diyelim. Diyelim yani zorla da olsa.

Ama bizim üsteğmen başında dikilip kafasını postalladı ya, orda ben harbiden bittim.

Ölmüş zaten kadın. Taramışsın, delik deşik etmişsin. Daha ne tekmeliyosun kafasını kafasını?

O tekmeleme sahnesini yani, hayatımın sonuna kadar unutamicam. Ne kötü bi yer burası, ne boktan bi dünya diye düşünmeden edemicem artık.

Sonuç olarak yerde yatan bi kadın, bi anne. Ölmüş, bitmiş, gitmiş. Niye başını tekmelersin ki? Başını başını? Öyle bi kinle? Kimin kini? Niye? Neye?

Tüm kitaplarımızla ilgili
ayrıntılı bilgi için:
www.canyayinlari.com

PERİHAN MAĞDEN

Biz kimden kaçıyorduk Anne?

CAN

ROMAN

FOTOĞRAF: MUHSİN AKGÜN

"Küçük bir kızı kovası yüzünden aşağılamayı öğrenmiş çocuklar düşün," diyecek Annem yıllar sonra. "O gün orda onların annelerine babalarına derslerini vermek için nasıl yanıp kavrulduğumu düşün. Gözyaşların göğsümü yaktı. Kalbimin tam üstünde ağladın. Ağlattılar seni, boş yere. Öyle çocuklarla oynamana izin vermedim bir daha. Kalbini kırmalarına izin vermedim Bambim."

Annemin beni hiç kimselerin ağlatmasına tahammülü yok. Yalnız ve yalnızca Annem ağlatabilir beni. Ben Annemi ağlatabilirim. Başkalarının bizi üzmesine tahammülü yok Annemin.

"Bizi üzenler cezasını bulurlar Bambim. Bulmaları gerekir. Annen bunun için var. Burada kaldı. Seni üzenlere günlerini göstermek için. Kabalığın ve kötülüğün cezasını vermek için."

Biliyorum Annecim.

Onlara cezalarını vermek zorunda kaldığını biliyorum.

ISBN 978-975-07-0791-9

9 789750 707919

http://www.canyayinlari.com

SKB 0463298 VBT

KDV İÇİNDEDİR

12,00 YTL